Nebunii din Baalbek

GERARD DE VILLIERS

Editura Tineretului

Gerard de Villiers

SAS

Nebunii din Baalbek

www.virtual-project.eu

V.1.0

V.1.0

ISBN:
973-597-009-0

Malko Productions – Paris,
Les fous de Baalbek
© Gerard de Villiers,
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA
2001

Gerard de Villiers

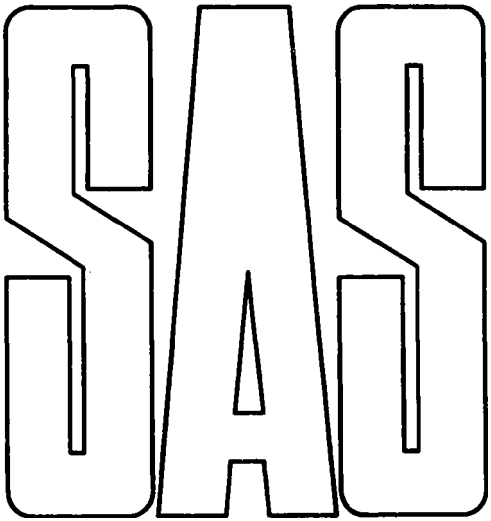

Nebunii din Baalbek

În româneşte de Anca Pisică

2001

Capitolul I

John Guillermin încercă să sară peste o băltoacă din mijlocul Bulevardului Paris, dar alunecă şi căzu drept în ea, sub privirile ironice ale unui puşcaş marin bucălat, îmbrăcat într-un mantou verde. Stătea de pază în faţa unei clădiri vechi de culoare roşiatică, ce adăpostea temporar o parte din birourile Ambasadei americane, apărată de un parapet format din saci cu nisip, pus chiar în mijlocul şoselei şi mesteca gumă rozalie la culoare.

În zilele bune, această cornişă ce domina Mediterana era comparată adesea cu celebrul bulevard din Nisa, Promenade des Anglais. Astăzi însă, rămasă golaşă, în bătaia vântului venit dinspre marea cenuşie, cu palmierii rahitici şi ciopârţiţi de bombardamente, cu clădirile verzui plantate la fiecare o sută de metri, cu barierele din lemn cu sârmă ghimpată puse de-a curmezişul drumului, cu şinele antitanc cu capete îndoite formând bariere în principiu de netrecut, cu găurile din zidurile clădirilor cauzate de. Obuzele israelienilor, părea mai degrabă un câmp de luptă decât un loc de recreere.

Impresie întărită şi de absenţa vehiculelor şi de puţinii trecători. De la atentatul care a transformat Ambasada americană, situată în capătul Bulevardului Paris, într-un cremşnit din beton, circulaţia autovehiculelor a fost interzisă între Bain Jamal. Micuţa plajă din faţa ambasadei distruse şi hotelul *Riviera,* aflat la un kilometru mai departe.

Vehiculele blindate americane înţesate de-a lungul clădirii, santinelele cu căşti şi cu veste antiglonţ, ascunse după puştile lor de asalt M 16, pândind îngrijorate exploziile din depărtare ale artileriei arabe, ce bombarda cartierele creştinilor din est, sporeau şi mai mult tensiunea. Mândreţea de Bulevard Paris devenise un teren viran sinistru, unde se aventurau numai câţiva trecători care voiau să evite Universitatea americană.

Astfel, nefericita aventură a lui John Guillermin nu avusese alt martor decât pe puşcaşul marin care făcuse un balon de gumă de bucurie. Americanul părea mai degrabă un nătăfleţ, cu impermeabilul albastru prea lung pentru el, cu cizmele de cauciuc şi privirea pierdută în spatele ochelarilor cu rame de baga.

Îşi scutură picioarele ude şi se urcă pe trotuarul de pe faleză.

Valurile mici se spărgeau de stânci. Cât vedeai cu ochii, nu erau decât garduri din sârmă ghimpată şi clădiri de ciment. Zarva din Beirutul de Vest, care continua viaţa cotidiană în ciudă bombardamentelor şi rachetelor, era acoperită de zgomotul mării. John Guillermin îşi strânse impermeabilul pe el şi se întoarse cu spatele la mare. Figura lui puţin cabalină şi tristă, părul grizonat. Ondulat şi ciufulit de vânt îi dădeau un aer de poet.

În afară de el şi de soldaţi, bulevardul era absolut pustiu. Cel pe care îl aştepta întârzia să apară. Poate că nici nu mai venea... John Guillermin se resemnase deja. Nu era doar un amărât de război. Numai maşina-capcană, care a distrus pe 18 aprilie Ambasada americană, a terminat dintr-o singură lovitură şi Centrala CIA din Beirut, inclusiv pe Deputy Director din Middle East Desk, venit de la Langley. De atunci, Compania şi-a „răzuit" tot ce avea prin sertare şi şi-a trimis toţi analiştii în căutare de informaţii. De aceea John Guillermin a trecut de la redactarea sintezelor, la meseria mult mai delicată de „ofiţer informator" ...

Ca să-şi mai facă puţin curaj, americanul se sprijinise de balustradă şi privea drapelul ce flutura în vânt sus pe clădirea părăginită în care se afla Compania. De pe 18 aprilie, birourile ambasadei fuseseră împărţite aici. În Ambasada Marii Britanii şi în reşedinţa ambasadorului din Baabda. Care găzduia şi cifrul.

În stânga, un vehicul blindat era pregătit să intervină în orice moment. Puţin mai departe, către vest, maiestuoasa ambasadă a Marii Britanii, adăpostită de un şir de cuburi din beton, era acoperită de un „furnicar" imens care cobora de la etajul al cincilea până la pământ. Era o plasă antigrenade.

La barieră apăru o maşină căreia i se permise să treacă. Vehiculul, înainta încet. Puşcaşul marin ieşi din clădire cu arma M 16 îndreptată spre el şi începu să percheziţioneze portbagajul şi motorul, apoi controla permisul de liberă-trecere. Era un ofiţer din armata libaneză.

John Guillermin pipăi în buzunarul impermeabilului Colt-ul de calibrul 45 pe care îl simţea greu. Oamenii din Companie trebuiau să poarte neapărat armă şi să se deplaseze cât mai puţin prin Beirut. Acesta era şi motivul pentru care Guillermin îi dăduse întâlnire informatorului în această zonă extrem de protejată. Americanul înfrigurat înaintă câţiva paşi. Era nerăbdător să intre în birou la căldură. Colt-ul 45 îi trăgea în jos buzunarul drept, conferindu-i un aer ciudat... Se zgribuli. Ce ţară! Până şi israelienii se săturaseră de ea. Se întoarse şi cercetă

zarea, fiind biciuit de aerul rece care îl făcu să-i dea lacrimile. Navele Flotei a VI-a, care staţiona la Beirut, erau înecate în ceaţă. Abia se zăreau. Din când în când, obuzele trase de pe crucişătorul *New Jersey* transformau în câmp un sat arab. Apoi liniştea se lăsa din nou.

În fine, apăru o siluetă dinspre Bain Jamal. Era un bărbat care mergea grăbit, cu capul gol şi cu mâinile înfundate în buzunarele hainei. John Guillermin miji ochii. La el, toţi arabii arătau la fel. Când bărbatul ajunse la vreo zece metri, se relaxa. Nu era informatorul lui. Se uită rapid la ceas. Mai stătea cinci minute, apoi se întorcea. Bărbatul ajunse în dreptul lui şi scoase mâna dreaptă din haină cu un gest lent. Era un arab tânăr cu părul creţ. Avea un pistol semiautomat, echipat cu un amortizor gros, cilindric, de culoare neagră. Fără nici o ezitare, bărbatul ridică braţul şi trase de aproape un glonţ în ceafa lui John Guillermin.

Din cauza soarelui, americanul aplecă capul şi se învârti pe loc. Al doilea glonţ îi pătrunse în urechea dreaptă, străpungându-i creierul. Ca fulgerat. John Guillermin puse un genunchi pe sol. Apoi se prăbuşi într-o parte. Zgomotul slab al împuşcăturilor fusese luat de vânt, iar santinela, preocupată cu controlul maşinii, nu auzise nimic.

Ucigaşul băgă arma în buzunar şi îngenunche lângă John Guillermin, îl scotoci rapid prin buzunare, aruncând pe pavaj tot ce găsea. Scoase un carneţel subţire de culoare neagră pe care îl întredeschise, apoi îl băgă repede în buzunarul lui. Se ridică exact în momentul în care se întorcea şi santinela.

Puşcaşul marin se uita când la ucigaş, când la corpul întins pe jos. Cele câteva secunde cât dură până să-şi dea seama ce se întâmplase îi ajunseră ucigaşului ca să fugă spre hotelul *Riviera,* adăpostit de enormele cuburi din beton aflate din loc în loc pe şosea. Puşcaşul marin puse arma la umăr şi trase o rafală spre fugar. Tânărul arab fugea cât îl ţineau picioarele. Se îndepărtă brusc, evitând gloanţele şi mări viteza.

*

* *

Ţăcănitul armei avu efectul baghetei magice asupra palatului Frumoasei din pădurea adormită. Santinelele săriră după sacii cu nisip aflaţi pe toată lungimea perimetrului protejat, gata să tragă, neştiind ce s-a întâmplat. În acel moment, ucigaşului îi venise o idee genială: se opri din alergat şi începu să meargă la pas pe malul mării. Astfel nu atrăgea atenţia santinelelor de

pază. Nu îl văzuse nimeni trăgând în John Guillermin.

Puşcaşul marin care trăsese în direcţia lui alergă spre trupul agentului CIA, neştiind ce s-a întâmplat de fapt şi regretând că a tras. Nu auzise nici un foc de armă. Poate că americanului i se făcuse pur şi simplu rău. Măcar de nu l-ar fi rănit pe civilul acela nevinovat... însă îndoielile lui se risipiră când văzu faţa însângerată a lui John Guillermin. Puşcaşul marin se ridică şi îi făcu semn vehiculului blindat care apăra ambasada.

— *Go for him! He killed him*![1] urlă el.

Vehiculul blindat se urni cu un scrâşnet. Soldaţii din preajma lui se urcau din mers. Acesta rupse o bucată de trotuar şi porni în urmărirea arabului. Santinela se uita cum se îndepărtează, furios la culme. Nu putea să-şi părăsească postul. Se duse înăuntru şi urlă în aparatul de radio.

— *Mr. Guillermin has been shot! He is dead*![2]

Ucigaşul se găsea acum în dreptul Ambasadei Marii Britanii, când se întoarse şi văzu vehiculul blindat îndreptându-se spre el, cu drapelul fluturând în vânt. Începu să alerge, dar nu prea tare. Cei doi puşcaşi marini din faţa lui, însărcinaţi să apere intrarea vestică a perimetrului, ieşiră din clădire, neştiind ce să facă: văzându-l pe civil cu figura înnebunită de groază. Unul dintre ei, un negru înalt, se puse în calea lui şi strigă:

— Stai pe loc!

Neoprindu-se din alergat, ucigaşul scoase pistolul şi goli ce mai rămăsese în încărcător la întâmplare. Câteva gloanţe îi atinseră Vesta antiglonţ, însă, din cauza şocului puşcaşul marin fu proiectat înapoi. Rafala trasă din M 16 se pierdu din înaltul cerului. Ucigaşul se adăposti după un cub de ciment şi, cu un extraordinar sânge rece, schimbă încărcătorul. Se uită peste umăr. Vehiculul blindat se apropia cu un zgomot asurzitor, urmat de un Jeep plin cu soldaţi.

Ucigaşul mai aruncă o privire. Soldatul pe care îl împuşcase zăcea pe jos, iar cel de-al doilea îl pândea de după sacii cu nisip. Se afla între două focuri. Duse două degete la gură şi fluieră atât de tare, încât acoperi zgomotul şenilelor. Patru bărbaţi coborâră numaidecât dintr-un Volvo gri oprit pe Strada Nigeria, o alee micuţă ce urca pe lângă parcul Ambasadei Marii Britanii, chiar la marginea perimetrului de securitate. Nou-veniţii trecură în spatele puşcaşului marin sănătos şi deschiseră focul cu

[1] Du-te după el! L-a omorât! (n.a.).

[2] Domnul Guillermin a fost împuşcat! A murit! (n.a.).

Kalaşnikovul.

Soldatul se prăbuşi, iar vehiculul blindat se opri ca să-i vină în ajutor. Profitând de starea de confuzie, ucigaşul traversă şoseaua alergând printre cuburile din beton şi ajunse la complicii lui.

Se grupară cu toţii către Strada Nigeria, trăgând rafale scurte ca să-şi acopere retragerea. Puşcaşii marini săriră din Jeep şi se împrăştiară, apăraţi de vehiculul blindat care se pusese din nou în mişcare. Acesta trecu peste sârma ghimpată şi se îndreptă spre străduţa îngustă. La o sută de metri mai înainte, în dreptul hotelului *Riviera,* soldaţii unui post de pază libanez începură să se agite, dar nu interveniră. Păcăniturile seci ale armelor M 16 se amestecau cu cele trase din Kalaşnikov. Teroriştii nu se speriară de luptă, dimpotrivă, se grupară fără grabă, acoperindu-se unii pe alţii, fără să caute să se ascundă. Ajunseră la Volvo gri şi se înghesuiră în el, continuând să tragă prin geamul din spate, în timp ce maşina urca încetişor Strada Nigeria.

Vehiculul blindat fu nevoit să se oprească la intrarea pe străduţa îngustă. Fiind stânjenit de o maşină care voia să iasă din locul de parcare. Volvo era acum la o sută de metri în faţă.

Opri, apoi unul dintre pasageri deschise focul asupra soldaţilor. Aceştia, adăpostiţi după blocurile de ciment din perimetrul de securitate, nu prea aveau curajul să se aventureze mai departe. Zărind blindata blocată, sergentul lor strigă:

— Urmăriţi-i, pentru Dumnezeu!

Vreo doisprezece puşcaşi marini începură să înainteze, depăşind vehiculul blindat. Mitraliorul acestuia urlă când văzu Volvo demarând:

— O să mi-o păţiţi! Lăsaţi că vedeţi voi!

Se grăbi să prindă maşina gri în vizor, dar nu mai apucă să apese pe trăgaciul mitralierei căci un Fiat 132 de culoare roşie, parcat lângă maşina care făcea manevre în josul Străzii Nigeria explodă, transformându-se într-o imensă minge de foc ce înghiţi soldaţii din apropiere. O explozie asurzitoare zgudui pământul, distrugând zidul Ambasadei Marii Britanii pe o porţiune de douăzeci de metri şi împrăştiind bucăţile în mare. Vehiculul blindat se învârti pe loc, apoi luă foc. Din maşina care voia să iasă din parcare nu mai rămăsese nimic.

După aceea, liniştea se aşternu dintr-o dată. Spre cer urcau coloane de fum alb, şoseaua era presărată cu trupuri inerte şi sfârtecate. Mitraliorul de pe vehiculul blindat mai strângea la piept arma M 16, dar era decapitat.

*

* *

Robert Carver, şeful CIA, prezida o reuniune consacrată securităţii, când o explozie foarte apropiată zgudui ferestrele mari ale încăperii. Discuţiile încetară brusc şi se lăsă o linişte mormântală.

— Oh, nu! murmură americanul pentru sine în timp ce se ridica.

Deschise fereastra şi se aplecă. Zări o trâmbă de fum care se urca spre cer lângă Ambasada Marii Britanii, amestecată cu limbi de flăcări. Se năpusti pe scară şi se ciocni de un gardian care îi anunţă moartea lui John Guillermin. Afară era plin de soldaţi şi de gărzi îmbrăcate în civil cu aparate de emisie-recepţie. Îl conduseră la cadavrul lui John Guillermin. Văzu buzunarele întoarse pe dos, hârtiile luate de vânt şi se întrebă ce anume căutase asasinul. Robert Carver se îndreptă în goană spre locul exploziei însoţit de escortă şi fu depăşit de un vehicul blindat Bradley cu vreo zece soldaţi agăţaţi de blindaj.

În clipa în care ajungea în capul Străzii Nigeria, blocată de flăcări şi de fum. Se auziră nişte împuşcături, iar soldaţii începură să tragă imediat ca apucaţii. Când totul se linişti, se constată că omorâseră doi pompieri libanezi, ascunşi de perdeaua de fum. Primele focuri de armă veneau în rafale trase în aer de miliţienii din cartier ca să-i îndepărteze pe curioşi…

Robert Carver înainta cu sufletul la gură spre craterul de patru metri săpat de maşina-capcană. Balcoanele clădirii din apropiere se făcuseră praf şi pulbere, printre ele găsindu-se trupurile sfârtecate ale celor care se aflau acolo… Carcasa unei maşini mai fumega încă. Americanul zări înăuntru un pantof în care mai era un amalgam de carne şi oase. Puşcaşii marini se agitau în toate părţile, venindu-le în ajutor camarazilor răniţi. Sergentul care dăduse ordinul de înaintare trecu pe lângă Robert Carver cu faţa scăldată de lacrimi, vorbind singur.

Un urlet de femeie acoperi toată hărmălaia. Vânzătoarea unui magazin situat lângă *Riviera* descoperea îngrozită un obiect ce aterizase în magazinul ei: o mână de om smulsă exact din încheietură. Una dintre gărzi îl trase pe Robert Carver deoparte:

— Veniţi, domnule, că nu suntem siguri.

Americanul plecă fără să scoată o vorbă, trecu pe lângă cadavrul lui John Guillermin acoperit cu un poncho verde, adună toate obiectele mortului, apoi urcă direct în biroul acestuia. Îl

cercetă sistematic, deschise toate dulapurile, sertarele, o interogă pe secretară şi apoi se dumiri. Nu numai că îl asasinaseră pe John Guillermin, ci îi luaseră carneţelul unde îşi notase toate numele informatorilor. Prin ce împrejurare îl avea asupra lui?

Toate telefoanele sunau în acelaşi timp. Norul de fum albicios se risipea încet, încet, indicând tipul de explozibil folosit: era hexogen, de trei ori mai puternic decât TNT. Năuc, un supravieţuitor din vehiculul blindat fu adus în biroul şefului centralei ca să dea o declaraţie.

Robert Carver ţinea receptorul la ureche şi asculta distrat vorbăria ambasadorului în culmea isteriei care încerca să determine amploarea catastrofei. Urletele nenumăratelor sirene ale salvărilor se auzeau peste tot şi îl călcau pe nervi. Un elicopter imens se aşeză pe bulevard şi din el coborâră alţi puşcaşi marini.

Bineînţeles că Volvo gri dispăruse de mult. Scăpând fără nici o dificultate de barajele armatei libaneze. Găsirea lui cădea în sarcina şefului centralei. Era la fel de uşor de găsit ca şi acul, în carul cu fân.

Capitolul II

Beirut!

Malko privea prin hubloul aparatului Boeing 707 clădirile cenuşii şi plate mărindu-se din ce în ce mai tare, labirintul de străduţe înguste şi întortocheate, cu câte un zgârie-nori construit din loc în loc. Din care, de la războiul civil, rămăseseră doar nişte carcase goale. De opt ani, diferitele facţiuni libaneze îşi disputau teritoriul cu ajutorul obuzelor de o sută cincizeci şi cinci, în funcţie de fiecare cartier.

Cu toate astea, de sus, totul părea normal. Şiruri de maşini înghesuite pe străduţele sinuoase, într-o aglomeraţie haotică, împinsă în mod anarhic între fluviul Beirut şi mare. Din 1975, oraşul a fost împărţit în două, la est, între fluviul Beirut şi centrul oraşului, erau creştinii. La vest, musulmanii şi progresiştii, uniţi cu toţii împotriva creştinilor. Iar în mijloc, se afla ceea ce ei denumiseră „linia verde”, de ani de zile un teren viran mortal, străbătut numai cu preţul vieţii. În prezent situaţia era mai calmă, iar cele două părţi ale Beirutului începuseră să comunice destul de timid.

Totuşi, creştinii erau veşnic vigilenţi, din cauza ameninţărilor noi venite din cartierele de la periferia sudică, din partea musulmanilor şiiţi, regrupaţi sub stindardul grupării Amal[3], organizaţie legată de adversarii creştinilor. Aceştia, adunaţi cu înfrigurare în jurul colinei Achrafieh, centrul enclavei lor, se rugau, fără prea mare convingere însă, ca acest răgaz să se prelungească cât mai mult.

Boeingul 707 vira uşor apropiindu-se de sol, iar Malko descoperi câteva ruine pe marginea falezei, până în *Beirutul de* Vest. Era curios şi emoţionat să regăsească acest farmec pervers şi sulfuros întru câtva, plin de secrete şi urât, precum Saigonul, unde mişunau tot felul de traficanţi, cu afaceri necurate. Lupte clandestine şi de fel de fel de lovituri în stil oriental. Americanii se simţeau aici pierduţi, ca într-o altă galaxie... O voce catifelată şi puţin răguşită îi întrerupse meditaţia:

— Puneţi-vă centura, domnule.

În faţa acestui surâs şi-ar fi legat orice. Urmări cu privirea

[3] Speranţă în limba arabă (n.a.).

picioarele superbe ale stewardesei brunete care îi zâmbea întruna încă din Cipru. Era un mod plăcut de a condimenta riscurile care îl aşteptau la Beirut, mai ales că simţea deja fiori reci pe şira spinării.

Se uită iarăşi prin hublou. Acoperişurile plate din Jnah păreau atât de apropiate. Încât le putea atinge cu mâna. După aceea, zări câteva zone construite chiar pe malul mării. Avionul aparţinând companiei Middle East Airlines cobora spre aeroportul din Khalde. Situat în sud. Evitând să survoleze cartierele şiiţilor, ca să nu se trezească atacaţi cu RPG 7[4]. De altfel, de multă vreme, nici o companie civilizată nu mai avea legături cu Beirutul, al cărui aeroport nu se deschidea decât dacă ploaia de obuze nu era prea densă.

Călătoria lui fusese o adevărată aventură. Aeroportul din Beirut era închis, aşa că fusese nevoit să treacă prin Cipru, iar de acolo, să-şi continue drumul cu feribotul până la Jounieh, port controlat de creştini... Profitase de acest lucru ca să se ducă la Paris să reînnoiască garderoba Alexandrei.

Dar se întâmplă o minune! Aeroportul din Beirut fusese redeschis. Din păcate, nu pleca nici o cursă din Paris. Ca să ajungă la Cairo, trebuia să se ducă mai întâi în Cipru. Malko se pomenise în zborul companiei Air France pentru Riad, care făcea escală când la Damasc, când la Cairo, după zilele săptămânii. Dacă din păcate, avionul companiei Air France ateriza la Cairo cu punctualitatea cântatului cucului, descoperea că zborul companiei Middle East pentru Cipru întârzia câteva ore. Acest lucru i-ar permite o mică siestă după masă, ca să elimine pateul de gâscă şi vinurile de Bordeaux servite în premieră, însă aerogara din Cairo nu prea avea multe oferte.

Dar Malko îşi rezolvase problema cu un bacşiş gras. Vărsat de un angajat de la Budget în buzunarul unui poliţist de la Imigrări. Aşa că Malko obţinuse viza de şedere temporară. În Egipt, circulaţia era la fel de anarhică, însă Peugeot-ul închiriat de la Budget îi permisese să regăsească locul impresionant în care erau piramidele, dar mai ales, să-şi aducă aminte de misiunea lui la Cairo.

Se mai întâmplă o minune: aparatul Boeing 707 al companiei Middle East Airlines ajunsese în sfârşit! Dar fu asediat imediat de cohorta de pasageri exasperaţi. Toată lumea se urcase la bordul

[4] Racheta sol-aer de fabricaţie sovietică, trasă de un singur om de pe umăr (n.a.).

bătrânului 707 care îi ducea în Cipru.

Acum ajungea în altă lume. Aparatul scoase trenul de aterizare şi survolă tabăra puşcaşilor marini. Malko îşi îndreptă privirea spre colinele din est ale masivului Chouf, care se întindea de la nord la sud, de-a lungul văii fluviului Beirut. Câteva cratere negre se zăreau pe ici, pe colo: erau locurile unde căzuseră obuzele. Războiul civil nu se terminase.

Roţile atinseră solul, iar aparatul îşi micşora viteza în mod progresiv. Apoi luă brusc viteză, ca şi cum s-ar pregăti să decoleze din nou. Vocea suavă şi răguşită a stewardesei anunţă imediat:

— Comandantul îi roagă pe pasageri să nu se neliniştească. La intrarea pe pistă au căzut câteva obuze de o sută cincizeci şi cinci şi ne îndepărtăm de zona periculoasă cât putem de repede. Vă mulţumim pentru înţelegere.

Nici unul dintre pasageri nu păru deloc surprins. Aşa era în Liban. Stewardesa puse microfonul la loc şi îi zâmbea lui Malko de parcă i se adresase numai lui. Avea într-adevăr un corp de vis, faţa cu trăsături uşor neregulate luminată de o privire arzătoare, parcă ar fi fumat haşiş la toaletă între două servicii. Sub privirile insistente ale lui Malko, se îndreptă către locul lui balansându-şi şoldurile.

— Aveţi nevoie de ceva, domnule?

— Pur şi simplu eram curios cum vă cheamă, spuse el surâzând.

— Mona, domnule, am ajuns.

Boeingul 707 se opri cu o uşoară zguduitură. Uşile fură deschise, lăsând să pătrundă o rafală de ploaie. Cât timp străbătu tarmacul până la aeroport, Malko auzi bubuiturile surde ale artileriei rupând liniştea la intervale regulate. Starea jalnică în care se găsea aerogara îl întrista: tavanele dărăpănate spânzurau oribil, majoritatea geamurilor erau sparte, iar pereţii erau găuriţi de gloanţe de toate calibrele. Pasagerii se grăbeau să iasă cât mai repede, ca şi cum totul ar fi sărit în aer dintr-o clipă în alta. Malko merse după mulţime şi o întâlni afară pe apetisanta Mona care îşi târa valiza imensă cu rotile, de un galben ţipător şi îşi făcea drum încercând să ajungă la microbuzul rezervat echipajului. Din nefericire, acesta plecă de sub nasul ei. Câţiva şoferi de taxi îl asaltară pe Malko în franceză şi în engleză:

— Beirut, domnule?

Se duse la stewardesa nedumerită, care stătea lângă valiza

enormă.

— Pot să vă las undeva? o întrebă el. Am observat că v-au uitat. Eu merg la Beirut.

La început, ea îl învălui într-o privire ambiguă, apoi îi zâmbi cu vioiciune.

— Cu mare plăcere! Dacă nu vă deranjează.

Se urcară într-un Buick ce cunoscuse şi vremuri mai bune, care mergea pe lângă un zid imens din pământ, consolidat cu blocuri masive de ciment. Deci se găsea tabăra puşcaşilor marini americani. Mona îşi puse picior peste picior şi aprinse o ţigară, privind distrată cocioabele din Bordj El Brajneh şi vehiculele blindate cu tun fără recul, M 113 ale armatei libaneze plasate din cinci în cinci metri. Buick-ul încetini brusc. Ajunseseră la un baraj. Câţiva soldaţi libanezi controlau vehiculele, după criterii numai de ei ştiute, inspirate parcă din jocul la loterie. Şoferul deschise radioul pe postul „Vocea Libanului”. O prezentatoare cu voce monotonă anunţa că rachetele Grad[5] au căzut în port şi că artileria arabă şi falangiştii creştini trăgeau unii în alţii cu obuze de calibrul o sută cincizeci şi cinci. Nişte necunoscuţi au tras o rachetă în turnul Murr… Era o zi obişnuită la Beirut.

— Nu vă este teamă să vă întoarceţi la Beirut? o întrebă Malko pe tânăra stewardesă.

Ea îşi scutură buclele negre.

— Oh nu, sunt obişnuită. Cu toţii ne-am obişnuit. De opt ani o ducem tot aşa…

Trecuseră de baraj şi luară viteză, strecurându-se printre casele dărâmate din Sabra şi Chatila, luminate din când în când de pata albicioasă a unui blindat italian. Trecură apoi printr-o zonă cu clădiri de-a lungul Pădurii de Pini, odinioară mândria Beirutului, din care rămăseseră doar nişte trunchiuri arse, goale, apoi. Pe lângă nenumăratele imobile transformate în ruine din beton, din care au rămas faţadele cu găuri mari în loc de ferestre. În schimb, circulaţia era frenetică, anarhică, mai ales Mercedesuri şi maşini americane. Pe cornişa Mazraa, marea arteră ce străbătea Beirutul de la est la vest, credeai că eşti în mijlocul Bulevardului Champs-Elysees sâmbătă seara. Apoi, deodată, printre neoanele aprinse, vedeai gaura neagră a unui fost imobil devastat. Stewardesa privea toate acestea cu indiferenţă. Se întoarse către Malko:

— De ce aţi venit la Beirut?

[5] Rachetă sol-sol de fabricaţie sovietică (n.a.).

— Import aparatură electronică.

— Aţi face mai bine dacă aţi importa generatoare sau geamuri. Asta merge cel mai bine aici... Bombardamentele au distrus centralele electrice şi cablurile. Franctirorii nu-i lasă pe muncitori să le repare. (Râse.) Cel puţin aşa se aude, pentru că principala centrală electrică se află în zona creştină. Numai că, cei care conduc sectorul energetic importă generatoare de la japonezi. Prin urmare, livrează mai întâi marfa lor din stoc. Vedeţi, printr-o minune, vom avea curent...

Războiul făcea doar victime... Circulaţia nu era întreruptă de nici un semafor. Poliţiştii plictisiţi, hărţuiţi de claxoane dirijau de bine, de rău afluenţa vehiculelor. Le trebui aproape o oră ca să ajungă în centrul Beirutului. Mona îl întrebă:

— Vă deranjează dacă mă lăsaţi în Achrafieh?

Ea îi spuse şoferului adresa în arabă şi o luară pe Ring, autostrada urbană care străbătea capitala de la est la vest, mărginită numai de clădiri în ruine. Nici o casă nu rămăsese în picioare, în zona unde se dăduseră lupte. Din două sute în două sute de metri, şoseaua era barată de un post militar, cu caprele din lemn şi sacii cu nisip. Apoi urcară colina Achrafieh, fieful creştinilor maroniţi, ce ajungea pe o străduţă liniştită, mărginită cu clădiri moderne, cu puţine găuri în ziduri. Nu se vedea nici o lumină, doar câteva pâlpâiri de lumânare.

— Am ajuns.

— Lăsaţi-mă să vă duc eu valiza până la lift, îi propuse Malko galant.

Mona râse cu poftă de naivitatea lui.

— Dar nu avem lift! Doar v-am spus că obuzele lui Valentin Dezosatul ne-au distrus centrala.

— Cine este Valentin Dezosatul?

Şoferul scotea din portbagaj valiza de culoare galbenă.

— Walid Jumblatt, şeful druzilor, îi explică Mona. Lăsaţi, eu stau la etajul şapte...

— Cu atât mai mult, zise Malko, cu eroism. Aveţi noroc că aici este linişte...

— Priviţi, zise stewardesa zâmbind.

Arăta cu degetul un soi de sculptură abstractă făcută în asfalt.

— Un obuz de calibrul o sută cincizeci şi cinci a căzut exact aici dar nu a explodat. Într-o zi, mă întorceam acasă, ca acum. Din fericire, jumblattiştii folosesc multă muniţie egipteană. Nu este prea bună...

Malko îi binecuvântă pe egipteni şi luă valiza de jos. După ce

urcă cele şapte etaje, inima îi bătea nebuneşte în piept. După ce merse pe pipăite ghidat de bricheta Monei, puse valiza jos gâfâind. Tânăra deschise uşa unui micuţ apartament şi aprinse o lampă cu gaz. Malko se lăsă pe un fotoliu, epuizat.

— Sunteţi un scump! spuse ea. Doriţi să beţi ceva?

Malko ceru o votcă. Ea îşi luă un coniac Gaston de Lagrange. Până băură, Mona se schimbase de uniformă într-un jeans şi un pulover care se mulau perfect pe corpul ei superb. Malko se simţea puţin ameţit. O explozie surdă nu prea departe de ei îl făcu pe Malko să simtă fiori pe şira spinării, dar Mona îl linişti imediat.

— Nu e nimic. S-a auzit la Baabda.

Se ridică cu părere de rău. Şoferul îl aştepta jos.

— Putem să cinăm diseară? o întrebă el. Să vă sun?

Mona clătină din cap cu un zâmbet dezolat.

— Este cu neputinţă, nu am telefon. O rachetă Grad a distrus reţeaua de pe stradă. Unde locuiţi?

— La *Commodore.*

Toate marile hoteluri fuseseră distruse şi mai rămăseseră doar câteva în tot Beirutul de Vest.

— Aşadar, vin diseară să vă *iau?*

Îşi începea treaba abia a doua zi.

— Nu pot.

Spusese acest lucru cu mare regret. Se priviră câteva clipe zâmbind. Privirea tinerei libaneze îl încurajă pe Malko. O prinse de şolduri şi o trase cu blândeţe spre el. Buzele li se atinseră şi se sărutară îndelung. Când îşi strecură mâinile sub pulover, atingându-i sânii, Mona se îndepărtă puţin, cu o lucire nedesluşită în priviri.

— Sunteţi nebun! spuse ea fără convingere.

Cum Malko nu-i dădea drumul, ea adăugă:

— Trebuie să plecaţi. Jules al meu vine acum să mă ia. Ştie că m-am întors.

— Atunci, mâine seară?

— Voi încerca. Vă sun la *Commodore.* Dacă nu, vin direct.

Se sărutară încă o dată, iar el coborî scara întunecoasă.

Sejurul la Beirut începea destul de frumos. Şoferul de taxi părea nervos. Îi arătă ceasul. Era şapte şi jumătate.

— *The curfew*![6] zise el.

Începând cu ora opt, nimeni nu mai avea voie să circule pe

[6] Interdicţia de circulaţie (n.a.).

stradă... O luară spre Beirutul de Vest printr-un labirint de străduţe înguste, toate semănând între ele, mărginite de aceleaşi cuburi din beton, dar destul de întregi.

Hotelurile la care Malko trăgea altădată erau acum nişte ruine: *Saint-Georges. Phoenicia.* Chiar şi *Holiday Inn*, distrus imediat după inaugurare... *Commodore, î*n schimb, primise doar un obuz de calibrul o sută cincizeci şi cinci care proiectase două cameră, cu ocupanţi cu tot, în piscina fără apă.

În momentul în care Malko se oprea la recepţie, un şuierat strident îl făcu să tresară. Se opri locului îngheţat. Era zgomotul unui obuz. Cu toate astea, în hol toată lumea îşi vedea de treabă. Ziariştii, care formau nouăzeci la sută din clienţi, nici măcar nu ridicaseră privirea.

Şuieratul se opri, dar nu se auzi nici o explozie. Apoi fu reluat şi mai strident. Văzându-i nedumerirea, recepţionerul se aplecă spre Malko:

— Nu vă temeţi, domnule, aşa face papagalul. De când cu bombardamentele israelienilor, s-a ţăcănit de tot... Uitaţi-vă, este acolo, lângă bar.

Malko se întoarse şi zări un papagal într-o colivie, care stătea ţeapăn pe bara lui. Brusc, se lăsă pe spate şi se rostogoli cu capul în jos, imitând şuieratul ascuţit al unei bombe care cade. Oare ce or simţi oamenii, dacă animalele erau atât de şocate?

*

* *

Bibliorafturile metalice îngrămădite pe solul nămolos din curtea mică, protejate de ploaie cu folii de plastic dădeau şi mai pregnant impresia de dezastru şi de dezorganizare. Intrarea principală fusese blocată din motive de securitate şi toată lumea intra pe uşa de serviciu care dădea pe străduţa îngustă Rifahi. Pe o pancartă scrisă cu markerul, agăţată de grilaj, seria: „Atenţie! Nu daţi informaţii oricui despre puşcaşii marini!”!

Un chelios cu ochi albaştri, cu trăsături ascuţite şi buze subţiri traversă cu mare atenţie harababura din curte şi îi întinse mâna lui Malko zâmbindu-i în colţul gurii, dar destul de morocănos.

— Domnule Linge, bine aţi venit în anticamera morţii! ...

Malko strânse mâna întinsă. Robert Carver plecase să vorbească la telefon în celălalt capăt al Ambasadei Statelor Unite, când. Pe 18 aprilie, trei sute de kilograme de hexogen, transformaseră în cenuşă pe majoritatea colegilor din Centrala din Beirut. Acest lucru adusese cu sine o promovare bine

meritată, dar făcută în mare grabă, la rangul deloc de invidiat de şef de centrală în acest oraş neospitalier…

— Veniţi, îi spuse el lui Malko.

În clădire era mai rău decât în curte. Ajunseră într-un birou plin cu fişete, cu teancuri de dosare şi de cutii de carton. Un şir înalt cât un om de saci cu nisip aşezaţi de-a lungul pereţilor îi dădeau încăperii aspectul unei cazemate. Robert Carver îi zâmbi ca un fel de scuză.

— Dacă o să cadă vreo bombă, sacii cu nisip vor opri probabil prăbuşirea tavanului. Trebuie să ne aşteptăm la orice…

Se duse la fereastră şi trase draperiile groase verzi ca şi sacii cu nisip, apoi aprinse o lampă şi se aşeză, cu faţa la întuneric.

— Şi asta este o măsură de prevedere inutilă. Priviţi.

Împinse spre Malko o scrumieră plină cu rămăşiţe: erau gloanţe turtite şi deformate.

— Trag din clădirea din spatele nostru, îi explică şeful centralei. Asta este tot ce am adunat de prin curte de când a început săptămâna.

Era o încurajare. Atmosfera crepusculară a biroului nu îmbia absolut deloc la voie-bună. Malko privi harta Beirutului fixată pe perete deasupra sacilor cu nisip, împărţită în porţiuni complicate reliefând sectoarele menţinute de miliţii diferite: la est, creştinii, la vest şi la sud; toţi opozanţii guvernului Gemayel, progresiştii lui Walid Jumblatt, adepţii *lui* Nasser, partidul comunist libanez şi măi ales Amal. Miliţiile şiite care menţineau periferia sudică împreună cu ultimii palestinieni adunaţi în Sabra şi Chatila. Malko îşi opri privirea la o pungă de plastic pusă pe birou. Avea un sigiliu din ceară roşie.

— Sunt lucrurile bietului John Guillermin, spuse Robert Carver. Trebuie să le trimit familiei. Sper că nu sunteţi superstiţios.

Beirutul nu era locul potrivit în care să ai prejudecăţi. Cu toate acestea, notele de ordine interioară ale administraţiei de la Langley considerau încă Libanul ca pe „un mediu favorabil”. Şeful centralei se uita fix la Malko cu privirea lui ascuţită. Pentru prima dată, Compania nu-i ascunsese adevărul, când îl sunaseră de la Viena, la castelul din Liezen: „Avem de rezolvat o treabă urâtă, spusese şeful centralei, dar sunteţi liber s-o refuzaţi. E vorba despre Beirut.”

— Presupun că sunt aici ca să continuu eu treaba lui John… zise Malko.

— … Guillermin, completă şeful, centralei. Nu pot să vă ascund nimic. A fost un tip de treabă, drăguţ, poate nu destul de

încrezător. Cu nemernicii ăştia, te poţi aştepta la orice…

Afară şenilele unui blindat se auziră derapând cu un zgomot strident şi sinistru. Parcă ar fi vrut să le amintească de războiul care continua.

— Atentatul a fost bine pus la punct, observă Malko.

— Am avut şapte morţi şi patru răniţi, dintre care unul mai are probleme cu capul, recunoscu Robert Carver cu tristeţe. Au conceput totul ca să atragă un număr mare de oameni lângă maşina-capcană. Şi a mers.

— Cum decurge ancheta?

Robert Carver oftă neputincios.

— Vom primi rezultatele peste zece ani! Armata libaneză a încercuit tot cartierul, dar nu a arestat pe nimeni, cum face de obicei. Dumneavoastră veţi duce ancheta mai departe.

— Cum? întrebă Malko surprins.

Robert Carver se aplecă, iar faţa trecu în conul de lumină.

— În spatele maşinii Volvo cu care au fugit teroriştii era o maşină în care erau două femei. Le-am identificat. O *oarecare* doamnă Masboungi şi fiica ei. Securitatea libaneză susţine că martorii nu au dat numărul Volvoului în care erau teroriştii. Poate că nu au fost destul de insistenţi. Puteţi să-i mai interogaţi o dată.

— Sunt sigur că aveau număr fals, observă Malko.

— Posibil, admise americanul, dar nu este sigur. Nemernicii ăştia sunt foarte siguri de ei! Probabil că au venit de la Bordj El Brajrieh care se află la periferia sudică. Dacă este aşa, nici armata şi nici poliţia nu pot să intervină. Este în zona controlată de Amal. Şiiţii au jurat că armata lui Gemayel nu va pune niciodată piciorul acolo. Cum şaizeci şi cinci la sută dintre soldaţii acestei armate sunt şiiţi, nu vor dori să se lupte împotriva fraţilor de sânge.

— Libanezii deţin un serviciu de informaţii?

— Ba da. B 2 militar. Lucrează bine şi au mulţi informatori. Numai că sunt paralizaţi din punct de vedere politic. Când ambasada noastră a sărit în aer, au arestat doar vreo zace persoane. Chiar a doua zi. Îi cunoşteau pe toţi şi ştiau că pregătesc ceva. Dar nimeni nu a dat ordin să se intervină înainte.

— Numai pentru reluarea anchetei m-aţi făcut să bat drumul până aici?

— Nu numai pentru asta. Acesta este primul fir călăuzitor spre ceva mult mai important. De acest lucru se ocupa John Guillermin.

— Dar de ce eu?

Robert Carver îşi aprinse un trabuc şi zâmbi:

— Nu fiţi modest. Palmaresul vorbeşte în locul dumneavoastră. Şi-apoi, într-un oraş în care scrie pe toate zidurile: „Moarte Americii!”, faptul că nu sunteţi american este mai degrabă un avantaj, nu-i aşa?

Ce încurajator!

Alexandra, eterna logodnică a lui Malko, se îngrijorase cu adevărat când văzuse că pleacă la Beirut. De aceea, făcuseră dragoste cu şi mai multă înfocare, excitaţi de parfumul morţii. Lui Malko i se păruse că vede lacrimi în ochii tinerei atunci când îl conduseseră Schwechat, aeroportul din Viena... Alexandra rămăsese la castelul din Liezen în compania lui Elko Krisantem, nevindecat complet de pe urma aventurilor din Pakistan. Fireşte că un musulman este mereu de trebuinţă la Beirut, însă Malko nu ştia ce i se va cere, de aceea nu îl luase cu el. Poate că îl va chema mai târziu. Bătrânul majordom şi garda de corp al lui Malko era întotdeauna gata să-şi reia slujba de asasin.

Robert Carver îl studia pe Malko. Un avion trecu peste acoperişuri făcând un zgomot asurzitor. Faţa americanului era din nou în întuneric, iar Malko avea neplăcuta senzaţie că era supus unui interogatoriu. Liniştea se prelungi câteva secunde, apoi el o întrerupse:

— Cu ce se ocupa John Guillermin?

— Verifica o informaţie extrem de critică, răspunse Carver. În urmă cu cincisprezece zile, o cursă specială a aterizat la Damasc, venind de la Teheran. La bordul ei se aflau vreo cincisprezece persoane, iar una dintre ele a fost identificată de un martor. Persoana respectivă se numeşte Abu Nasra şi este un terorist rutinat. Ceilalţi sunt membri în gruparea Hezbollah, denumiţi „Nebunii lui Dumnezeu”, fanatici ai ayatolahului Khomeiny. Toţi aceşti oameni s-au dus la Baalbek. În Valea Bekaa, devenită una dintre bazele iranienilor. Avem toate motivele să credem că acest grup pregăteşte un atentat de-a dreptul spectaculos. Treaba dumneavoastră este să încercaţi să aflaţi ce putem face ca să-i împiedicăm.

Capitolul III

— Ce simplu! zise Malko. Credeţi că sunt *Superman...*

Robert Carver îşi agită trabucul.

— Nu. Am nevoie de un şef de misiune, aşa ca dumneavoastră, care să simtă lucrurile şi să ştie meserie. John a murit fiindcă l-au pus să facă ceva la care nu se pricepea deloc. Cât despre tipii din B 2, ei sunt cu mâinile legate şi nici nu vor să se amestece.

— Ca să ajung până la dumneavoastră a trebuit să trec de nu ştiu câte baraje... Sunteţi păziţi mai bine decât Fortul Knox.

— Datorită acestor măsuri de prevedere, preîntâmpinăm nouăzeci la sută din atentate, iar restul de zece la sută rămân totuşi cele mai periculoase şi de neevitat. Este suficient să reuşească unul singur pentru ca cei două sute de congresmeni să-l asalteze pe preşedinte şi să-l forţeze să-şi schimbe politica sub ameninţarea fricii... Treaba mea este să împiedic acest lucru. Dacă nu sunt în stare, îmi iau tălpăşiţa, sar în aer şi la propriu şi la figurat... Eu nu pot să mă mişc de aici, căci mă cunosc ca pe un cal breaz. Colonelul Ali Rifi, şeful Serviciilor Secrete siriene, a pus preţ pe capul meu. În plus, înot în hârţogăraie, de aceea am nevoie de un om ca dumneavoastră. Dacă acceptaţi, bineînţeles... Aveţi mai multe şanse să vă treziţi cu un RPG. 7 în faţă decât să fiţi decorat cu Medalia Congresului.

O bubuitură surdă, dar destul de apropiată zgudui geamurile.

— Fireşte că accept, spuse Malko. Dar nu am venit aici ca turist.

— Foarte bine, zise americanul înveselit. Trebuia să vă instruiesc serios. Deşi nu prea avea experienţă, John Guillermin a făcut treabă bună. A avut întâlnire cu unul dintre informatorii lui care trebuia să-i aducă nişte precizări în legătură cu ce se pregătea. Cred că omul lui de legătură a fost prins şi neutralizat. Iar în locul lui au venit alţii...

— Ştiţi la ce proiect lucra?

— Doar în parte. Ca toţi neofiţii, de altfel, ţinea mult la micile lui secrete. Nu îşi imagina că îl vor omorî atât de repede, chiar sub nasul nostru. Atunci a lăsat jocul neterminat. Doar nişte fire legate la un detonator.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta?

— Că nici unul dintre oamenii lui de legătură nu poate fi folosit.

— De ce?

Oftatul din umbră al şefului centralei semăna cu răsuflarea unei fantome.

— Când a fost omorât, John Guillermin avea asupra lui lista cu informatori, mărturisi americanul. O greşeală grosolană din partea lui. Asasinul a pus mâna pe ea…

— *Mein Gott*! exclamă Malko.

— Primul lucru pe care trebuie să-l faceţi, continuă Robert Carver, este să-l anunţaţi pe agentul israelian cu cine l-au pus în legătură pe John. Nu este în Beirut, dar se întoarce mâine dimineaţă. Nu cred că numele lui se afla în carneţelul lui John, dar trebuie să fim prudenţi.

Din ce în ce mai bine.

— Mai aveţi şi alte surprize ca aceasta? îl întrebă Malko.

— Din fericire, nu. Tipul despre care vă vorbesc îşi spune „colonelul Jack”. De trei ani are un mic magazin de bijuterii pe strada Hamra, chiar lângă *Eldorado.* Duceţi-vă mâine şi spuneţi-i adevărul. Să-i spuneţi că veniţi din partea mea.

— Mă îndoiesc tare de tot că va coopera, observă Malko.

— Ştiu, zise Robert Carver. Dar mai avem câteva arme. Reţeaua mea personală, care nu a fost încă „infectată” de John. Mulţumesc lui Dumnezeu!… Este vorba despre o sursă pe care am recrutat-o chiar eu. O cheamă Neyla, o şiită încântătoare, puţin cam curvuliţă, pe care am lăsat-o în aşteptare. Acum a sosit clipa s-o activez. Are legătură cu oamenii din Amal în periferia sudică… Dacă îi faceţi cadou un flecuşteţ de la Vanessa, magazinul cel mai la modă de pe strada Hamra, vă va pune totul pe tavă. În toate privinţele.

— Este cam simplu, observă Malko. Îmi va lua săptămâni întregi să refac filiera. Vor avea timp să vă arunce în aer de zece ori.

— Ştiu, admise americanul, dar asta nu e tot. Ceea ce vreau să vă spun acum este mai mult decât strict secret.

— Nu-i voi spune nici măcar umbrei mele, îi pornise Malko.

Robert Carver se aplecă iarăşi spre lumină, dezvăluindu-şi trăsăturile ascuţite şi privirea străpungătoare.

— Am primit permisiunea de la Langley să folosesc o sursă pe care creştinii libanezi şi israelienii o, consideră „poluată” din cauză că este un palestinian care a fost adversarul nostru. Dar acum a devenit un moderat… Este mai degrabă de partea

noastră.

— În Liban, nimic nu e simplu, observă Malko.

Robert Carver oftă cu zgomot.

— Aşa este! Teoretic, este clar. Aliaţii noştri sunt israelienii şi creştinii, iar adversarii; sirienii, iranienii şi toate mişcările opoziţiei libaneze, progresiştii, Amal, morabitunii şi comuniştii… Palestinienii se împart în două tabere. „Durii" au ales tabăra siriană, adică „moderaţii", pe Arafat şi pe a noastră. Numai sirienii şi israelienii au acorduri secrete şi se înţeleg asupra unui singur punct: să-i lichideze în totalitate pe palestinieni. Prin urmare, câţiva dintre prietenii noştri sunt duşmanii lor. Iată de ce colaborarea dumneavoastră cu sursa mea palestiniană trebuie să rămână secretă.

— Cum îl cheamă şi cu ce se ocupă?

— Nazem Abdelhamid, cu numele de cod „Johnny". A rămas în Beirut ca să culeagă informaţii pentru Yasser Arafat. Compania a semnat un acord secret cu Arafat. Îl ajutăm din punct de vedere financiar şi politic, dar profităm de reţeaua de informaţii care este cea mai bună din Liban.

— Cum pot să iau legătura cu el?

— Trebuie să-i lăsaţi un mesaj în clădirea Shamandi din strada Ibn Sina, la apartamentul 4, la etajul 3. Din partea mea. Lăsaţi-i numărul de la *Commodore.*

— Aşa, voi sări *eu* în aer…

— V-am spus că este aliatul nostru, chiar dacă a mai omorât în trecut.

Malko încerca în minte să facă deosebirea între prieteni şi duşmani. Dar era cam încâlcit. Lucru nu întotdeauna evident într-un oraş ca Beirut.

— De la falangişti nu a reuşit să scoată nimic? întrebă el.

— Aoleu! făcu americanul. Aici este un teren minat, fiindcă falangiştii îi pupă în bot pe israelieni şi nu le ascund absolut nimic. Iar aceştia se deosebesc de noi din foarte multe puncte de vedere. Şi de palestinieni. Tocmai voiam să vă atrag atenţia: din punct de vedere moral, eu sunt obligat să vă pun în legătură cu Serviciile de Informaţii ale falangiştilor. Au aflat deja că *aţi sosit*. Se întâlneau foarte regulat cu John Guillermin. O să vă trimit la o „pasionaria" care nu este deloc lipsită de farmece, dar nu trebuie să vă confesaţi. O cheamă Jocelyn Sabet. Să nu depăşiţi stadiul sărutării mâinii şi totul va fi perfect. Creştinii sunt „poluaţi" deopotrivă şi de israelieni şi de alte părţi… Trebuie s-o luaţi cu binişorul.

Toată această situaţie îl încuraja. Malko învăţa acest mic manual de supravieţuire în Beirut.

— Ei bine. Acum mă simt înarmat cu o mulţime de treburi, zise Malko. Nu-mi rămâne decât să închiriez o maşină.

— *Hold it!*[7] zise americanul. Nu cunoaşteţi Beirutul. Singurii care pot circula în toate zonele controlate de diferitele miliţii sunt numai ziariştii. Prin urmare, v-am făcut jurnalist, datorită unui post de radio unde avem prieteni: Metro-media. Legitimaţia şi acreditările se găsesc în acest plic, plus modalitatea de a vă întâlni cu oamenii de *legătură.*

Îi dădu peste birou un plic mare de culoare galbenă.

— Din fericire, Budget închiriază şi maşini cu tot cu şofer. Vă aşteaptă peste o oră la hotel, continuă şeful centralei. Este un libanez care lucrează pentru noi. Îl cheamă Mahmoud. Este musulman sunit, dar poate trece şi drept şiit atunci când trebuie. Este foarte şmecher şi foarte scump. Vă va duce la posturile diferitelor miliţii. Cunoaşte multă lume şi nu atrage atenţia asupra lui. În afară de meseria de şofer. Îi mai dau o leafă de informator. Asta creează legături... Chiar dacă nu îmi aduce mare lucru... Ceilalţi se duc mai întâi la palestinieni, la sirieni, la falangiştii din Amal şi aşa mai departe...

Asta se numea etica profesională a insurgenţilor.

— Dacă. Nu vorbiţi araba, nu faceţi zece paşi în afara zonei controlate de armata libaneză, adaugă americanul. Mahmoud vă va folosi drept interpret. Cu actele pe care le aveţi, nu încercaţi să intraţi în Uniunea Sovietică, deoarece aţi risca să rămâneţi până la sfârşitul vieţii la Vorkuta... Aici poate să dureze doar câteva zile. Doi agenţi de-ai noştri au trăit în Beirut sub această acoperire şi s-au descurcat foarte bine. Majoritatea tipilor cu care veţi avea de-a face nu ştiu nimic despre lumea occidentală. Mahmoud vă va servi drept scut moral... Ştie că, dacă veţi fi demascat, el va fi considerat complice şi că pielea lui nu valorează mai nimic Este cea mai bună garanţie pe care o aveţi. Cu cât va şti mai puţin, cu atât va fi mai bine.

— Nu deţineţi mai multe amănunte în legătură cu ceea ce se pregăteşte?

— Nu mare lucru. Eşalonul principal se află în Baalbek. În zona siriană, iar baza operaţională, aici în Beirut, cel mai probabil la periferia sudică.

— Să admitem că ajung la această filieră, ce fac după aceea?

[7] Aşteptaţi puţin! (n.a.).

întrebă Malko.

Robert Carver se ridică şi strivi restul trabucului în scrumiera plină cu gloanţe de Kalaşnikov.

— Ne-am aşteptat la clipa asta. Sper să obţinem autorizaţia să acţionăm clandestin şi s-o distrugem. Sau chiar în mod deschis. Avem tot ce ne trebuie aici. Nu uitaţi să-l anunţaţi pe „Schlomo”.

— Poftim? întrebă Malko nedumerit.

— Da, pe colonelul Jack. Aşa le spunem israelienilor pe aici: „Schlomo”.

Telefonul sună, iar el răspunse, apoi puse receptorul în furcă.

— Mă cheamă ambasadorul. S-a mai întâmplat o porcărie. Trebuie să mă duc neapărat. Nu ne întâlnim prea des Nu vă mai înnebunesc şi cu asta. Dacă aveţi nevoie de mine. Găsiţi două numere de telefon în dosar. Ah. Era să uit…

Se aplecă sub birou şi scoase un pachet pe care i-l dădu lui Malko. Cântărea un kilogram…

— Colt Python 357 Magnum, preciză el. Aici vă este de folos. Nu-l luaţi cu dumneavoastră în zona siriană. S-ar putea să vă împuşte pentru asta. Mahmoud vă aşteaptă la hotel ca să vă arate itinerarul şi tărăşenia cu permisele de trecere. Este primul lucru înainte de a trece la treabă. Nu uitaţi că lucraţi pentru un post de radio. Aveţi şi un magnetofon Nagra în maşina lui Mahmoud. După aceea, apucaţi-vă de treabă. Găsiţi-l pe Abu Nasra înainte să vă găsească el…

Fantoma lui John Guillermin străbătu discret biroul. Robert Carver îi strânse atât de tare mâna lui Malko, încât îi strivi degetele. O rafală de vânt îl ciufuli când ieşi. Peste Beirut cădea o burniţă fină, iar Malko găsi un taxi abia după Bain Jamal. După ce mersese pe jos aproape un kilometru.

*

* *

Un libanez înalt cu mustaţă de cuceritor se îndreptă spre Malko îndată ce acesta ceru cheia la *Commodore.*

— *My name is Mahmoud*, spuse libanezul.

I se părea inteligent şi plin de umor. Malko se înţelese cu el să înceapă turneul pe la posturile diferitelor miliţii. Pe bancheta din spate a unui Oldsmobil gri. Malko găsi un magnetofon Nagra în perfectă stare de funcţionare. Mahmoud îi făcu cu ochiul complice şi se amestecă în traficul haotic din Beirutul de Vest. Prima oprire: punctul de control al lui Walid Jumblatt, zis şi Valentin Dozosatul.

*

* *

Malko îşi etală pe pat tot ce adunase din „turneul” său. Şase permise de liberă-trecere, ceea ce îi permitea, fără să rişte prea mult, să se deplaseze nestingherit prin tot Beirutul. Unul de la armata libaneză pentru circulaţia după interdicţie, unul de la falangişti, pentru zona estică, unul de la PSP-ul lui Jumblatt. Dacă voia să meargă în cartierul Chouf. Unul de la Amal, pentru periferia sudică, unul de la Ministerul Informaţiilor, pentru clădirile oficiale şi unul de la puşcaşii marini, în cazul în care ar fi vrut să le viziteze vizuina…

Mahmoud se arătase zeflemitor, descurcăreţ, diplomat, zicând printre dinţi câte un „Jesus-Christ” la fiecare ambuteiaj, lucru ciudat în gura unui musulman…

Malko discutase ore întregi cu asasini foarte politicoşi care au examinat pe toate feţele acreditările lui de ziarist. Şi posturile de pază făcuseră acelaşi lucru. Toate semănau între ele, cu mici excepţii. Erau nişte clădiri împuţite construite în cartierele populare, păzite de civili înarmaţi cu Kalaşnikov şi cu RPG 7, neîncrezători precum fetele bătrâne. De fiecare dată, Malko trebuia să vorbească, să zâmbească, să dea fotografii şi să-i asigure pe asasinii zâmbitori de toată simpatia lui.

Mahmoud se purtase excepţional. Spunea că este sunit, dar semăna izbitor de bine cu şiiţii şi cu palestinienii. Convingerile sale erau mai mult cameleonice decât adevărata lui credinţă. Îi aducea puţin aminte de Elko Krisantem. Oldsmobilul său era destul de curat şi rămăsese pe cele patru roţi. Malko se uită la ceas: era ora patru. Mai avea timp să facă unele treburi până la restricţia de circulaţie. Se duse la Mahmoud şi îl întrebă dacă poate să-l ducă la *Saint-Georges.*

— Dar nu mai este nimic acolo! protestă şoferul. A rămas doar un post militar.

— Vreau să-mi aduc aminte, spuse Malko.

Se amestecară din nou în trafic. Oamenii stăteau la coadă în faţa cinematografelor. Ultimul spectacol începea la ora cinci din cauza restricţiei de circulaţie. Ajunseră pe ţărmul mării. În faţa ruinelor arse care mai rămăseseră din cel mai frumos hotel din Orientul Mijlociu. Malko simţi cum i se strânge sufletul. Câteva bariere interziceau circulaţia vehiculelor, deşi se punea întrebarea ce mai rămăsese de fapt de distrus. Aici s-au dat lupte crâncene timp de luni de zile. Coborî şi se duse pe jos, apoi o luă

pe strada Phoenicia, odinioară centrul cel mai aglomerat din Beirut. *Pivniţele Regelui,* fosta discotecă la modă pe atunci, era închisă de ani de zile, iar magazinele, distruse şi pustiite. O luă la stânga pe strada Ibn Sina, care era paralelă cu marea. Un post al armatei libaneze supraveghea intersecţia Phoenicia – Ibn Sina. Clădirea Shamandi se înălţă puţin mai departe, între două terenuri virane. La balcoane atârnau lenjerii de pat.

Malko intră în imobilul în care mirosea a ulei rânced. Copiii se jucau peste tot. Urcă la etajul al treilea, găsi apoi apartamentul patru şi ciocăni la uşă. Un tânăr cu barbă, îmbrăcat în trening şi cu bascheţi întredeschise uşa şi îl cercetă pe Malko cu o privire neîncrezătoare.

— Am un mesaj pentru „Johnny”, spuse el. Trebuie să sune la acest număr.

Avea pregătită o hârtie pe care o puse în mâna interlocutorului său. Bărbatul o luă şi închise uşa, lăsându-l pe Malko nedumerit. Mahmoud devora o şaorma plină de grăsime şi bea Pepsi cumpărat de la un negustor ambulant.

— Mergem în strada El Salam, spuse Malko.

Aceasta se găsea chiar în centrul cartierului Achrafieh. Se hotărâse să înceapă singur ancheta. O luară spre sud, străbătură ceea ce altădată fusese centrul oraşului, pieţele alimentare şi Piaţa Martirilor. Iarba crescuse în clădirile distruse şi năpădise până şi faţadele găurite, într-o amestecătură de resturi, cu câte o cadă atârnată undeva, ca într-un tablou suprarealist.

Ajunseră pe Ring, artera ce lega estul de vestul Beirutului. Pe lângă atmosfera dezolantă, în ciuda câtorva clădiri distruse, cartierul Achrafieh părea aproape elegant. Nici urmă de tancuri, de soldaţi şi nici de saci cu nisip. Strada El Salam era mărginită de vile moderne cu terase largi şi de hoteluri vechi particulare, puţin cam părăginite. Malko verifică adresa: doamna Masboungi. Strada El Salam numărul 40. Găsi numele pe cutia de scrisori. Locuia la etajul patru. Bineînţeles că nu era curent. Deci nu putea să sune la sonerie. Bătu îndelung până deschise cineva.

— Mă scuzaţi, vorbeam la telefon. Cine sunteţi?

Era o femeie înaltă, semeaţă, cu un corp superb, dar cu un chip ciudat de pasăre de pradă, cu tenul ciupit ca de vărsat-de-vânt. Ochii erau foarte apropiaţi, afundaţi în orbite, dar vioi. Pe tocuri, părea şi mai înaltă.

— Doamna Masboungi?

— Da. De ce mă întrebaţi?

— Eu sunt ziarist, începu Malko. Fac o anchetă în legătură cu

ultimul atentat asupra Ambasadei americane. Cred că aţi fost martoră…

Femeia îi aruncă o privire îngrijorată, ezită puţin, apoi deschise uşa.

— Intraţi, zise ea pur şi simplu.

Apartamentul fusese cândva luxos, dar nu rămăsese prea mult mobilier pe pardoseala din marmură albă. Se aşezară la câte un capăt al unei canapele lungi şi albe, iar doamna Masboungi îşi aprinse o ţigară şi puse picior peste picior. Păcat că avea un cap urât.

— Scuzaţi-mă, spuse ea, mă mut. Ce doriţi să aflaţi?

— Cred că aţi văzut maşina teroriştilor, nu-i aşa?

Trase un fum lung din ţigară.

— Cine v-a spus?

— Cei care anchetează. Este adevărat?

— Da, aşa este.

Vorbea pe un ton calm, cu voce plăcută. Deodată din camera de alături se auzi sunetul unei orgi. Doamna Masboungi zise imediat:

— E soţul meu. Cântă deseori, căci îl mai destinde. Este chirurg, dar nu mai practică. Clinica lui a fost aruncată în aer…

— Doamnă Masboungi. Aţi văzut numărul de înmatriculare al acelui Volvo?

Ea surâse arătându-şi dinţii strălucitori.

— Cred că l-au descoperit poliţiştii. Nu-i aşa?

— Nu.

— Ah.

— L-aţi văzut?

Mai trase un fum din ţigară. La orgă se auzea cântecul „Viaţa în roz”.

— Bineînţeles că l-am văzut şi îl voi ţine minte toată viaţa…

— Aţi putea să mi-l spuneţi?

Tăcu. Se auzea numai orga. Ochii de pasăre îl cercetau pe Malko.

— Nu ştiu cine sunteţi, dar nici nu-mi pasă, spuse ea. Ce mi se pare amuzant este că sunteţi primul care mă întreabă acest lucru.

— Poliţia nu…

— Nu. Dar nici nu le-aş fi spus. Nu am încredere în ei. Peste trei zile plec şi nu mă mai întorc niciodată în Beirut. Prin urmare, vi-l spun. Sper să vă folosească la ceva. Închise ochii şi rosti rar: 57.396 Liban.

Malko notă numărul sub privirea curioasă a interlocutoarei lui. Orga se opri. Ea se ridică şi îl conduse la uşă.

— Mult noroc.

— Mulţumesc.

Prin urmare, libanezii nici măcar nu se obosiseră să găsească Volvo-ul gri. Era ceva putred în Beirut. În clipa în care punea piciorul pe trotuar, Mahmoud îi zâmbi, căci se auzi o explozie surdă care îl făcu pe Malko să tresară.

— S-a auzit în port. Asta se întâmplă în fiecare seară, cam pe la ora asta. Nu dăm o raită pe acolo?

— Nu, zise Malko, mergem pe bulevardul Independenţei.

Şoferul se uită intrigat la el.

— La falangişti?

— Da.

Trebuia să exploateze informaţia pe care tocmai o primise şi, în acelaşi timp, s-o cunoască pe aliata lui Robert Carver, Jocelyn Sabet „passionaria" creştină. Chiar şi „poluată" cum era. Tot ar fi putut să-i facă serviciul pe care îl aştepta de la ea.

*

* *

Imobilul în care se găsea cartierul general al falangiştilor era modern, curat şi nu se vedeau gărzile. Malko arătă biletul de la Robert Carver, iar un tinerel îl pofti într-o cămăruţă şi i se aduse o cafea cu cardamom. Un huruit surd zgudui geamurile. O rachetă Grad care căzuse pe undeva prin apropiere, începuse să moţăie când uşa se deschise, iar în prag apăru un tânăr cu cravată care îi făcu semn să-l urmeze. Îl lăsă pe Malko să iasă şi îi şopti la ureche:

— Şefa Securităţii vă aşteaptă…

Încăperea era ticsită de dosare şi era destul de strâmtă. O tânără brunetă, cu o bentiţă pe cap, cu dinţi strălucitori şi ochi vioi înaintă spre el cu mâna întinsă:

— Bună-ziua, eu sunt Jocelyn Sabet.

Îi strânse mâna cu căldură, dar energic precum un bărbat.

— Încântat, sunt Malko Linge.

— Luaţi loc. Robert mi-a spus că o să veniţi.

Văzând că Malko o priveşte din cap până-n picioare, în ochii ei trecu o lucire de furie care se transformă numaidecât într-un zâmbet ironic.

— Aici, la maroniţi, femeile fac şi dragoste şi război. Eu răspund de problemele de securitate de trei ani. Au avut loc

două atentate împotriva mea, iar sora mea a fost omorâtă cu o maşină-capcană. O parte din familia noastră a rămas sub ruinele casei peste care a căzut un obuz al jumblattiştilor. Referinţele acestea vă sunt de ajuns?

Malko simţi cum se face roşu ca racul. Vehemenţa cuvintelor pline de amărăciune trăda o sensibilitate aparte. Era greu s-o bănuieşti că face un joc dublu. Poate că Robert Carver nu o aprecia cum s-ar cuveni de fapt. Jocelyn Sabet se aşează în faţa lui şi puse picior peste picior ca să-i arate că era o femeie frumoasă. Cămaşa se mula pe sâni şi avea un magnetism de netăgăduit.

— Foarte bine, zise el, vorbiţi-mi despre Abu Nasra.

Fără să spună nimic, tânăra deschise un sertar, cotrobăi prin el, îi întinse o fotografie şi îşi aprinse o ţigară. El privi documentul. Era un arab cu o mustaţă deasă, tuns scurt, cu nasul strâmb, neras, cu sprâncene foarte apropiate şi buze groase. Avea în jur de treizeci de ani.

— Este din 1973, îl anunţă ea. De atunci, nimeni nu a reuşit să-l mai fotografieze.

— Ştiţi unde se află?

— Da. La Baalbek.

— Vine la Beirut?

— După informaţiile noastre, niciodată. Israelienii au pus preţ pe capul lui.

Ea fuma cu nervozitate, fixându-l pe Malko cu ochii ei negri şi mari.

— Mai ştiţi şi altceva despre el?

Tânăra falangistă îi zâmbi cu amărăciune.

— De ce mă întrebaţi? Vreţi să-l atacaţi?

— În principiu, da.

Tânăra strivi ţigara în scrumieră.

— Bravo! Sper că vorbiţi serios. Americanii sunt întotdeauna bine intenţionaţi, dar până la urmă, nu fac nimic.

Numai că erau omorâţi.

— Acum nu prea dispun de timp, reluă ea, dar vă invit la masă. Nişte prieteni de-ai mei dau o petrecere. Vorbim după aceea.

Malko îşi aminti de avertismentul lui Robert Carver. Totuşi, o seară mondenă nu constituia un pericol prea mare. Jocelyn spuse cu voce autoritară:

— Vă aştept la opt şi jumătate la intersecţia străzilor Hamra cu Sadoul. Atunci va fi interdicţie de circulaţie şi nu ne va vedea

nimeni. Este mai bine aşa. Dacă vreţi într-adevăr să-l găsiţi pe Abu Nasra, cred că ar trebui să vă ajut.

Femeia aceasta era mai energică decât mulţi dintre bărbaţi.

— Aţi putea să mai aflaţi ceva pentru mine? o întrebă Malko. Să găsiţi proprietarul unei maşini. Vă spun numărul imediat.

— Daţi-mi-l.

Ea şi-l notă într-un carnet, apoi se ridică:

— Vă voi da răspunsul în seara asta. Sunteţi cu maşina?

— Da.

Ea îi întinse mâna.

— Pe diseară.

Mahmoud şi Malko ajunseră în pasajul Muzeului, celebra intersecţie a morţii, încă de pe vremea când Beirutul era împărţit în două. Nimeriseră într-un ambuteiaj de nedescris, lângă zidul roşiatic al Reşedinţei Pinilor, înălţat cu sârmă ghimpată, pe partea cealaltă, găsindu-se clădirile goale şi distruse. Malko nu reuşea să se liniştească în concertul infernal de claxoane. Oare unde îl va duce pista cu maşina Volvo?

Capitolul IV

Malko străbătu holul hotelului *Commodore* urmărit de şuieratul papagalului nebun. În faţa hotelului, strada Baalbek era pustie, din cauza interdicţiei de circulaţie. Era opt şi douăzeci. O luă pe jos pe strada Rachid Nehme care se întâlnea cu strada Hamra. Atmosfera era deprimantă, contrastând puternic cu animaţia din timpul zilei... Paşii răsunau în liniştea serii. Zări o maşină roşie, un Mitsubishi Lancer, staţionată la colţul străzii Hamra. Îi făcu semn cu farurile. Jocelyn Sabet era punctuală. În acelaşi timp, în spatele lui se auziră paşi grăbiţi. Malko îngheţă. Lăsase la hotel pistolul Magnum dăruit de Robert Carver. Uite aşa, putea fi omorât. Se întoarse şi văzu că cineva vine în goană spre el. Îi trebuiră câteva secunde până recunoscu pe întuneric silueta unei femei într-un mantou alb.

— Vă rog să mă scuzaţi că am întârziat!

Era Mona, stewardesa. Era cocoţată pe nişte pantofi cu toc albaştri, machiată foarte strident, cu gura fosforescentă care se distingea în întuneric. Se agăţă gâfâind de braţul lui Malko.

— Bine că v-a văzut comisionarul plecând pe jos! Unde vă duceţi?

Malko îl blestemă în gând pe comisionar. Parfumul Monei îl învălui într-un nor plăcut. Brusc, un fascicul de lumină orbitoare îi învălui. Erau farurile maşinii roşii. Mona clipi din ochi.

— O patrulă! strigă tânăra libaneză. Aveţi permis de liberă trecere?

Malko nu mai apucă să-i răspundă, căci farurile se stinseră, iar portiera fu deschisă. Jocelyn Sabet coborî şi se îndreptă spre ei cu paşi hotărâţi. Mona rămase descumpănită câteva clipe, apoi râse sec.

— Ia te uită, ticăloasa asta cu maşina ei de pompieri a şi pus gheara pe dumneavoastră!

Se pare că fetele se cunoşteau. Jocelyn veni lângă ei, îşi dezveli dinţii strălucitori într-un zâmbet încântător şi se aruncă în braţele Monei.

— Ce mai faci, drăguţo? Când te-ai întors de la Paris?

— Ieri. Ce mult mă bucur că te văd! gânguri stewardesa. Tocmai căutam un taxi. Ne ducem la Serge.

— Nu mai spune şi eu, făcu Jocelyn netulburată. Am venit să-l

iau pe prietenul meu, Malko. Să mergem împreună.

După câteva chiţăieli. Se urcară toţi trei în maşina roşie. Mona se urcă în spate, lăsându-l intenţionat pe Malko lângă Jocelyn Sabet. Aceasta demara ca la cursele din Le Mans. Străbătând străzile înguste şi pustii, fără semafoare şi fără pietoni. Maşina ei era o mică bombă. După un kilometru, dădură peste primul baraj. Au arătat legitimaţiile şi au trecut. În faţa lor se deschidea autostrada pustie, mărginită de clădiri distruse. Întunecate şi sinistre.

— Aceasta este Ring, anunţă Jocelyn.

În capătul autostrăzii era eternul baraj alcătuit din cauciucuri uzate, din cazemate şi din saci cu nisip, păzit de soldaţi plictisiţi şi nervoşi. Mai trecură de patru baraje până când se opriră pe o străduţă îngustă, lângă un hotel particular vopsit în alb de unde se auzea muzică pop.

— Dar ei au lumină, observă Malko.

Absenţa aproape în totalitate a iluminatului public imprima ruinelor un aspect şi mai tragic, iar atmosfera de pe străzile pustii era apăsătoare. Jocelyn ridică braţul, iar Malko zări un cablu gros, negru care era întins deasupra străzii.

— Se descurcă ei, spuse libaneza. Fură curent de la o clinică ce dispune de un grup electrogen. Serge se pricepe... Veniţi.

Îl luă de mână pe Malko cu un gest autoritar şi îl conduse pe o cărare întunecoasă ce şerpuia într-o grădină părăginită, lăsând-o pe Mona să se descurce în urma lor. Un valet negru ca păcura, îmbrăcat într-o ţinută albă, impecabilă, le deschise uşa de la holul cu marmură, decorat ca o vilă de la Hollywood. Jocelyn îşi lăsă haina de vizon şi îl învălui pe Malko într-o privire avidă, apoi îi spuse pe un ton cântat:

— Cred că o să petrecem o seară minunată.

Din încăperea de alături se auzea muzică. Se pare că războiul civil nu alungase plăcerea de a trăia libanezilor. Mona purta o fustă galbenă, ciorapi negri şi pantofi cu toc albaştri.

Intră în salon cu un mers legănat, lăsând astfel să-i fie admirate şoldurile de vis.

Malko se opri în prag. În primul dintre cele trei saloane, mobilate cu canapele largi, cu pernuţe, ocupate toate de persoane vesele, se afla şi o masă încărcată cu bunătăţi. N-ai fi crezut nici o clipă că în acest oraş era război. Femeile îşi etalau cele mai frumoase bijuterii şi toaletele cele mai elegante, iar bărbaţii nu se lăsau nici ei mai prejos. Toată lumea râdea, dansa, flirta şi mai cu seamă bea...

Trei negri care semănau perfect cu cel care le deschise uşa se plimbau cu tăvile pline cu sticle şi turnau întruna în pahare. Mobilierul în stil Farouk al XIV-lea era de-a dreptul îngrozitor. Totul era aurit şi sculptat, cu intarsii de sidef, lucrate excesiv de grijuliu. Un tânăr înalt cu părul creţ, ca un păstor grec, se agita, singur într-un soi de dans arab în mijlocul primului salon, spre marea bucurie a unui grup de tinere care îl înconjurau bătând din palme.

Zărindu-i pe Jocelyn şi pe Malko, se repezi la ei, îi sărută mâna tinerei şi îi aruncă o ocheadă ucigătoare lui Malko.

— Bine aţi venit în modesta mea locuinţă! se fandosi el. Vă rog să ne scuzaţi, dar petrecerea a început deja.

Făcu o piruetă şi începu să danseze din nou. Mona era cocoţată pe genunchii unui brunet înalt care îi mângâia coapsa distrat. Jocelyn îşi turnase o porţie zdravănă de *J and B* într-un pahar de cristal.

— Votcă, ceru Malko.

Dar negrul nu avea. Jocelyn îl târî pe Malko în camera de alături. Lângă bar era un alcov. Era halucinant. Pe etajere erau înghesuite sute de sticle. Pe una erau numai Stalicinaia, pe alta numai *J and B,* fără a pune la socoteală cutiile cu Moet et Chandon, un asortiment complet de diferite tipuri de coniac. Jocelyn îi turnă lui Malko un pahar plin cu votcă. Iar ea băuse binişor din porţia ei de whisky. Ea îi zâmbi şi îi arătă provizia de băutură.

— În Beirut trebuie să fii pregătit să faci faţă unui asediu... Serge este foarte precaut.

— Cu ce se ocupă?

— Este decorator. Îşi petrece viaţa refăcând apartamentele: distruse de bombardamente. Oamenii nu vor să trăiască printre; grămezile de moloz. Serge are mult de lucru. Cum îi este ruşine să câştige o grămadă de bani cu munca lui, îi cheltuieşte pe petreceri. Şi-apoi, aici nu se ştie ce îţi rezervă ziua de mâine...

Malko o studia. Gura era încadrată de două riduri de amărăciune şi părea încordată ca o felină care pândeşte prada, cu o lucire dură în ochii negri. Ca o coardă de vioară prea întinsă, care, la prima atingere a arcuşului, plesneşte. Îşi bea whisky-ul metodic, cu înghiţituri mici, ca pe o poţiune. După ce goli paharul, înşfăcă altul de pe platoul purtat de un servitor.

— Apropo, începu Malko, aţi primit informaţiile care...

Ea se întoarse cu repeziciunea unei pisici călcate pe coadă.

— Mai târziu! Acum nu am chef să discut despre afaceri. Asta

nu schimbă nimic. Să profităm că e o noapte liniştită. Ne-au mai trimis câteva obuze.

— În fiecare seară este la fel?

Colţurile gurii se lăsară în jos.

— Am dormit patru luni la rând într-un adăpost fără curent electric, cu obuze care cădeau în fiecare minut şi cu răniţi care mureau lângă noi pentru că nu puteau fi operaţi. Asta poate să reînceapă chiar mâine.

Vocea ei era aspră şi seacă. Deodată, îl luă pe Malko de braţ.

— Haideţi, ne aşteaptă un bufet grozav.

*

* *

Jocelyn Sabet puse paharul pe o măsuţă joasă atât de violent încât acesta se sparse. Norocul ei că era gol! Malko se resemna să privească adevărul în faţă. Partenera lui era beată criţă… De când începuse să mănânce caviar şi somon, apoi aperitive de toate felurile, schimbase şi băutura. Acum bea Gaston de Lagrange, dar în aceleaşi cantităţi…

Izbucni într-un râs puţin cam isteric şi se uită la Malko, schimbată la faţă, cu trăsături mai moleşite, dispărând şi cutele din jurul gurii. Ochii aruncau o privire înflăcărată aproape supărătoare.

— Haideţi, am chef să dansez.

Trecură pe lângă Mona care se prăbuşise în braţele unui bărbos. Poziţia în care stătea îi dezvăluia picioarele superbe până sus de tot.

— Poftim, observă Jocelyn amuzată, Mona s-a împăcat cu Jules al ei, cu toate că a jurat că îl castrează!

— De ce?

Jocelyn îi înconjură gâtul cu braţele, se uită la el şi spuse cu voce neutră:

— Are o chestie enormă şi pielea foarte delicată. Toate femeile sunt înnebunite după el. Mona este geloasă. Asta e, nu are încotro.

Vocea răguşită a Dianei Ross îl făcu să se înfioare în mod plăcut. Jocelyn Sabet dansa cu supleţe, aproape lipită de el. Ocupă vreo trei minute, se sudaseră de-a binelea. Celelalte perechi făceau la fel. Malko se lăsa purtat de plăcerea senzuală a acestui dans erotic. Jocelyn se agăţa cu disperare de el. Ridică faţa spre el, cu privirea de nepătruns şi cu un surâs ciudat şi îndepărtat. Împingându-şi mai tare pântecele în el. Buzele lor se

atinseră şi, brusc, Jocelyn îşi înfipse dinţii, muşcându-l pe Malko până la sânge. El se dădu repede înapoi, dar ea rămase în aceeaşi poziţie, apoi îi murmură la ureche:

— Acum vă fac avansuri, dar nu vă gândiţi decât la târfuliţa de Mona. Cu ea v-aţi gândit să vă culcaţi în seara asta…

Contrastul dintre vorbele triviale ce îi ieşeau din gură şi tonul calm cu care le rostea avea totuşi ceva extrem de excitant.

— Vă asigur că… începu Malko.

Ea îl muşcă din nou cu sălbăticie.

— Am oroare să fiu minţită! mârâi ea încetişor. Este mai frumoasă decât mine. Dar eu vă excit acum. Prin urmare, vă interzic să vă gândiţi la ea…

Tânăra păru să se mai liniştească şi se sărutară într-adevăr, fără ca ea să-i sfâşie buzele. În schimb, îşi băgase mâinile pe sub cămaşă, iar unghiile ei îi lăsară câteva urme roşii. Jocelyn era un adevărat vulcan. Dacă ar pune atâta sârguinţă şi în munca ei… Se legănau pe loc, neignorând nici cel mai mic amănunt al anatomiei lor. Când muzica se opri, se sărutară cu patimă. După aceea, Jocelyn se depărtă şi îl fixă pe Malko cu ochii ei mari şi negri fără să se sinchisească de cei din jur.

— Vă excită să sărutaţi o arăboaică? îl întrebă ea brusc.

Dar Malko nici nu apucă să-i spună mai întâi că nu era deloc rasist, iar pe urmă, că pentru el, ea era o femeie. Din încăperea vecină se auzea o melodie arabă. Jocelyn îl trase după ea. Toată lumea făcuse un cerc în jurul a trei fete care dansau un dans oriental îndrăcit, acompaniate de aplauzele spectatorilor. Malko şi Jocelyn se aşezară pe nişte pernuţe într-un colţ mai întunecat. Acest spectacol era destul de inedit în acest oraş declarat în mod oficial „mort”. Fetele îşi dădeau toată silinţa. Privirea lui Malko se opri la picioarele lui Jocelyn strânse în ciorapi negri.

— Ce colanţi fini aveţi! observă el.

— Colanţi?!

Îşi ridică fusta neagră cu vârful degetelor până se zări şarpele. Întunecat al unei jartiere şi pielea albă între marginea ciorapului gri şi portjartier. Lăsă fusta în jos şi spuse intrigată:

— Credeţi că locuitorii din Beirut sunt nişte sălbatici? Nu port colanţi decât la serviciu.

Alcoolul îi făcuse bujori în obraji şi era mai irascibilă. Dansatoarele, epuizate, se lăsară în braţele partenerilor care profitau din plin de acest lucru. Muzica nu se oprise. Urmă o scurtă pauză… Deodată Jocelyn scrâşni din dinţi:

— Mona, dansează!

Majoritatea invitaţilor o rugară imediat în cor. Mona zâmbi cu modestie, iar amantul îi ţinea mâna enormă pe coapsă. Jocelyn îi ţinu o predică în araba ei guturală, dezvăluind astfel apartenenţa ei la cele două lumi. Se auziră şi alte interjecţii. Până la urmă, Mona se ridică cu o lentoare calculată şi imediat se făcu linişte.

Se duse în mijlocul mulţimii adunate în cerc cu un zâmbet de superioritate pe buze, apoi îşi scoase cu gesturi lente cureaua lată care îi strângea mijlocul şi i-o aruncă amantului. Când începu să-şi deschidă fermoarul fustei se auziră strigăte sălbatice. Aceasta căzu pe podea, iar Mona îi trase un şut trimiţând-o cât colo. Timp de câteva secunde, ea se învârti, arătându-şi ciorapii negri prinşi foarte sus pe coapsele fusiforme, slipul de nailon şi portjartierul. Apoi o prietenă de-a ei îi aruncă o eşarfă roşie pe bare şi-o înnodă în jurul şoldurilor.

Malko nu mai asistase la un asemenea spectacol. Profesionistele de la hotelul *Sheraton* din Cairo puteau să se lase de meserie. Mona începu să facă turul invitaţilor cu paşi mărunţi, legănându-şi şoldurile într-o unduire senzuală în faţa fiecărui spectator, mimând perfect actul sexual, cu braţele ridicate în aer ca nişte eşarfe în vânt. Chipul era luminat de un zâmbet de vampă. Şoldurile parcă erau montate pe rulmenţi. Părea că îşi freacă pântecele de un sex invizibil, accelerând şi încetinind mişcarea, învârtindu-se şi mimând orgasmul. Valuri de aplauze şi de strigăte cutremurau pereţii, iar ea continua să stârnească dorinţa tuturor bărbaţilor de faţă.

— Vă excită, nu-i aşa? suflă Jocelyn în urechea lui Malko.

Ca şi cum Mona ar fi auzit-o, se duse dansând în faţa lui şi începu un număr special, îndoindu-şi genunchii în timp ce se ondula uşurel, cufundându-şi privirea în ochii lui Malko, întinzând braţele spre el şi apropiindu-se din ce în ce mai mult. Pântecele se ondula din ce în ce mai repede.

Fără să se oprească din dansat. Îşi desfăcu bluza cu un gest provocator, dând la iveală sânii bronzaţi cu sfârcuri interminabile, eliberaţi din strânsoarea lor. Începură şi ei să tresalte ca să-l stârnească pe Malko. Acum se afla doar la câţiva centimetri de el. Putea să-i simtă parfumul. Privirea cât se poate de evocatoare părea să-i spună: „iată ce pierzi”. Puţini bărbaţi i-ar fi rezistat. Lui Malko i se uscase gura. Lângă el, Jocelyn murea de ciudă. Cu aceleaşi gesturi lente. Mona se ridică de pe vine şi se duse din nou în mijloc. Jules al ei se uita la ea cu ochii ieşiţi din orbite.

Muzica se opri brusc şi izbucni un ropot de aplauze care

acoperi strigătele. Mona dispăru cu discreţie. Malko îl văzu pe amantul ei luând-o de mână şi dispărând. Jocelyn se ridică. Era la fel de excitată ca şi Malko. Începură să danseze şi, pe nesimţite, se îndepărtară de încăperea prea aglomerată. Jocelyn Sabet se hotărâse să-l facă pe Malko să juiseze pe loc. Dar brusc auziră un ţipăt ce venea de pe coridorul din stânga lor. Era al unei femei care nu striga de durere. Malko schimbă o privire cu Jocelyn. Aceasta se opri din dansat şi îl trase de mână.

Străbătură unicul hol plin cu haine şi se opriră locului în pragul unei camere luminate, doar de două sfeşnice cu patru braţe. Încă un ţipăt îl făcu pe Malko să tresară. Aici era sufrageria, cu o masă lungă din marmură pe care Mona stătea culcată pe spate şi cu picioarele ridicate în aer. Jules era în picioare şi cu pantalonii în vine, între coapsele ei. Ţinând-o de picioare. Se depărtă puţin, apoi, dintr-un singur elan, îi pătrunse pântecele cu sexul lui monstruos, iar Mona slobozi un oftat de plăcere. Îşi muşcă buza inferioară. Atunci, Malko zări alt bărbat care stătea pe un scaun în întuneric. Mona pusese mâna dreaptă pe genunchii acestuia. Însă oglinda mare de pe perete îi trimise lui Malko imaginea unui mădular cărnos care devenea rigid sub presiunea indiscretă a degetelor tinerei:

— Ce ticăloasă! suflă Jocelyn. Se răzbună!

Acest spectacol extrem de erotic părea să o fi dezmeticit pe loc. Se întoarse şi se duseră în hol. Jocelyn îşi luă haina din mers. Până când ieşiră, nu schimbară nici un cuvânt. Lui Malko îi era greu să alunge de pe retină imaginea Monei posedată de amantul său, dar provocându-i în acelaşi timp plăcere şi altui bărbat.

Peste Beirut domnea o linişte absolută. Maşina aluneca pe străzile pustii cufundate în întuneric, precum o nălucă. Becul din tavan lumina trăsăturile mobile ale lui Jocelyn atunci când opreau la un baraj. Soldatul abia se uita la legitimaţie. Ajunseră din nou pe Ring, negru ca un cuptor şi pe străduţele întortocheate din Beirutul de Vest. Brusc, se pomeniră în faţa hotelului *Commodore.*

„Ce scorpie!” gândi Malko. Se aplecă spre Jocelyn care îl sărută, apoi îl muşcă.

— Urcaţi? o întrebă el.

— Nu.

Voia să-l lase în starea în care îl adusese…

— De ce?

— Prefer să vă las singur ca să vă gândiţi în voie la Mona,

spuse ea pe un ton caustic.

Se descurca greu cu o asemenea pramatie. O sărută din nou, o mângâie şi îi atinse pântecele. Ea se smulse imediat din îmbrăţişare şi îl împinse înfingându-i degetele în carne.

— Noapte bună! zise ea. Nu-mi place să mă hrănesc cu firimituri.

Deschisese deja portiera, dar Malko nu renunţă cu una cu două.

— Trebuie să vorbim, zise el. L-aţi găsit pe proprietarul Volvoului?

Jocelyn îi aruncă un zâmbet carnasier.

— Da. Dar tot nu rezolvaţi nimic cu asta…

— De ce?

— Maşina este a unui oarecare Karim Zaher, un deputat comunist. Noi îl cunoaştem, are legături strânse cu teroriştii. Va spune că i s-a furat maşina… Oricum, trăieşte într-un cartier în care oamenii din Siguranţă nu pun piciorul niciodată… Ar trebui să le cerem americanilor să ne împrumute nişte puşcaşi marini.

Era de necrezut. Beirutul constituia într-adevăr o lume aparte.

— Şi Abu Nasra?

— Va veni la Beirut din ordinul unui oarecare Nazem, Abdelhamid, un palestinian extrem de periculos.

Era numele adevărat al lui „Johnny”. Lui Malko nu-i venea să creadă. Noroc că Robert Carver îl pusese în gardă despre toate măgăriile petrecute în Beirut. Jocelyn căscă în mod ostentativ.

— Mi-e somn. Să luăm mâine prânzul împreună. Vă voi spune mai multe atunci.

Ea îi întinse mâna ca să i-o sărute. După aceea, Malko coborî, iar fata demară în trombă.

Malko aţipise deja când telefonul îl trezi.

— Dormeaţi? se auzi vocea lui Jocelyn.

— Aproape, zise Malko surprins. Dumneata ce faci?

— Nu dorm. Mă mângâiam gândindu-mă la dumneavoastră.

Apoi îi trânti telefonul în nas.

*

* *

Un soare vesel strălucea deasupra Beirutului. În spatele Oldsmobilului, Malko îşi simţea capul greu şi privea defilând prin faţa ochilor magazinele de pe strada Hamra. Peste noapte golise o sticlă de Contrex ca să stingă arsurile pricinuite de atâta votcă. Primul lucru era să-l contacteze pe misteriosul colonel Jack. După

aceea se va întâlni cu şiita racolată de Robert Carver. Nu prea dormise bine, fiind obsedat de petrecerea decadentă a lui Serge şi de spectacolul oferit de Mona. Cât de frustrat se simţea!

Hamra gemea de lume. În Beirutul de Vest nu existau nici maşini-capcană şi nici bombardamente, ci numai câteva acţiuni dispersate ale miliţiilor şiite care aruncau din când în când câte o rachetă asupra vreunui obiectiv militar. Malko zări totuşi un magazin distrus.

— Aici a căzut o bombă? întrebă el.

Mahmoud îi zâmbi răutăcios.

— Este un magazin al creştinilor. Au făcut-o special ca să plece proprietarul şi să-l lase la un preţ mai mic... Aşa se întâmplă cu teroriştii... Chiar şi în plin război, comerţul din Beirut se bucura de toate drepturile. Malko îşi aminti că un libanez îi spusese într-un moment de sinceritate că principala cauză a crimelor din Liban o constituiau comisioanele neplătite... O familie întreagă putea fi omorâtă din raţiuni politice, însă un comision neplătit declanşa o adevărată vendetă împotriva mai multor generaţii... Malko se dădu jos din maşină.

— Aşteptaţi-mă aici, îi spuse el şoferului.

Plecă pe jos pe strada Hamra, plină de magazine de lux. Femeile elegante se opreau în faţa vitrinelor cu priviri de tăciune, aproape umede. Mulţi comercianţi îşi vindeau marfa direct pe trotuar sau din portbagajele deschise, etalând pantofi, lenjerie, pălării, tricotaje...

Malko intră mai întâi în mai multe bijuterii care vindeau cam aceleaşi podoabe din aur de paisprezece carate. Micul magazin al colonelului Jack nu părea mai deosebit de celelalte, fiind înghesuit între un magazin de stofe şi un restaurant. Oblonul era tras. Dintr-o dugheană mare ca o debara, apăru imediat un bişniţar care schimba valută la negru şi îl abordă pe un ton ademenitor:

— *Change. Dollars... forty-five to-day...*

Puţin mai departe, un negustor de şaorma îşi făcea reclamă cu o repeziciune ameţitoare, rulând în acelaşi timp bucăţile de carne de oaie în clătite care erau cumpărate imediat de oamenii flămânzi. Era un fel de hamburger local, dar mult mai ieftin şi mai gustos.

Pe lângă el trecu un Jeep plin cu soldaţi cu căşti pe cap şi cu veste antiglonţ, cu degetele pe trăgaciul mitralierelor grele, gata să tragă. În depărtare se auzeau bubuituri de tun, undeva în sudul oraşului. Un bărbat ridica oblonul bijuteriei.

Când Malko se apropie, acesta se uită la el cu o privire străpungătoare de şobolan speriat. Era un bărbat corpolent cu părul alb şi creţ, cu nasul turtit şi tenul arămiu, ce semăna foarte bine cu un arab. La mână avea o brăţară masivă din aur. Malko îi adresă un zâmbet amabil:

— Aţi deschis?

— Imediat, spuse bijutierul.

Malko intră. O vânzătoare tânără, probabil libaneză, ştergea tejgheaua de praf. Bijutierul se întoarse, iar fata dispăru în spatele magazinului. Îşi şterse mâinile şi întrebă:

— Doriţi ceva anume? Avem nişte inele foarte frumoase de paisprezece carate. Şi destul de ieftine.

— Îl caut pe colonelul Jack, spuse Malko. Vin din partea lui Robert Carver.

Bijutierul nu schiţă nici un gest. Dar îi zâmbi vag.

— Haideţi să bem o cafea, îl invită el. Dar mai întâi, lăsaţi-mă să-mi scot cazanul de gunoi. Din fericire, azi vin gunoierii. Este o minune, la Beirut…

Se duse în spate, apoi apăru cu o pubelă din plastic verde, Imensă, pe care o târa cu amândouă mâinile. Ieşi din magazin şi o duse la marginea trotuarului. În acel moment, de bijuterie se apropie un Mercedes care încetini. Colonelul Jack era cu spatele la el. Îngrozit, Malko văzu apărând pe geamul lăsat o mână în care era un pistol echipat cu amortizor. Un claxon acoperi prima împuşcătură. Colonelul Jack lăsă pubela din mână şi se îndreptă de spate strâmbându-se de durere, de parcă fusese apucat subit de o criză de lombago. Malko îşi încordă auzul şi distinse în acea hărmălaie câteva împuşcături înfundate.

Israelianul se clătină cu braţele depărtate de corp, apoi se prăbuşi înainte, cu capul în cazanul plin cu gunoi. Malko ţâşni afară din magazin şi reuşi să vadă figura asasinului: era un arab tânăr cu părul creţ care stătea pe bancheta din spate a Mercedesului verde.

Capitolul V

Maşina pleca deja într-un urlet de pneuri. Se pare că nimeni nu observase crima din strada Hamra. Malko zări spinarea israelianului cu coada ochiului plină toată de sânge, atinsă de cinci sau şase gloanţe. Îi ridică puţin capul şi observă că avea ochii sticloşi. Mercedesul ucigaşului fu nevoit să încetinească la o sută de metri mai departe, din cauza unui ambuteiaj. Malko o luă la fugă spre maşina lui, dând peste trecătorii nepăsători. Aproape că se ciocni de Mahmoud.

— Domnule Malko, eu sunt aici! strigă libanezul.

Avusese o idee bună să tragă maşina mai aproape. Malko se năpusti înăuntru.

— Mai repede, urmăriţi Mercedesul verde din faţă!

Mahmoud demară şi trecu prin fata magazinului bijutierului.

Câţiva curioşi se adunaseră în jurul cadavrului. Mercedesul o luă la stânga pe strada Antoine Gemayel. Mahmoud se luă după el. Între ei erau doar două vehicule. Mergeau cu viteză mică într-un vacarm de claxoane. Ploaia se porni brusc. Malko distinse numărul Mercedesului în care se afla ucigaşul. Îl notă şi se întreba cum ar putea să intervină. Ar fi trebuit să dea peste un post de control al armatei libaneze. Circulaţia se deblocă, iar maşinile accelerară. Mercedesul se îndreptă spre sud. Mahmoud se întoarse:

— De ce îl urmăriţi?

— Pentru că unul dintre pasageri a omorât pe cineva.

Libanezul se schimbă la faţă.

— Iisuse! murmură el. Şi ce aveţi de gând să faceţi?

— Să văd unde se duc, spuse Malko.

Această remarcă îl mai linişti puţin pe Mahmoud. Nu mai scoase nici un cuvânt. După un timp, trecură pe lângă hotelul *Bristol,* apoi coborâră către Strada Verdun, îndreptându-se spre est. Dădură din nou peste câteva ambuteiaje. Mercedesul verde din faţa lor nu părea să se grăbească. Lui Malko nu-i venea să creadă că ucigaşii aveau atâta îndrăzneală. Se întâlniră cu soldaţi, cu vehicule blindate şi până stătură să le explice situaţia, Mercedesul se îndepărtase. Malko era ros de amărăciune. Greşeala lui John Guillermin avea consecinţe tragice, căci americanul îşi notase în carneţel numele colonelului Jack. Acum

era prea târziu pentru reproşuri…

Mergeau pe lângă Reşedinţa Pinilor şi se angajară pe strada Omar Beyhum în urmărirea Mercedesului. Împrejurimile erau din ce în ce mai apocaliptice, între pinii reduşi la nişte beţe şi blindatele aflate la fiecare intervenţie, clădirile distruse şi grămezile de moloz. Piaţa Omar Beyhum era înconjurată cu parapeţi formaţi din saci cu nisip. Mercedesul verde o luă la stânga pe un drum cu pământ care şerpuia printre casele joase.

— Suntem în Chiyah, spuse Mahmoud cu voce gravă.

Puse frână. La treizeci de metri în faţa lor, trei tineri cu Kalaşnikovul la umăr controlau toate vehiculele. Şoferul Mercedesului lăsă geamul în jos. Discută ceva cu santinelele, apoi maşina plecă şi viră pe o străduţă dispărând. Mahmoud se întoarse cu nelinişte în priviri.

— Vreţi să trecem?

— Dacă putem…

Ajunseră în dreptul barajului. Unul dintre miliţieni, care avea prinsă cu ace de pulover fotografia imamului Moussa Sadr, şeful spiritual al musulmanilor şiiţi, se apropie de ei cu un aer neîncrezător. Mahmoud discută cu el în araba, apoi se întoarse către Malko:

— Spune că nu putem să trecem, chiar dacă aveţi permis. Are loc o şedinţă a şefilor din Amal şi nu ne lasă să trecem..

Malko nu avea cum să ştie dacă spunea adevărul. Furios la culme, fu nevoit să se resemneze, spre marea uşurare a lui Mahmoud care ţinea mult la maşina lui… Când se gândea că putea să pună mâna pe ucigaşul colonelului Jack… Dar se consolă spunându-şi că acesta era doar un simplu executant care poate nici nu ştia cine fusese victima sa. Pe Abu Nasra trebuia să-l găsească.

— Mergem la Ambasada Marii Britanii, spuse Malko.

*

* *

Trei maşini negre, marca Chevrolet Caprice, staţionau pe străduţa în pantă pe care se găsea Ambasada Statelor Unite.

Malko, care venise pe jos din Bain Jamal. Aproape că se ciocni de Robert Carver care ieşea cu servieta diplomat în mână. O lucire de nelinişte străbătu ochii albaştri ai americanului.

— Ce s-a întâmplat?

— O mare porcărie, spuse Malko pe un ton sobru.

— Urcaţi în maşina mea, zise Carver, am întârziat. Şoferul vă

va aduce înapoi.

Între cele două maşini de protecţie, mai erau încă doisprezece bodyguarzi. Cele trei vehicule erau legate prin radio şi, în plus, la un punct de control operaţional. În timp ce mergeau pe Bulevardul Paris, pustiu la ora asta, Malko îi relată ce se întâmplase.

— *Holy shit*! oftă Robert Carver. Cred că m-au urmărit israelienii. Nu le scapă nimic. Aţi putea să-l recunoaşteţi pe asasin?

— Bineînţeles.

Americanul surâse cu amărăciune.

— A fost o prostie ce-am spus... Nimeni nu se duce în Chiyah. Este ca şi cum s-ar afla pe Lună. Puii ăia de căţea acţionează rapid. Aţi făcut foarte bine că nu aţi intervenit. Chiar dacă îl arestau pe asasin, tot nu ar fi folosit la nimic. Noi nu avem nici o putere aici.

Chevroletul încetini brusc. Erau prinşi în traficul de pe cornişa Mazraa. Gărzile de corp săriră imediat din celelalte vehicule şi începură să alerge pe lângă maşina lor cu armele în mâini. Acest lucru avea un efect straniu, dar trecătorii nu manifestau nici un fel de curiozitate. Văzuseră atâtea ciudăţenii.

— Există ceva mult mai grav, începu Malko. Prietenul dumneavoastră „Johnny" ...

Şeful centralei îl asculta fără să schiţeze nici un gest, când Malko îi relată cum decursese întâlnirea cu Jocelyn Sabet. Mâinile îi fremătau încet. Îl opri pe Malko cu un gest..

— Sper că nu aţi făcut vreo gafă! În afară de dumneavoastră, nimeni nu mai ştie că am legături cu „Johnny". Pentru maroniţi, cuvântul „palestinian" are conotaţie obscenă. Toate astea sunt doar „intoxicări". El lucrează pe bune cu noi. Să nu vă lăsaţi manipulat. Este singurul om pe care mă bazez în această poveste, mai ales acum când colonelul Jack a fost scos din scenă. Totul trebuie să rămână strict între noi doi.

— Ce ştiţi despre omul dumneavoastră de legătură şiit?

— Puteţi să vă duceţi la el fără grijă, îl asigură Robert Carver. Lui John Guillermin nu i-am pomenit niciodată de Neyla. Din fericire! ...

— Am numele proprietarului maşinii Volvo, spuse Malko. Îl cheamă Karim Zaher.

Ajunseră în dreptul Televiziunii, păzită de vehiculele blindate ale armatei libaneze. Chevroletul opri, însă Robert Carver stătea cu mâna pe mânerul portierei, dar nu cobora.

— Tot de el dau! izbucni americanul.

— Îl cunoaşteţi?

— Ca pe un cal breaz! Am o fişă despre el cât o carte de telefon. Este tipul cel mai periculos! Clădirea în care locuieşte din cartierul Chiyah este un adevărat cuib de vipere. Israelienii au mai distrus-o în ’73. De atunci, găzduieşte B 2. O echipă mixtă de terorişti din Amal şi ai iranienilor, plus câţiva disidenţi palestinieni antrenaţi de Abu Nasra. Ar trebui să...

Unul din telefoanele din maşină îl întrerupse. Ascultă câteva clipe, apoi închise. Era întunecat la faţă.

— Erau cei din B 2. Colonelul Jack a fost împuşcat cu şase gloanţe în spate. Clătină din cap şi continuă: Vedeţi dumneavoastră, într-o ţară normală, ar fi telefonat la poliţie, iar clădirea ar fi fost încercuită numaidecât de forţele de poliţie, ar fi controlat la sânge toţi locatarii şi l-ar fi arestat pe proprietarul maşinii, pe Karim Zaher şi l-ar fi interogat pe şofer. Numai că aici suntem în Beirut...

— Libanezii nu vor întreprinde nimic?

— Dacă fac eu gură, vor descinde în final la Karim Zaher. Dar mai întâi îi anunţau pe locatari, ca să nu facă valuri. Ar fi găsit câteva Kalaşnikovuri, iar presa de orientare falangistă ar fi căzut în extaz în faţa eficienţei tinerei armate libanezei iar singura şansă de a termina un terorist rămânea ca acesta să crape de râs...

În această ironie muşcătoare, Malko simţi furia şi disperarea responsabilului CIA. Văzuse cu ochii lui ruinele clădirii sub care fuseseră îngropaţi cei două sute patruzeci şi cinci de puşcaşi marini şi birourile goale ale lui John Guillermin şi ale altor agenţi ucişi, aflate chiar vizavi de cel al lui Robert Carver. Poate că următoarea lovitură le era destinată lor. O maşină de salvare trecu în viteză cu sirena urlând, urmată de un Jeep plin cu soldaţi.

— Ne vânează ca pe iepuri, conchise americanul cu amărăciune în glas.

Deschise portiera şi adăugă:

— Să nu aveţi prea mare încredere în Jocelyn Sabet. V-am mai spus. Este o exaltată şi are gura cam mare. Crede prea mult în cauza ei şi este convinsă că toată lumea gândeşte ca ea. Până la urmă, micuţa şiită este cea mai „sănătoasă”. Din câte ştim. Nu a fost „infectată” încă. Dar noi o punem în pericol de moarte. Să nu-i cereţi prea multe.

— Să presupunem că reuşesc să-l găsesc pe Abu Nasra. Ce

facem în cazul acesta?

Robert Carver îi zâmbi cu răceală:

— O să-l caut pe prietenul meu maiorul Edwards şi o să-i cer cei mai buni puşcaşi marini pe care îi are. Vreau douăzeci. După aceea, îi vom lichida pe nemernicii ăştia.

Coborî din Chevrolet, iar acesta îl duse pe Malko înapoi, lăsând acolo cele două vehicule de protecţie. Viaţa unui simplu „colaborator" al Companiei nu valora pesemne la fel de mult cât pielea unui şef de centrală…

*

* *

Strada Clemenceau, care adăpostea în mare parte Ambasada Franţei, se putea numi cu uşurinţă „strada tristeţii"… Orice cale de acces era interzisă de cuburi de ciment deasupra cărora se înălţau garduri de sârmă ghimpată, îngrădite de o parte şi de alta cu stive de saci cu nisip, în spatele cărora se adăposteau soldaţii francezi cu aerul lor ameninţător. Malko se opri în faţa magazinului de decoraţiuni unde lucra Neyla, omul de legătură al lui Robert Carver.

Majoritatea geamurilor fuseseră înlocuite cu placaj, iar molozul îi dădea un aer extrem de lugubru imobilului. Singurul semn de viaţă venea dintr-un buncăr micuţ şi cochet, aflat chiar în faţă, ce proteja intrarea în ambasadă. Malko se întrebă câţi clienţi se deplasau până aici… împinse uşa şi dădu peste un talmeş-balmeş de perne, de obiecte oribile din aramă, de rochii *made în Japan*, de obiecte de artizanat de o urâţenie monotonă. O, casieriţă bucălată se uită la el cu o privire mirată, de toantă. Într-un colţ stătea un libanez bătrân care nu catadicsi să se deranjeze. Malko urcă scara ce ducea la primul etaj.

Pe la jumătatea palierului, se găsea un soi de caravană a lui Ali Baba, plină cu stive de covoare, de ţesături şi feţe de masă. O bătrână pipăia o faţă de masă, îndrumată şi sfătuită de o vânzătoare. Când auzi zgomot, aceasta se întoarse.

Malko îi zări chipul încântător încadrat de părul tuns scurt, cu ochi mari de căprioară, puţin migdalaţi şi parşivi, cu o gură mică şi cărnoasă, cu o privire sfredelitoare care îl cercetă câteva clipe.

Un zâmbet călduros descoperi un incisiv puţin spart, iar privirea de căprioară îl învălui cu blândeţe, în timp ce vocea dulce i se adresă languros:

— Mă ocup imediat de dumneavoastră…

În spatele acestei formule banale se ghicea mai mult decât

obişnuinţa politeţe a negustorului. Neyla seducea bărbaţii precum respira. Malko îi urmări cu privirea mersul puţin nesigur, dar promiţător. Purta un pulover peste care avea un şal şi pantaloni bufanţi. Aproape că îi smulse din mână faţa de masă potenţialei ei cliente. După trei minute, ea se proţăpi în faţa lui Malko. Înfăşurându-şi umerii cu şalul într-un gest plin de graţie.

— Ce căutaţi, domnule?

— Pe dumneavoastră, zise Malko. Sunt prieten cu Robert Carver.

O lucire de spaimă îi străbătu privirea şi murmură:

— Nu trebuia să veniţi aici.

— Atunci, unde?

O femeie cu mers maiestuos şi semeţ apăru imediat, îmbrăcată într-o rochie neagră. Îi zâmbi lui Malko.

— Aş putea să vă ajut cu ceva?

Neyla nu ştie chiar totul.

— Ba se descurcă de minune, spuse Malko, zâmbindu-i şi el.

Femeia urcă scara, iar Neyla îi şopti imediat:

— Termin programul peste o oră. Ne întâlnim în faţa cinematografului Jeanne d'Arc, pe strada Sidani. Acum, plecaţi.

*

* *

Trepidaţia grupurilor, electrogene zguduia trotuarul. Malko stătea rezemat de vitrina cinematografului şi observa trecătorii. Se făcuse ceasul unu şi jumătate, iar Neyla nu venise încă. Se pare că seria neagră continua. În faţa lui staţiona o limuzină lungă decorată cu panglici albe şi jerbe de garoafe. Era o căsătorie. Mireasa apăru cu trena ei lungă dintr-un imobil ce nu mai avea o parte din faţadă...

Malko îşi mută privirile din nou pe stradă. Profitase de micul răgaz ca să-şi recupereze arma Magnum 357 de la hotel.

Asasinarea colonelului Jack era un avertisment foarte clar. Cu mâna în buzunarul trenciului, el studia fiecare trecător şi examina fiecare vehicul. Tresări când auzi o voce proaspătă şi gâfâită în spatele lui:

— Vă rog să mă scuzaţi că am întârziat.

Neyla era schimbată. Purta o fustă din piele neagră foarte fină ce îi scotea în evidenţă şoldurile în formă de amforă şi îi ajungea până la coapsele bine făcute. Pe sub haina tot din piele avea o bluză din mătase care se mula pe pieptul lăsat în libertate. Iar machiajul semăna cu cel al fotomodelelor din *Vogue.*

— Sunteţi încântătoare! comentă Malko. Admirând-o cu sinceritate.

Neyla se înroşi ca o şcolăriţă şi îl luă familiar de braţ.

— Nu avem prea mult timp la dispoziţie. Înainte de a mă duce la magazin, trebuie să trec pe la Universitate.

Malko se întreba ce îi mai rămăsese de învăţat de la viaţă. Ca majoritatea libanezilor, ea vorbea o franceză puţin guturală şi emfatică. Merseră pe jos până la strada Hamra şi intrară într-un magazin de îmbrăcăminte: Vanessa. Neyla începu să discute în arabă cercetând o geantă, din piele neagră, iar în final, scoase o bancnotă de cincizeci de lire libaneze.

— Ce faceţi? o întrebă Malko.

— Dau un acont…

El luă geanta şi o duse la casă zâmbind.

— Va fi cadoul meu de bun-venit.

— Sunteţi nebun, nu trebuie, protestă Neyla fără prea mare convingere!

Protestase doar din fandoseală. Imediat după ce Malko plătise geanta, ea îşi transferă toate lucrurile din cea veche în ea şi o împachetă. Când ieşiră din magazin, ea se aruncă de gâtul lui şi îl sărută brusc.

— Ce amabil sunteţi!

Neyla ştia cum să procedeze. Dacă ar fi şi o spioană bună. Cum era că femeie… Oftă.

— Dumnezeule, nu mai am timp deloc!

— Vreţi să mâncaţi ceva?

Ea îi adresă un zâmbet provocator.

— Nu mănânc niciodată de prânz. Silueta. Dar am putea să bem ceva la Bristol. Au nişte cocteiluri grozave.

Găsiră cu uşurinţă un taxi. Barul hotelului Bristol era pe cât de liniştit, pe atât de sinistru. Neyla comandă un *Bloody Mary şi* începu să ciugulească migdale şi fistic cu o viteză uimitoare. Nu era de mirare că nu mânca de prânz. Malko se uita la ea nedumerit. Neyla era şiită, ca toţi iranienii. Era o religie mai degrabă strictă. Or, tânăra vânzătoare părea să nu ia în seamă preceptele islamice, ca şi pe ayatolah. Tot ce făcea ea era de tip occidental, de la felul în care se farda, îmbrăcămintea, până la modul în care privea bărbaţii. Mai comandă încă un *Bloody Mary.*

— Locuiţi la periferia sudică? o întrebă Malko.

Neyla clătină din cap.

— Oh, nu, stau aproape de aici, pe strada Clemenceau, împreună cu familia. Nu aş putea să locuiesc singură, chiriile

sunt foarte mari.

— Vă lasă să ieşiţi în oraş?

— Suntem foarte liberali, zise ea destul de evaziv. Învăţ şi în plus, am o slujbă. Sunt din sud, din Sidon. Acolo este cu totul altfel.

— Ce părere aveţi despre iranieni?

Ea pufni:

— Sunt nişte nebuni! Nebuni periculoşi: Vor ca toate femeile să poarte văl, chiar şi fetiţele. Să nu facă plajă, să nu danseze, chestii de genul ăsta. Nu aş putea să trăiesc astfel. Baalbekul este înţesat de agitatori, chiar şi periferia sudică şi Beirutul de Vest.

— Aş fi vrut să discutăm mai mult, spuse Malko. Sunteţi liberă diseară?

— Este interdicţie de circulaţie.

— Am permis de liberă-trecere.

Ea se uită la el nedumerită.

— Aşadar, lucraţi pentru domnul Carver?

— Cam aşa ceva, răspunse Malko. Sunt sigur că puteţi să mă ajutaţi. Stau la *Commodore.*

— Foarte bine, zise ea, sunt acolo la şapte şi jumătate. Acum plec la Universitate. Alcoolul îi îmbujora obrajii şi avea mai mult farmec. Ea îl sărută, pe gură la plecare, apăsându-i mai tare buzele cu gura ei. Înainte de a se urca în taxi, se întoarse şi îi aruncă o privire arzătoare.

Trebuia să se întoarcă pe jos la hotel şi să aştepte un semn de viaţă de la misteriosul „Johnny”. Practic, Neyla constituia singurul fir călăuzitor, fiindcă restul era „infectat”, cum spunea Robert Carver.

*

* *

Se lăsase înserarea. Malko nu mai putea să aştepte. Ca să-i mai treacă timpul, făcuse un tur în cartierul pieţelor împreună cu Mahmoud. Cumpără de la chioşcul din hol ultima, ediţie a ziarului *Orient – Le Jour.* Imediat îi sări în ochi un titlu: ATENTAT LA ACHRAFIEH.

Citi articolul pe nerăsuflate. Nişte necunoscuţi trăseseră o rachetă dintr-un RPG 7 într-un apartament, omorând două femei: pe doamna Eliane Masboungi şi pe fiica sa.

Lăsă ziarul din mână şi îi veni să urle de turbare. Nu putea fi o coincidenţă. Se repezi la telefon. Jocelyn Sabet nu era acasă.

Încercă să ia legătura şi cu Robert Carver. Dar nici pe el nu-l găsi. Mahmoud se fâţâia prin hol. Malko voia să se ducă în Achrafieh să vadă ce s-a întâmplat. Dacă şi Jocelyn era implicată în această treabă, atunci situaţia era mai albastră decât i-o zugrăvise Robert Carver.

Capitolul VI

Strada El Salam era la fel de liniştită ca şi atunci când venise prima dată. Se uită în sus, la apartamentul unde locuia familia Masboungi şi nu observă nici o fereastră luminată. De data asta, luase cu el o lanternă, obiect fără de care nu puteai supravieţui în Beirut. Pistolul Magnum 357 din centură atârna greu şi începu să urce cele patru etaje cufundate în beznă.

Fasciculul lanternei lumină la etajul al patrulea o uşă smulsă pe jumătate din ţâţâni. În acelaşi timp, se auzea un sunet cunoscut. Cineva cânta la orgă, ca şi data trecută. Ciocăni, dar nimeni nu-i răspunse. Împinse uşa, apoi intră în apartament. Muzica se auzi şi mai tare. Plimbă lanterna prin încăpere şi observă imediat în perete o gaură de rachetă. Camera era plină de moloz, iar fereastra mare era pulverizată şi canapeaua făcută bucăţele. Domnea un miros acru şi fad, a sânge şi a explozibil. Strigă:

— Este cineva acasă?

Orga nu se oprise, ci continua să cânte un soi de muzică religioasă. Se îndreptă spre capătul apartamentului, ghidându-se după sunet în capătul unui coridor, zări o licărire slabă. Un bărbat stătea la orgă, cu spatele la el, pe care pusese un sfeşnic cu patru lumânări aprinse. Într-un colţ erau înghesuite multe cufere şi valize. Se apropie şi zise:

— Domnule Masboungi.

Acesta se opri din cântat şi se întoarse încetişor. Era aproape chel, cu un nas enorm, cu trăsături bine conturate, cu pungi mari sub ochi şi privirea stinsă. Se uită la Malko indiferent, fără nici cea mai mică tresărire.

— Bună seara, nu v-am auzit.

Scena părea ireală. Vorbea cu Malko de parcă se cunoşteau de când lumea, fără să ia mâinile de pe claviatură.

— Domnule Masboungi, începu el, am fost ieri la soţia dumneavoastră. Mi-a dat o informaţie extrem de importantă. Aş dori să aflu ce s-a întâmplat.

— Ce s-a întâmplat? repetă bătrânul cu voce tărăgănată. Au tras o rachetă din clădirea de vizavi. Soţia mea a fost atinsă în umăr şi i l-a smuls din încheietură, iar fiica mea a primit câteva schije în cap. A murit şi ea. Asta e tot. Eu eram aici, ca

întotdeauna.

— De ce au vrut să le omoare?

Domnul Masboungi ridică din sprâncene.

— De ce? Dumneavoastră ştiţi?

Malko nu îndrăzni să-i răspundă, dar simţea un nod în gât. Bărbatul clătină din cap cu amărăciune şi murmură:

— Eu nu ştiu… Trebuia să plecăm poimâine. Definitiv. Haideţi să vă arăt clinica mea.

Se ridică, luă un album, îl aşeză pe orgă şi îl frunzări în faţa lui Malko. Erau numai ruine, săli de operaţie devastate, podele găurite, ferestre fără geamuri. Chirurgul închise albumul şi spuse pe acelaşi ton absent:

— Îmi pare rău, nu pot să vă ofer nimic de băut. Înainte, aveam de toate…

Se aşeză din nou la orgă şi începu să cânte, de parcă Malko nici nu ar fi existat. Nefericitul nu prea părea în toate minţile. Malko bătu în retragere. Cele două femei muriseră din pricina lui. Cineva a aflat că vorbiseră. În acordurile muzicii, el coborî scările. Mahmoud moţăia la volan.

— Mergem la *Commodore,* spuse Malko.

Îndată ce ajunse la hotel, el se repezi la telefon, dar nu reuşi să ia legătura nici cu Jocelyn, nici cu Robert Carver. Era dezgustat şi nu avea chef s-o vadă nici pe Neyla. Dar nu putea să amâne întâlnirea cu tânăra şiită. Soneria telefonului îl făcu să tresară.

Tăcere, apoi o voce necunoscută spuse în engleză:

— Sunt „Johnny”. Dumneavoastră m-aţi contactat?

Inima lui Malko începu să bată cu putere.

— Da. Trebuie să…

— Veniţi mâine la ora cinci, la Centrul Sportiv Camille Chamoun. În mijlocul peluzei, este un tanc distrus. Aşteptaţi-mă acolo.

Malko nu reuşi să afle mai multe amănunte, căci „Johnny” închisese deja. Oricum, era ceva mult mai serios decât oamenii lui de legătură de acum. Cu toate astea, nu putea s-o neglijeze de tot pe Neyla. Îi spusese lui Mahmoud că făcuse cunoştinţă cu o fată încântătoare şi că se duc împreună să cineze. Avea nevoie de şofer din cauza restricţiei de circulaţie. Astfel, se gândea că libanezul nu-i va pune prea multe întrebări. Nu trebuia să ştie prea multe.

*

* *

Câteva fluierături de admiraţie însoţiră apariţia Neylei în holul hotelului *Commodore.* Tânăra şiită arbora cu mândrie geanta dăruită de Malko şi îşi pusese nişte ciorapi negri care o făceau şi mai provocatoare. Chiar şi papagalul rămăsese fără grai. Pe ea, fusta strâmtă din piele neagră era o veritabilă invitaţie la viol.

— Unde mergem să mâncăm? o întrebă Malko.

Când ajunseră în dreptul restaurantului chinezesc din hotel în care se înghesuiau câţiva ziarişti, ea se strâmbă.

— Aici, în vest, nu e mare lucru. Trebuie să mergem în est. *La Closerie* este un local destul de simpatic.

Străbătură tot Beirutul într-un timp record, pe străduţele golite de interdicţia de circulaţie, apoi ajunseră într-o mică piaţă cu aspect de provincie de pe colina Achrafieh. Restaurantul era luminat doar de lumânări şi erau ocupate aproape toate mesele. În apropierea intrării, era un bar imens întunecat, la care stătea un grup de americani gălăgioşi. Malko şi Neyla se aşezară unul în faţa celuilalt. Tânăra şiită puse mâna pe a lui.

— Vă mulţumesc încă o dată pentru geantă.

El nu îndrăzni să-i spună că aştepta de la ea lucruri mult mai importante decât mulţumiri. Malko ceru o votcă şi se strădui să-şi alunge din minte imaginea apartamentului devastat al familiei Masboungi şi pe bătrânul disperat care cânta la orgă.

*

* *

Cantitatea de alcool consumată de Neyla i-ar fi provocat un infarct chiar şi lui Khomeiny. Băuseră împreună două sticle de vin roşu din valea Bekaa, destul de greu, dar foarte bun.

Neyla îşi împletise degetele cu ale lui, iar privirea arzătoare nu-l mai părăsea. Se sărutaseră pentru prima oară peste masă, iar Malko simţi furnicături pe şira spinării. Privirea tinerei şiite scânteia.

— Ce mult mi-ar plăcea să dansez!

— Mai există discoteci?

— Doar una, *Retro,* spuse ea.

— Foarte bine, haideţi să ne ducem!

Şi el avea chef să prelungească această stare. La Beirut, nu se trăia ziua, ci clipa. Avea destul timp s-o descoasă pe Neyla la despărţire… Afară maşina lor era ultima. Mahmoud se trezi dintr-un somn binefăcător. La primul viraj, care îi ciocni unul de celălalt, Neyla rămăsese în braţele lui. Nu se opriseră din sărutat

nici atunci când trecuseră de un baraj şi se aprinse lumina din plafon.

Intrarea în *Retro* evoca mai degrabă Linia Maginot decât o discotecă. Un M 113, saci cu nisip, soldaţi adormiţi sau invidioşi, toate într-o trecătoare mărginită de case distruse care semăna cu un loc periculos.

Era mai multă lume afară decât înăuntru. Discoteca era goală complet, în afară de personal, fireşte... Totuşi era o discotecă modernă şi frumos decorată. Malko ceru o sticlă de Moet et Chandon şi, după ce băură destul, începură să danseze. Sau mai degrabă să se frece unul de celălalt ca apucaţii sub privirile chelnerilor înmărmuriţi. Neyla respira sacadat, strâns lipită de Malko. Pieptul greu era strivit de al lui, iar pielea fină a fustei nu constituia un obstacol de netrecut. În ringul cu podeaua luminată, amândoi aveau senzaţia ireală că erau singuri pe lume, în mijlocul acestui oraş-fantomă. Dar Malko se plictisise repede şi îi propuse:

— Să plecăm!

Neyla îl urmă ascultătoare. Soldaţii nu se mişcaseră de la locurile lor. Impasibil, Mahmoud îi duse la hotel. Beirutul părea liniştit; în ciuda numeroaselor baraje. Neyla aţipise pe umărul lui Malko, dar se trezi tresărind când maşina se opri.

— *Unde* suntem?

— La *Commodore.*

— Ah, bine!

Înlănţuindu-l pe Malko, ea străbătu holul pustiu, neacordându-i nici o atenţie recepţionerului. Când ajunseră în cameră, ea se învioră pe dată şi smulse efectiv cămaşa de pe Malko. Se dezbrăcară reciproc, fără să se mai ştie care este el şi care ea. Neyla se lăsă în genunchi şi îşi plimbă buzele cărnoase pe tot trupul lui Malko, apoi îi înghiţi virilitatea şi începu să o agaseze cu mişcări scurte şi repezi ale limbii.

Trupul ei era plinuţ, ferm. Cu sâni ascuţiţi şi tari ca piatra, care se eliberaseră din bluză precum animalele sălbatice. După aceea începu să scuture cu furie membrul lui Malko de parcă ar fi vrut să i-l smulgă, îl muşcă, apoi îl imploră cu vorbe crude să i-l implânte în pântece... Imediat ce o penetra, îi simţi ghearele înfigându-i-se în carne şi zgâriindu-i umerii, pulpele şi fesele. În timp ce se zbătea sub el ca un cal nărăvaş...

Ţipetele ei trebuie să-l fi traumatizat de tot pe bietul papagal nebun. Malko o întoarse şi o pătrunse până în rărunchi, cu mişcări brutale. La fiecare pătrundere, Neyla tresălta şi mârâia în

timp ce îşi înfigea unghiile în cearceaf. Scăpă de el şi se întoarse din nou pe spate, îl sărută cu furie, masându-i ceafa, cu privirea de nebună. Sânii conici păreau umpluţi cu silicon, atât erau de tari. Cu sfârcurile ridicate, ca nişte creioane maronii. După aceea, îl dădu la o parte. Îl călări şi se lăsă cu toată greutatea peste el. În culmea excitării, ea începu să se mişte înainte şi înapoi, până când, în sfârşit, se prăbuşi peste el cu un ţipăt sălbatic, lac de sudoare. Era un adevărat vulcan!

Malko avea senzaţia că fusese trecut printr-o strecurătoare. Dacă Neyla se oferea întotdeauna aşa, nu era de mirare că era atât de bine îmbrăcată. Acum zăcea pe burtă, cu părul lipit de cap de sudoare, de-a curmezişul patului şi respira greu de parcă s-ar fi sufocat. El vru s-o zgâlţâie, dar sforăia deja, răpusă de vinul de Bekaa şi de şampanie, care se combinaseră într-un somnifer puternic. Se duse să facă un duş. Tot corpul era brăzdat de dâre. Roşiatice ca şi cum ar fi fost biciuit. Se culcă şi el, ascultând în depărtare bubuiturile exploziilor. Ce zi avusese!

*

* *

Simţi o muşcătură ciudată pe pântece şi deschise ochii. Cu încetineala unei hetaire conştiincioase. Neyla era pe cale să-i înghită minunata erecţie matinală. Nemâncată şi nemachiată, părea şi mai senzuală, cu trăsăturile copilăroase şi ochii puţin înceţoşaţi, de căprioară. Malko avu impresia că va termina în gura ei. O mângâie şi descoperi că zorile nu alungau deloc sentimentele. Ea începu să geamă, să se onduleze ca să-i scape, dar, în ciuda prefăcutelor eforturi, el o penetră dintr-o mişcare, smulgându-i un geamăt de plăcere.

Urmă o cavalcadă fără precedent, până când orgasmul Neylei o făcu să-l ridice din pat. Apoi adormiră din nou ca nişte prunci. Îi trezi soneria telefonului. Era Robert Carver. Sprijinită în cot, Neyla îi parcurgea încetişor pieptul cu vârful limbii, în timp ce el vorbea cu şeful centralei. Discret cum era, Malko nu mai lungi discuţia.

— E bine să fac dragoste cu tine, spuse ea după aceea. Am avut impresia că mor de plăcere... Mulţi bărbaţi cred că sunt târfă, dar nu este adevărat. Nu n-am mâi purtat niciodată ca acum.

Cearcănele violaceii de sub ochi pledau într-adevăr în favoarea ei. Se retrase, făcând să-i tresalte sânii conici.

— Nu o să ai probleme cu părinţii tăi? o întrebă Malko.

Ea îşi scutură buclele ciufulite şi ude de transpiraţie.

— Nu, din cauza restricţiei de circulaţie, rămân deseori peste noapte la prietenele mele. Eu nu am permis de liberă trecere.

— Aş putea să-ţi fac rost de unul, spuse Malko. Ar trebui să mă ajuţi înainte de...

Se întrerupse când văzu expresia de pe chipul Neylei. Ochii i se întunecară, buzele începură să-i tremure şi îi apărură lacrimi în priviri. Izbucni în hohote de plâns şi se prăbuşi pe pat. Fu nevoit s-o consoleze mult timp, până când ea catadicsi să se uite la el cu faţa înlăcrimată.

— Ce s-a întâmplat?

Ea se strâmbă ca un copil.

— Uitasem. Am crezut că îţi place de mine. Că vrei să faci dragoste cu mine, să-mi oferi cadouri.

— Dar este adevărat, o asigură Malko. Faci dragoste nemaipomenit. Nu am vrut să stric seara vorbind despre altceva. Dar...

Ea se ridică şi se duse să-şi şteargă faţa. După aceea, veni în faţa lui, cu ochii roşii şi buzele umflate.

— Ce vrei să ştii?

— Ai auzit de un oarecare John Guillermin? Americanul care a fost asasinat?

— Da, din ziare.

— Îl caut pe ucigaş. Asasinatul a fost comandat din periferia sudică. Este amestecat şi Karim Zaher. Acum pregăteşte altă lovitură, mult mai gravă. Crezi că poţi să afli ceva?

— S-ar putea, spuse ea cu un aer înspăimântat.

— Cunoşti pe cineva?

— Da. Un băiat. Un şiit. Este îndrăgostit de mine. Este garda, de corp a lui Karim Zaher. Acum este la miliţienii din Amal. Îmi dă telefon mereu.

— Fii atentă, zise Malko, sunt foarte vigilenţi.

— Ştiu. Îi cunosc mai bine decât tine.

Îşi puse bluza şi pantofii, apoi se pieptănă. Lui Malko îi era puţin jenă. Zgârieturile îl usturau ca un reproş tacit. Îl străfulgeră imaginea colonelului israelian răpus de şase gloanţe trase în spate şi prăbuşindu-se în cazanul de gunoi. Îi dădea Neylei o misiune extrem de periculoasă, chiar fatală. Numai că el nu putea să pătrundă de unul singur în cartierul şiit. Intră după ea în baie. Terminase de machiat. Privirile lor se întâlniră în oglindă. El îi cuprinse uşurel sânii în palme şi îi mângâie cu multă blândeţe. Instinctiv, ea se lipi de el foarte strâns, până când îl făcu să se

revigoreze.

— Mă grăbesc, zise ea. Trebuie să se deşchidă magazinul.

Fără un cuvânt, Malko o întoarse cu faţa spre el. Ochii de căprioară erau tulburaţi încă de plăcerea de adineauri şi de lacrimi. Buzele lor se striviră într-un sărut. Pântecele se atinseră, iar el o pătrunse în picioare, sprijinită de chiuvetă. Făcură dragoste încetişor, până când explodară în acelaşi timp. Malko nu se putea sătura de corpul ei. Dar Neyla îl împinse cu un zâmbet de scuză.

— Trebuie să plec. În seara asta mă duc la Bordj El Brajneh. Te sun după ce mă întorc.

*

* *

Era o vreme câinească. Rafale de ploaie înecau din nou Beirutul. Bombardamentele parcă încetaseră dintr-o dată. Oldsmobilul lui Mahmoud se târa pe cornişa Mazraa, mărginită de vestigiile clădirilor dărâmate, îndreptându-se către Ambasada americană.

Un claxonat insistent forţă Oldsmobilul să se dea la o parte. Un BMW alb îl depăşi imediat, iar o fată blondă îi făcea lui Malko semne şi îi zâmbea. Maşina era condusă de un bărbat. BMW-ul se opri puţin mai departe, iar fata îi făcu semn să se oprească şi el. Intrigat, Malko îi spuse lui Mahmoud:

— Opriţi!

Coborî, ferindu-se de rafalele de ploaie şi de vânt şi alergă până la BMW. Portiera din spate era deschisă. Fata zâmbitoare îi strigă ceva, dar vorbele se pierdură în zgomotul circulaţiei.

Malko văzu un soi de cerşetor care dansa în ploaie, cu capul gol, cu un pulover de marinar, care ştergea în trecere parbrizele maşinilor care staţionau, deşi turna cu găleata! Malko se apropie de fată.

— Ce doriţi?

Ea îi zâmbi.

— Să vă cunosc.

Dar nu avu timp să spună nimic. Cineva veni în spatele lui, îl apucă cu o forţă herculeană şi îl ridică de pe sol, imobilizându-i mâinile de-a lungul corpului. În timp ce încerca să se zbată, cel care îl ţinea – simţi mirosul de lână udă – îl întoarse şi îl lovi cu putere cu capul de maşină când îl urcă în ea. Îl zări cu coada ochiului pe Mahmoud care alerga spre el, apoi ochii i se împăienjeniră şi i se înmuiară genunchii. Agresorul îl băga deja

cu forţa în BMW. Zări rapid chipul blondei care nu îi mai zâmbea, apoi simţi vag că se lipeşte de el şi maşina demară în trombă. După aceea, două degete abile îi apăsau carotidele. Erau degetele fetei. Lipsit de sânge, creierul încetă să mai funcţioneze, un văl negru îi acoperi privirea şi îşi pierdu cunoştinţa.

Capitolul VII

La început, Malko simţea că se sufocă, exact ca şi cum s-ar îneca, apoi această senzaţie se transformă într-o disperare difuză, amintindu-i de un coşmar din copilărie, când cădea într-un puţ fără fund. Abia după câteva secunde îşi dădu seama că avea ochii larg deschişi, dar că nu distingea decât un întuneric atât de opac încât părea aproape solid. Capul îi vâjâia.

Vru să se mişte, dar nu reuşi. Şi în acest caz îi trebui un timp ca să-şi dea seama în ce poziţie se afla. Era foarte strâns legat de un scaun tare, cu gâtul prins într-o chingă mai lejeră, ca să poată respira. Nu îndura nimic, decât că îi era puţin greaţă şi avea o migrenă. Încercă în zadar să deschidă gura. Buzele îi erau acoperite cu un plasture foarte lat. Brusc îşi dădu seama de ceva uluitor, nu auzea nici un zgomot. Lipsa acestor senzaţii esenţiale îi provocau impresia bizară de vid, de imponderabilitate.

Treptat, treptat, memoria îi reveni. Drumul pe cornişă şi apoi răpirea. Oare unde îl aduseseră? Cine îl răpise? De cât timp se afla aici? Erau atâtea întrebări la care nu putea răspunde... Simţi o atingere pe gât, apoi o lumină puternică alungă brusc întunericul, încât el făcu un gest de recul. Îi scoaseră cagula pe care o avea pe cap, parcă ar fi eliberat un şoim la o partidă de vânătoare. După aceea îi smulseră plasturele şi dopurile pe care i le înfundaseră în urechi.

Îi trebui ceva timp ca să-şi dea seama că lumina orbitoare venea de la un proiector îndreptat spre el, al cărui fascicul începu să-i ardă faţa. În spatele acestuia, ghici câteva siluete. După aceea, proiectorul fu stins. Continua să vadă numai punctuleţe luminoase.

— Ce căutaţi la Jack?

Vocea se auzi ca o plesnitură de bici, grea, graseind puţin, într-o engleză cu accent. Malko lăsă privirea în jos şi zări chingile din piele care îl imobilizau de scaunul ce semăna cu acela dintr-un cabinet dentar. Întrebarea dezvăluia identitatea răpitorilor: erau israelieni. Când îi zări, imaginea deveni aproape normală. Acum îi vedea bine pe toţi patru. Erau trei bărbaţi şi o femeie. Unul era înalt, blond, cu ochii albaştri, altul, brunet, tipul de arab, iar al treilea, grăsun, cu pielea gălbuie, cel care şi vorbise. Fata se sprijinea de zid şi fuma cu nervozitate, privindu-l cu ură. Era

frumuşică, deşi avea faţa turtită şi nasul coroiat ca de boxer. Era slăbuţă, cu nişte jeanşi foarte mulaţi şi un pulover din lână neagră. Strivi ţigara şi se proţăpi în faţa lui Malko.

— Tu eşti javra care i-a dus la Jack?

— Lasă-l în pace! o întrerupse grăsanul pe un ton sever.

Fata se îndepărtă. Malko îşi revenise complet, dar capul încă îi mai vâjâia. Se străduia să înţeleagă ceva. De ce îl răpiseră israelienii? Se uită la bărbatul care intervenise. Toţi trei se învârteau în jurul lui ca nişte fiare sălbatice pe lângă o pradă grozavă.

— Suntem în Israel? întrebă el.

Tel-Aviv se afla doar la o sută de kilometri de Beirut. Fără să-i răspundă, blondul se duse la fereastră şi dădu draperiile la o parte cu un gest teatral, lăsând vederii un promotoriu, o străduţă în pantă şi marea. Arătă cu degetul în dreapta lui.

— Acolo este Jounieh, iar în stânga, Beirutul.

Prin urmare, se afla tot în Liban. Malko observă că interlocutorii săi erau înarmaţi. Aveau cu toţii pistoale la brâu, puse chiar sub pulovere. Probabil că erau agenţi din Mossad.

— De ce m-aţi adus aici?

Fata se repezi la el ca o apucată.

— Pentru că eşti vinovat de moartea lui Jack! urlă ea... Poţi să ne spui cum l-au găsit?

— Cine l-a găsit? întrebă Malko.

Israelianul cel gras clătină capul cu un aer de compătimire.

— Ştii foarte bine. Prietenul prietenilor tăi, Nazem Abdelhamid.

Malko lăsă privirea în pământ. Cum de aflaseră de existenţa întâlnirilor lui cu palestinianul? Cu acela pe care Robert Carver, şeful centralei, îl considera un aliat? Cunoştea foarte bine paranoia israelienilor când era vorba despre orice era de origine palestiniană. Totuşi, un lucru nu-i dădea pace. Colonelul Jack murise. Fusese ucis chiar sub ochii lui. Prezenţa lui nu putea fi decât o coincidenţă. Dar dacă cei care îl *acuzau* spuneau adevărul? Dacă îi condusese pe asasini la colonelul israelian, era un lucru extrem de grav. Se gândi la carneţelul negru al lui John Guillermin, a cărui existenţă era vădit ignorată de interlocutorii săi. Vru să se mişte, dar îşi dădu seama că era încă legat.

— Dezlegaţi-mă înainte să vorbesc! spuse el pe un ton sec, mi se pare că suntem aliaţi.

Între cei trei bărbaţi avu loc o discuţie aprinsă în ebraică, apoi blondul desfăcu supărat chingile sub privirile atente şi pline de ură ale panterei. Malko căută privirea grăsanului care se străduia

cât de cât să se abţină. El era şeful. Malko îşi frecă încheieturile care îl dureau, se ridică, făcu câţiva paşi şi se duse la fereastră. S-ar părea că se afla într-o vilă particulară, un post secret al Mossadului aflat în zona creştină. Auzi în spate vocea israelianului puţin mai blândă:

— Tovarăşul nostru Jack era la Beirut de trei ani de zile. Nimeni nu a reuşit să-l repereze. Dar aţi venit dumneavoastră, v-aţi întâlnit cu el şi hop... a fost lichidat.

Malko se întoarse cu faţa la el.

— Ştiţi cine l-a ucis?

Israelianul ridică din umeri.

— Cine? Ce importanţă mai are acum? Un golănaş din Amal căruia i-au dat un pistol cu amortizor şi o mie de lire libaneze. În cartierele din sud au intrat două sute de pistoale în ultimele săptămâni. Chiar în portbagajul maşinii unui deputat procomunist. Ştiaţi lucrul ăsta?

— Nu, mărturisi Malko. Dar nu mi-aţi răspuns la întrebare...

Grăsanul se proţăpi în faţa lui, privindu-l drept în ochi.

— Încă nu. Până nu demult, nimeni în afară de noi nu ştia cine este Jack. Americanii ne-au tot bătut la cap să le facem legătura cu el. Cei din Tel-Aviv ne-au dat ordinul să-l cedăm. Acum, este mort. Pentru că aţi avut legături cu oameni „infectaţi”... Cum este Nazem Abdelhamid. Oamenii lui v-au urmărit în permanenţă. Bănuiau ei ceva. Asta a fost de ajuns. O verificare ici, o verificare colo şi hop... am mai pierdut un tovarăş.

Malko scutură din cap.

— Povestea voastră are o hibă. Nu m-am întâlnit niciodată cu Nazem Abdelhamid.

Grăsanul ridică sprâncenele stufoase.

— Niciodată?

— Niciodată.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Se vedea că îl deranja faptul că nu mai poate să-l trateze ca pe un mincinos. Îşi frecă bărbia gânditor, apoi brusc începu să vorbească în nemţeşte cu un pronunţat accent idiş, dar pe un ton mult mai prietenos:

— O să-l întâlniţi... Ştim sigur că Agenţia dumneavoastră are legături cu el. Sunt siguri că este aliatul lor.

— De ce m-aţi răpit în acest mod?

— Când am făcut-o, nu descoperiserăm încă ce hram purtaţi. Acum ştim cine sunteţi şi vă respectăm. Însă pierderea lui Jack este o lovitură foarte grea. Cunoştea Beirutul de Vest ca pe propriul buzunar. Şi-apoi, era un prieten extraordinar. Vă cred,

dar trebuie să ne ajutaţi să-i găsim pe asasini.

— Cu plăcere, spuse Malko, dar cum?

Nu prea voia să-i spună de filajul pe care îl efectuase în Chiyah.

— Noi cunoaştem echipa lui Nazem Abdelhamid. Au organizat lovitura de la ambasadă şi cele două explozii din 23 octombrie. Sunt cei mai buni tehnicieni. Dacă nu ar fi ei, nu ar mai exista terorism..

Tulburat, Malko îşi aminti de discuţia lui cu Robert Carver. Nu putu să se abţină să nu observe:

— „Compania" crede contrariul. Altminteri, ar fi încercat să-l elimine şi ei.

Israelianul ridică din umeri cu o expresie înduioşată:

— Ei nu ştiu nimic. Ca şi în cazul Iranului, al Egiptului şi al Vietnamului. Tipul ăsta vorbeşte bine engleza şi ei cred că le este prieten.. Le dă câteva informaţii banale ca să-i câştige de partea lui. În realitate, îşi pregăteşte loviturile. O lovitură grozavă îndreptată împotriva Americii.

Cei trei bărbaţi se învârteau împrejurul lui, preluând cuvântul, intoxicându-l. Amabili, grijulii, fumând, oferindu-i ţigări şi lui, divagând, sărind de la una la alta, apoi revenind la subiect. În final, grăsanul zise dintr-o dată, pironindu-şi privirea întunecată în ochii aurii ai lui Malko:

— Trebuie să ne ajutaţi să-l găsim pe Nazem Abdelhamid. Avem toate mijloacele să-l anihilăm. Îl răpim şi îl ducem în Israel. Va vorbi, iar dumneavoastră vă veţi îndeplini misiunea. Acum, Rachel vă va duce la hotel. Sunaţi-mă.

Îi întinse o bucată de hârtie pe care Malko o luă maşinal. Coborâră o scară şi ajunseră într-o grădină. Rachel era deja la volanul unei furgonete. Era toată numai un zâmbet. Coborâră un drum prost, numai cu serpentine care ajungea la Antelias, pe şoseaua de coastă a Beirutului până la Jounieh. Tânăra părea mult mai relaxată.

— Vă rog să mă iertaţi, spuse ea deodată. Sunt foarte emoţionată. Jack era un vechi prieten de-al meu. Am fost puţin brutali, dar ce să-i faci, suntem în război.

Circulaţia pe drumul de coastă era foarte intensă. Erau multe camioane. Paradoxal, aici era zona în care războiul se simţea cel mai puţin, cu toate că obuzele mai cădeau din când în când. Era zona creştină mai înstărită. Rachel părea să se mai înmoaie. Cu cât se apropiau mai mult de centrul Beirutului, cu atât era mai relaxată, întreţinând o conversaţie plăcută. Când ajunseră pe

strada Hamra, Malko avea senzaţia că se culcaseră împreună. Tânăra opri destul de departe de *Commodore* şi îi explică:

— Nu merg mai aproape căci este periculos.

Îl sărută brusc pe obraz, apoi Malko se dădu jos. Ea îi făcu veselă cu mâna, apoi furgoneta dispăru după colţ. Frumoasă „intoxicare”! Era sigur că putea s-o bage în patul lui. Pentru israelieni, „Johnny” merita cu prisosinţă o mică primă. Grăbi paşii. Era aproape sigur că pierderea carneţelului negru al lui John Guillermin era cauza morţii colonelului Jack. Însă îl tulbura ceea ce credeau israelienii despre „Johnny” şi mai ales rolul pe care i-l atribuiau. Era nerăbdător să clarifice unele probleme.

*

* *

— Israelienii. Ăştia sunt cam ţicniţi! izbucni Robert Carver. Îndată ce aud de palestinieni, văd roşu în faţa ochilor. Nu mă luaţi drept fraier…

— Departe de mine gândul, spuse Malko.

Şeful centralei era în culmea indignării. „Răpirea” lui Malko îl dăduse peste cap. Sacii cu nisip şi draperiile groase de culoare verde dădeau biroului său un aspect sinistru, ca să nu mai vorbim despre M 16 aşezat pe măsuţa joasă, care nu destindea nici el prea mult atmosfera.

— „Johnny” este un palestinian moderat, începu americanul, dar israelienii şi sirienii detestă această rasă. Toată lumea este pe urmele lui. Compania îi ajută puţin pe prietenii lui din Tunisia şi din Europa, iar el ne întoarce serviciile.

— Sunteţi sigur că nu este amestecat în moartea colonelului Jack?

Robert Carver se făcu roşu ca racul.

— Ştiţi foarte bine că sărmanul John – Dumnezeu să-l odihnească – a dat-o-n bară. Israelienii ar fi bucuroşi să ne purtăm ca nişte incapabili.

— Da. Însă „Johnny” este cel care are tinicheaua de coadă…

— Oricum i se pun toate în cârcă…

— Avem noroc că John Guillermin nu avea chiar toate datele amicului dumneavoastră „Johnny”.

Americanul zise cu tristeţe:

— Nu risca nimic. „Johnny” este un adevărat profesionist. Nu am ştiut niciodată unde se ascunde. Nu dă două întâlniri în acelaşi loc.

— Cele două femei care au văzut maşina Volvo nu apăreau în

carneţelul lui John, observă Malko. Şi aţi văzut ce au păţit?

— Spuneţi-i asta nebunei de Jocelyn Sabet! Este o dovadă în plus că mulţi ofiţeri libanezi din B 2 au legături cu adversarii noştri. Ceea ce este mai rău, este că nu ajungem nicăieri. Cei din Siguranţă nu îl vor interoga nici măcar pe Karim Zaher. Are imunitate parlamentară. Într-o ţară în care alegerile se fac o dată la doisprezece ani…

— Ce ziceţi despre Neyla?

— Aţi văzut-o?

— Da.

Ochii americanului se umeziră.

— Este superbă, nu-i aşa? Şi nu e deloc „infectată”, ca majoritatea maroniţilor. Bine că nu i-am pomenit lui John de ea!

De când o cunoscuse pe Neyla, Malko îşi explica mai bine prudenţa şefului centralei: mai cu seamă că voise să păstreze pentru el o lovitură fabuloasă. Căile Domnului sunt nebănuite. Neyla datora faptul că supravieţuia numai temperamentului ei vulcanic.

— Apropo, zise Malko, mai am totuşi şi o veste bună: Mă întâlnesc cu „Johnny” în curând.

Figura americanului se lumină ca prin farmec.

— De ce nu mi-aţi spus mai devreme? Feriţi-vă totuşi de israelieni.

Malko se ridică şi îi răspunse:

— Şi dumneavoastră nu mai notaţi chiar toate amănuntele.

*

* *

Bărbatul pe care îl chema Abu Nasra stătea aplecat peste fotocopiile mărite ale paginilor carneţelului lui John Guillermin. Examinarea lor dăduse deja rezultate foarte bune, dar nu se terminase. Se întrerupse fiindcă avea ochii obosiţi şi fiindcă voia să fumeze o ţigară, în timp ce contempla valurile cenuşii ale Mediteranei. Clădirea în care se ascundea era situată puţin mai în interiorul cornişei General de Gaulle, în cartierul cu ambasade, o enclavă a PSP condus de Jumblatt, lucru ce îi asigura securitatea. Localurile erau oficial închiriate misiunii comerciale iraniene. În afară de oamenii lui, vreo douăzeci de membri Hezbollah veniţi de la Teheran asigurau paza lui Abu Nasra.

Sosise în Beirutul de Vest fără prea multe probleme. Prezenţa lui aici era indispensabilă ca să coordoneze eforturile a o sută de agenţi lansaţi într-o muncă de furnică, pentru reuşita a ceea ce

reprezenta încununarea întregii lui cariere de terorist.

Numai că mii de firişoare de nisip se puteau strecura în maşinăria sa până în ultima clipă. Grija lui Abu Nasra era să elimine aceste firişoare de nisip sistematic şi cu ferocitate. John Guillermin, colonelul Jack şi alţii mai obscuri fuseseră neutralizaţi, dar nu-i subestima nici pe americani. Aveau bani, erau buni profesionişti şi dornici de răzbunare.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Intră! strigă Abu Nasra.

Era un curier în ţinută militară ce avea un raport. Era o sinteză întocmită de câţiva informatori bine plasaţi. Aceştia anunţau un nou pericol. Cel care îi luase locul lui John Guillermin era deja extrem de activ. Abu Nasra mai avea nevoie doar de câteva zile. Se aşeză, îndepărtă fotocopiile de pe birou şi începu să noteze amănuntele eliminării acestui nou adversar.

Capitolul VIII

— Dumnezeule! Ce căutaţi aici? Nu e nimeni…

Mahmoud părăsise bulevardul Camille Chamoun ca să oprească pe esplanada plină de moloz, unde se înălţa scheletul clădirii ce fusese cândva Centrul Sportiv Camille Chamoun, un superb stadion din care nu mai rămăsese aproape nimic.

— Mi s-a spus că noaptea sunt multe lucruri interesante de văzut, zise Malko.

Mahmoud se uită la el neliniştit, cu o mutră comică.

— Domnule Malko, încă nu mi-aţi plătit, prin urmare, nu pot să vă las să intraţi… N-o să-mi văd banii în vecii vecilor…

— Rugaţi-vă lui Allah să mă păzească, îl sfătui Malko. Pe curând.

— Dumnezeule! Sunteţi nebun!

Nici un taximetrist nu voise să-l ducă pe Malko în periferia sudică şi fusese nevoit să-l roage pe Mahmoud. Libanezul era totuşi plătit de Companie, chiar dacă avea alţi şefi. Dar nu risca să trădeze chiar în văzul lumii.

Până în 1982, stadionul, cel mai mare depozit de muniţie palestinian, fusese distrus de bombele israelienilor. Gradenele de beton se prăbuşiseră unele peste altele, blocurile de ciment erau împrăştiate pe gazonul central, iar tribunele fuseseră turtite de tot.

Malko se afundă în moloz până la glezne, ajunse unde fusese odinioară intrarea, se strecură printre structurile dărâmate, escaladă plăcile din beton, evitând găurile, fiarele ascuţite ca nişte săbii şi urcă în patru labe până ajunse înăuntru, de unde se vedea fosta peluză dreptunghiulară. Câteva carcase distruse putrezeau în iarba care crescuse înaltă. Liniştea era absolută, impresionantă. „Johnny” îşi alesese bine locul. Malko coborî cu precauţie treptele gradenelor dislocate şi ajunse pe gazonul spongios, plin de gropi şi de şanţuri. Ocoli o ambulanţă ciuruită ca o strecurătoare şi se îndreptă spre dreapta, unde zărise carcasa ruginită şi fără şenile a unui tanc sovietic T 54. Turela tancului era răsturnată, iar tunul zăcea puţin mai departe distrus de explozii. Pistolul Magnum 357 care îi atârna greu în buzunar i se părea depăşit de mult, în acest decor apocaliptic. Malko se opri şi privi în jur. Nu era nimeni. Inima începu să-i bată mai

tare... Deodată, când se aştepta mai puţin, în tancul distrus se mişcă ceva. Apăru ţeava neagră a unui Kalaşnikov şi se auzi o voce care spuse în engleză:

— *Dorit move!*

O siluetă firavă ieşi din carcasa ruginită, iar Malko zări un tânăr îmbrăcat în ţinuta pe jumătate militară care îl ameninţa cu arma. Sări pe sol, înfundă ţeava puştii în stomacul lui Malko şi trase un fluierat strident. Alţi trei băieţi se iviră parcă din pământ. Unul îl controlă şi îi *luă arma* şi toţi banii, apoi îl împinse înainte. Nu era cazul să stea la discuţii.

— „Johnny”? întrebă Malko.

Puştiul nu răspunse, dar îi făcu semn cu arma să-l urmeze. Se îndreptară spre gradenele din faţa tancului şi se strecurară printre două plăci de beton aproape verticale şi, târâş-grăpiş, printre două blocuri dislocate, ca nişte cârtiţe, înaintau între pereţii pe care şiroia apa, în semiîntuneric, ca să ajungă la o scară foarte abruptă. Coborâră în interiorul stadionului distrus. Un puşti împinse o uşă, iar Malko zări o încăpere cu pereţii din ciment, plină cu scaune, iar pe unul din pereţi era un poster imens al lui Yasser Arafat, bărbos şi surâzător, aşezat deasupra unei caricaturi antiisraeliene. Mai erau câteva mobile din lemn şi dulapuri metalice. Probabil că fusese unul dintre vestiarele stadionului. Un bărbat aştepta sprijinit de masă. Semăna cu un broscoi, cu ochii proeminenţi, dar scânteind de inteligenţă, cu nasul coroiat şi o gură mare şi foarte mobilă. Era lat în spate şi purta un pulover din lână verde, cu nişte legături ciudate asortate, fără cravată şi cu un pantalon din flanelă. Ţinuta îngrijită contrasta cu dezordinea ce domnea în încăpere. Malko zări pe masă o brichetă din aur lângă un pachet de Dunhill roşu. Gura mare se deschise într-un surâs larg.

— Bună ziua, eu sunt „Johnny”.

Pustiul care stătuse ascuns în tancul distrus puse pe masă pistolul Magnum 357 şi banii lui Malko, apoi dispăru împreună cu prietenii lui, lăsându-i singuri pe cei doi bărbaţi.

— Ce mai face domnul Carver? îl întrebă „Johnny”.

— Are nevoie de dumneavoastră.

Palestinianul clătină din cap gânditor.

— Să fiţi mai prudent decât John Guillermin. Se pare că Abu Nasra a găsit informaţii importante asupra cadavrului lui. Este foarte grav.

Nu încăpea nici o îndoială, toată lumea era la curent cu acest lucru. Malko nu spuse nimic. „Johnny” trăgea din ţigară.

— Am primit unele informaţii în ultimele zile, anunţă el. Oamenii din Amal le-au pus iranienilor la dispoziţie un depozit blindat utilizat odinioară de palestinieni ca să pregătească o operaţiune de proporţii.

— Cine o pregăteşte?

„Johnny” zâmbi amuzat.

— Abu Nasra. Fireşte! El este şeful şi conducătorul tuturor operaţiunilor care se desfăşoară în Beirut. Şi oamenii din Teheran au încredere în el, căci este un bun tehnician. S-a format la Şcoala din Kiev, în Uniunea Sovietică şi s-a specializat în toate tehnicile de explozibili. Principalul eşalon se găseşte în valea Bekaa, la Baalbek.

— Acum, unde se află?

Palestinianul se uită iarăşi amuzat la Malko.

— Ca şi mine: nicăieri. Este undeva prin Beirut, dar n-o să-l găsiţi niciodată! Dacă cineva spune că vă duce la el, înseamnă că vă întinde o cursă. Este cel mai preţios om pe care îl au iranienii. A aruncat deja în aer Ambasada americană şi taberele puşcaşilor marini şi ale paraşutiştilor francezi.

— Aveţi detalii despre această operaţiune?

„Johnny” luă bricheta şi se jucă un timp cu ea, apoi răspunse:

— La periferia sudică se află doar ultimul eşalon. Ar trebui să vă duceţi la Baalbek. Eu nu pot să merg acolo. Căci este la sirieni. Toată pregătirea „grea” se face acolo.

Baalbek! Malko mai fusese odinioară acolo cu o fiinţă de vis, dar lucrurile s-au schimbat prea mult.

— La Baalbek, remarcă el, dar îmi trebuie informatori.

— Am, spuse „Johnny”. Dacă riscaţi să vă duceţi acolo, eu pot să vă ajut.

— Cum?

— Există cineva care ştie ce se pregăteşte. Un prieten. Daca luaţi legătura imediat ca venind din partea mea, va vorbi. Se uită la ceas. Acum trebuie să plec. Nu rămân mult timp în acelaşi loc. Vă sun mâine între şase şi şapte. Să-mi spuneţi ce aţi hotărât pentru plecarea la Baalbek.

— Mulţumesc, zise Malko.

„Johnny” îi restitui revolverul şi banii.

— Nu-mi mulţumiţi încă. Dar mai ales, nu vă întoarceţi aici singur. Toate căile de acces care duc la ascunzătoare sunt minate. Puştii ăştia sunt foarte ingenioşi, sunt obişnuiţi cu aşa ceva…

Deschise uşa, iar Malko zări în penumbră un băiat ghemuit

care se sprijinea de Kalaşnikovul lui. „Johnny” îi mângâie cu afecţiune pârul creţ.

— El este Farouk, prietenul meu. Să ştiţi că vorbeşte bine englezeşte. Nu-i aşa. Farouk, că vorbeşti engleza?

— *Yeah! zise* puştiul ridicându-se în picioare.

— Cine sunt? întrebă Malko. Şi ce fac aici?

— Sunt palestinieni ca şi mine, spuse „Johnny”. Locuiau în Sabra şi în Chatila. Familiile lor au fost ucise de bombardamentele israelienilor sau de falangişti. Nu vor să se mai întoarcă la casele lor. Aici au găsit arme, un adăpost şi se angajează…

— Unde şi ce să facă? îl întrerupse Malko.

Palestinianul îi zâmbi cu tristeţe.

— Ca să ucidă, fireşte, sau să plaseze explozibili. Lucrează pentru toată lumea, în afară de israelieni şi de falangişti. Dar din când în când, trebuie să se lase manipulaţi… Au cu toţii între zece şi paisprezece ani, ca Farouk. Sunt curajoşi, nebuni şi disperaţi. Nu trăiesc însă prea mult. Au fete, haşiş din Bekaa şi destui bani pentru mâncare. Ei sunt prietenii mei.

Farouk asculta serios, sprijinindu-se de Kalaşnikov ca un războinic bătrân.

— Nu se ocupă nimeni de ei, nu vine nimeni să-i alunge de aici?

— Nu, spuse „Johnny”. Sunt mult prea periculoşi.

Merseră pe acelaşi drum şi, după câteva minute, ajunseră pe gazon. Palestinianul îi strânse mâna lui Malko şi dispăru printre blocurile de beton. Lui Malko îi trebuiră zece minute ca să ajungă în lumea de afară, total opusă, apăsat de această atmosferă de sfârşit de lume. Mahmoud îl întâmpină cu bucurie. Acum trebuia să găsească un mijloc să ajungă la Baalbek.

*

* *

Malko aproape că uitase de invitaţia la cină cu Jocelyn Sabet, când ea îi sună în cameră ca să-l anunţe că se afla în hol. Îl cuprinse furia imediat? Se pare că tânăra falangistă era răspunzătoare de moartea doamnei Masboungi şi a fiicei ei.

Era foarte elegantă, într-un taior gen smoching negru, cu pârul strâns şi machiată foarte discret. Malko aşteptă să se urce în maşină ca să spună ce avea de spus… Jocelyn Sabet îl asculta fără să încetinească. Văzu doar cum îşi strângea buzele într-un gest rapid. După aceea, tânăra se uită la el.

— Doar nu credeţi că eu am făcut-o?

— Poate că nu, zise Malko. Dar cineva din anturajul dumitale.

Ochii negri ai tinerei scânteiară de furie.

— Îl sun imediat pe cel care mi-a transmis informaţia. Lucrează la Siguranţă. Unul dintre subalternii lui a trădat. Îl vom găsi şi ne vom ocupa de el.

— Asta nu le va învia, observă Malko.

Jocelyn Sabet se opri ca să arate legitimaţia de liberă trecere la un baraj, aprinse plafoniera şi spuse:

— Nu, dar va fi un trădător mai puţin.

*

* *

Era o masă foarte şic, în afară de lămpile cu gaz aşezate pe măsuţele joase şi terasa părăginită, distrusă de un obuz. Ca de obicei, Libanul se regăsea mereu în jurul bucatelor.

După ce se dusese la telefon, după ce terminară masa, îl urmărea pe Malko cu coada ochiului şi era mult mai sobră decât celelalte femei, pline de bijuterii şi de strasuri... Ce departe era de Centrul Sportiv... Cu toate că războiul era prezent peste tot: într-un colţ, un profesor la medicină plângea după facultatea lui dărâmată. Toţi cei prezenţi aici îşi pierduseră fie un părinte, fie un prieten, în aceşti opt ani de război civil, însă nimeni nu discuta mai mult decât era necesar.

Jocelyn se întoarse lângă Malko. Ochii îi străluceau, era încordată şi încălzea în palme un pahar cu Gaston de Lagrange.

— Voi afla mâine mai multe amănunte despre familia Masboungi.

Un libanez gras şi jovial veni la masa lor. Jocelyn îl întrebă:

— Ce-ai mai făcut, Rachid?

— M-am întors de la Baalbek!

Malko ciuli urechile.

— Aţi fost să vedeţi ruinele?

Jocelyn izbucni în râs.

— Ruinele nu se mai vizitează! Acolo au rămas doar sirienii, iranienii şi hoţii de maşini. Sunt sigură că de aceea s-a dus Rachid!

— Cum aşa?

— Războiul nu distruge chiar totul, îi explică Jocelyn. Există o bandă condusă de un oarecare Abu Chaki. Oamenii lui fură maşinile din Beirut, mai cu seamă din cartierele locuite de creştini, Mercedesuri, Porsche, BMW-uri. Cu ajutorul complicilor

druzi, ei le duc în Bekaa. Le vând pe cele mai frumoase sirienilor, iar pe celelalte le demontează pentru piese. Rachid o aprobă:

— Aşa este. Şi pe a mea au furat-o, dar am recuperat-o pentru că m-am mişcat repede. Am găsit un tip care m-a dus la Abu Chaki, la Baalbek. L-am oferit cinci mii de lire ca să-mi găsească maşina. Şi m-am întors cu ea! Fireşte că mi-o va fura din nou, dar mai câştig puţin timp...

O explozie undeva în apropiere le curmă discuţia. Geamurile se zgâlţâiră. Un fost ministru care stătea lângă Malko zise cu zâmbetul pe buze:

— Ca să vezi, o rachetă Grad. Au început mai devreme în seara asta.

Jocelyn îl luă pe Malko de braţ.

— Să ne întoarcem, strada Ring începe să fie periculoasă.

Întotdeauna a fost delicată trecerea din est în vest. El o urmă. De altfel, seara se terminase deja.

*

* *

Câţiva soldaţi somnoroşi îi opriră la intrarea pe Ring şi îi asigurară că totul este bine. Într-adevăr, era artera cea mai sinistră din Beirut, cu cele două ziduri negre de dărâmături unde se ascundeau miliţienii din Amal. Jocelyn Sabet nu părea prea conştientă de pericolul ce îi păştea.

— La mine, în partea vestică, nu ne temem de nimic, zise ea.

Fără să-i fi cerut părerea, tânăra îl duse în apartamentul ei luxos cu pereţii plini de tablouri moderne şi cu canapele adânci.

Jocelyn locuia singură. Cel puţin, aşa părea. Îi aduse lui Malko o votcă, puse un disc cu muzică clasică şi îşi întinse picioarele pe măsuţa joasă. Erotismul care îi împinsese prima dată unul spre celălalt părea că îşi pierduse din intensitate. Spera ca fantoma Monei să n-o inhibe pe Jocelyn. Aceasta îşi mai turnă un pahar de şampanie pe care îl încălzi între degetele, fine. Malko era prea obosit ca să-i mai facă avansuri. Rămaseră tăcuţi un timp. Dar fură deranjaţi de soneria telefonului.

Jocelyn răspunse, apoi închise cu un aer tulburat.

— Vă mai amintiţi perechea aceea cu soţia grasă îmbrăcată în negru? Au fost ucişi. Maşina lor a fost lovită de o rachetă Grad când se întorceau acasă. Este îngrozitor.

Nu mai era nimic de spus. Acesta era Beirutul. Malko se gândi iar la Baalbek. Trebuia să organizeze o expediţie acolo cu orice preţ. Jocelyn îşi aprinse o ţigară, cu ochii scânteind de lacrimi, li

tremura şi mâna.

— De ce nu plecaţi din Beirut? o întrebă Malko.

Ea clătină din cap, prea emoţionată ca să răspundă, apoi zise cu voce gâtuită:

— Nu vreau să devin americană. Asta este ţara mea. Sunt arabă.

— Dar arabii vor să vă ucidă…

— Vom supravieţui, spuse ea, creştinii au supravieţuit mereu.

Malko nu răspunse. Îşi imagina acest trup delicat sfârtecat de o bombă, sau străpuns de o baionetă. În Liban, lumea era masacrată cu uşurinţă. Jocelyn strivi ţigara în scrumieră.

— Vă conduc la hotel.

*

* *

Neyla avea ochii mai tulburi ca niciodată. Malko nu o întrebă ce a făcut astă-noapte. Tânăra şiită avea cearcăne mari sub ochi şi buzele umflate, ca şi cum mai simţea încă plăcerea. Se mai uită o dată la magazinul din care ieşise, după ce îşi dăduse întâlnire cu Malko şi oftă:

— M-am săturat să stau opt ore închisă aici pentru o mie doua sute de lire pe lună!…

Îl luă familiar pe Malko de braţ şi spuse:

— Mi-e foame. Ştii unde este *Beyrouth Cellar*? Avem timp, azi nu mă duc la Universitate.

El nu ştia unde este. Luară un taxi, deşi *Cellar* se afla destul de aproape. Malko se întreba dacă îl urmăreau israelienii. În acest oraş care viermuia de agenţi de toate naţiile, era imposibil să ştii cine pentru cine lucra. În orice caz, Neyla părea extrem de relaxată! Câteva maşini cu numere de înmatriculare CD 105, aparţinând Ambasadei SUA, erau oprite în faţa localului *Beyrouth Cellar,* un fel de braserie în care lua masa o faună pestriţă şi înghesuită. Malko o lăsă să-şi comande o friptură şi vin roşu, apoi o întrebă:

— Ai fost la Bordj El Brajneh?

Neyla lăsă privirile în jos şi se îmbujoră.

— Da. Am rămas acolo peste noapte.

— Cu prietenul tău din Amal?

— Da.

Malko îşi mai stăvili întrebările care îi stăteau pe limbă. Neyla părea stânjenită. Bău o înghiţitură zdravănă de vin roşu, ca să-şi mai facă puţin curaj, apoi îi zâmbi lui Malko.

— Îmi place mult aici...

Deşi era musulmană, părea că se simte în largul ei în acest mediu cu ochii ei mari de căprioară vicioasă. Văzând figura întrebătoare a lui Malko, ea se aplecă şi îi şopti peste masă:

— Pregătesc ceva. Au furat o benă de gunoi.

Capitolul IX

Malko observase deja imensele bene galbene care străbăteau câteodată Beirutul, escortate de armată. Un vehicul de acest tip, plin cu hexogen. Putea să constituie o armă terifiantă, foarte periculoasă. Zgomotul din restaurant le acoperea conversaţia.

— Prietenul tău a...

— Da, îl întrerupse Neyla. Este un fanatic. Îi urăşte de moarte pe israelieni, dar şi mai tare pe americani. La şaisprezece ani, făcea deja parte din partidul comunist. Vrea să ne căsătorim.

— Ştii unde este bena furată?

— Da, suflă ea. Dar nu pot să merg acolo cu tine. Este mult prea periculos. Dar încerc să-ţi explic.

Malko ridică privirea şi o văzu pe Mona, stewardesa, îmbrăcată într-o rochie roşie din jerseu, mulată pe corp, la braţul unui tip înalt cu nas de acvilă, pe care îl părăsi şi veni la Malko.

— Malko! Jocelyn mi-a spus că aţi plecat din Beirut!

Scorpia!

Malko o sărută, iar ea se încolăci de gâtul lui şi îi spuse în şoaptă:

— Vă sun eu sau treceţi pe la mine.

Apoi se întoarse spre Neyla şi îşi continuară masa în linişte, căci acum erau înconjuraţi de vecini care ar putea auzi ce discută. După aceea, el chemă un taxi care îi duse la *Commodore.* Neyla se dezbrăcă, cu gândul în altă parte. Dar se învioră şi îl luă pe Malko în gură, excitându-l cu cea mai mare conştiinciozitate, însă cu gesturi mecanice. Nici măcar nu îşi dădea osteneala să se prefacă. Vulcanul se stinsese provizoriu... După aceea, îşi aprinse o ţigară, întinsă goală pe pat şi îi aruncă lui Malko o privire cu coada ochiului.

— Ai putea să obţii viza pentru America?

El nu se aşteptase la această întrebare, lată ce o chinuia.

— De ce vrei să pleci acolo?

Ea clătină din cap.

— Vezi tu, pentru că mi-e frică. Vor câştiga nebunii, retrograzii. Prietenul meu mi-a spus că n-o să mai beau băuturi spirtoase, că n-o să mai port haine atât de provocatoare. Viaţa va deveni imposibilă. Nu *o* să mă îmbrac niciodată ca femeile musulmane... Mă voi descurca eu în America.

— De ce nu-i ceri lui Robert Carver?

— Ştiu că nu o să-mi dea niciodată. Are nevoie de mine aici. Mă va stoarce ca pe o lămâie.

Frumoasă logică. Malko profită.

— Aş putea să te ajut dacă mă ajuţi şi tu. Trebuie să mă duc la Baalbek.

Ea se uită la el nedumerită.

— E periculos! Acolo sunt mulţi iranieni. Au pus stăpânire pe oraş. Ce vrei să faci acolo?

— Să mă întâlnesc cu cineva.

— Ah.

— Ce spui?

— Sirienii nu te vor lăsa să treci.

— Ba da. Mi-a venit o idee.

Îi povesti despre Abu Chaki şi despre hoţii de maşini.

— O să treci drept interpreta mea, spuse el. Câştigi zece mii de lire plus viza.

O lucire de neîncredere îi străbătu ochii negri.

— Este adevărat?

— Da.

Ea lăsă ţigara din mână şi se lipi de el, sărutându-l pe gât.

— Te iubesc mult, să ştii. Robert Carver crede că sunt un animal.. Dar nu e vina mea că sunt săracă şi că îmi trebuie mulţi bani ca să trăiesc în Beirut. Tatăl meu nu poate să-mi dea nimic. Sunt sigură că voi face avere în America.

— Cu siguranţă, zise Malko, mai în glumă, mai în serios.

Tânăra îl zgârie.

— Ticălosule! Nu sunt o târfă.

El o luă în braţe, apoi se bătură în joacă şi, dintr-o dată, se treziră făcând dragoste. De data asta, Neyla îşi dădu tot interesul… După aceea, răsuflând cu greutate, ea îi spuse lui Malko, sărutându-l uşor:

— Poimâine nu lucrez, ar trebui să plecăm devreme, pentru că drumul este presărat cu multe baraje. Dar trebuie să fim foarte atenţi. Valea Bekaa este plină de ofiţeri informatori sirieni şi ştiu tot ce se întâmplă.

Malko închise ochii. Trebuia doar să-l anunţe pe „Johnny”.

*

* *

Telefonul sună la şapte fix. „Johnny” era un tip serios.

— Trebuie să vă văd, spuse Malko, în legătură cu drumul

despre care am vorbit. Trebuie să plec mâine. Credeţi că se poate?

Palestinianul păru surprins.

— Nu ştiu încă, spuse. Ne vedem peste o jumătate de oră. Pe cornişa, Mazraa, lângă cinematograful *Salwa.* Este un mic restaurant unde se serveşte şaorma care se numeşte *Chez Hassad.* Să fiţi acolo.

Malko îşi luă revolverul Magnum 357. Se afla în oraş şi la îndemâna oricărui atentat. La sfârşitul zilei, circulaţia era infernală, mai ales către pasajul Muzeului, încetinită. Numai de barajele totuşi simbolice ale armatei libaneze. Îl lăsă pe Mahmoud la cinci sute de metri înainte de locul întâlnirii şi plecă pe jos pe o ploaie cu bulbuci.

Chez Hassad, clienţii stăteau la coadă în faţa unui bucătar care tăia în felii subţiri o oaie care se rotea pe o ţepuşă verticală. Îmbrâncit de clienţii flămânzi, Malko aşteptă mult şi bine, până când un puşti îl trase de mânecă. Era un băieţel îmbrăcat ca vai de el, tras la faţă ca un sfinx, care îl trase după el, traversând bulevardul şi ducându-l într-un cartier musulman cu străduţe înguste.

Ajunseră la un portic unde veghea un miliţian bătrân cu ochelari a la Troţki. Cu Kalaşnikovul pe umăr şi cu pistolul la centură. Puştiul îi spuse ceva la ureche, iar acesta îl lăsă pe Malko să intre într-o clădire veche în care liftul nu funcţiona. Urcară pe jos cinci etaje. La ultimul, inevitabilii paznici înarmaţi până-n dinţi staţionau pe palier. Fu introdus într-un salon bătrânesc, în stil mic-burghez egiptean. Silueta mătăhăloasă a lui „Johnny” apăru surâzătoare şi îl conduse pe Malko într-o încăpere plină cu dosare.

— Aici sunt la un prieten, îi explică el. Să nu mai veniţi încă o dată aici. Este periculos pentru dumneavoastră…

— Aveţi ceea ce îmi trebuie pentru Baalbek?

Se aşezară şi o femeie tăcută, aduse o tavă cu ceai. Când se mişcă, Malko zări mânerul unui pistol, în cureaua palestinianului. Lui „Johnny” îi era teamă. Vorbea lent. Cu atenţia în permanenţă trează. Dacă un om atât de căutat ca el rămăsese în viaţă, însemna că era vigilent ca un şarpe. Bău puţin ceai, apoi spuse:

— Da. Nu pot să iau legătura direct pentru că telefonul nu funcţionează, dar pot să trimit un mesager sigur. Mâine plecaţi devreme?

— Da.

— Singur?

— Nu.

Îi spuse că este însoţit de şofer şi de Neyla şi de şiretlicul cu maşina furată. După ce plecase de la Neyla, se dusese la Ambasada americană ca să povestească despre bena furată. După aceea, scosese cinci mii de lire libaneze, în bancnote, alibiul său. Robert Carver îi furnizase caracteristicile şi fotografia BMW-ului furat de la ataşatul comercial în urmă cu trei zile. „Johnny” fu de acord.

— Cel cu care vă veţi întâlni face parte din Amalul Islamic. Îşi asumă un risc enorm vorbind cu dumneavoastră. În oraş, este imposibil. Membrii Hezbollah au spioni peste tot. Este expert în explozibili, de aceea îl păzesc atât de bine. Dar se tem de el.

— Unde o să mă întâlnesc cu el?

— După ce ajungeţi, duceţi-vă la hotelul *Palmyra.* Întrebaţi de Sayed. Spuneţi-i că vreţi să-l vedeţi pe Nabil Moussaoni. Va înţelege. După aceea, duceţi-vă şi plimbaţi-vă printre ruinele din Baalbek. Care acum sunt închise. Va veni la dumneavoastră cel cu care va trebui să vă întâlniţi.

— Cum mă va recunoaşte?

„Johnny” zâmbi.

— Sunteţi singurul străin… însoţit de o femeie. Mult noroc. Fiţi atent la sirieni, ei controlează absolut tot. Sper să aveţi o călătorie interesantă…

Îşi strânseră mâinile. Malko coborî cele cinci etaje. La primul, mai mulţi bărbaţi discutau într-un apartament cu uşa deschisă. Când ieşi, se uită pentru orice eventualitate la numărul clădirii şi la numele străzii, apoi se duse la Mahmoud care îl aştepta savurând obişnuita şaorma.

Şoferul nu era prea încântat de expediţia la Baalbek, deşi Malko îi spusese că se duce să recupereze BMW-ul ataşatului comercial.

*

* *

Malko se pregătea să coboare la masă, când telefonul sună. Auzi vocea proaspătă a lui Rachel, israeliana.

— Eram în trecere pe aici, spuse ea, putem să bem ceva împreună?

— De ce nu? Ne întâlnim la bar.

Papagalul ţipa întruna ca un nebun. Imitând bubuiturile unui bombardament. Rachel se urcă pe un taburet cu o încetineală calculată, arătându-şi picioarele lungi. Fusta strâmtă îi punea în

valoare şoldurile înguste, iar puloverul negru se mula pe pieptul mic. Îi adresa lui Malko un zâmbet devastator. Comandară un *J and B* şi o votcă, apoi ciocniră.

— Nu prea frecventaţi lumea bună, oftă tânăra.

— Cum aşa?

— Ştiţi la cine aţi fost astăzi?

El se încordă. Deci era urmărit îndeaproape!

— Nu ştiu.

— Clădirea în care aţi avut întâlnire aparţine deputatului comunist Karim Zaher.

Malko îşi ascunse mirarea, dar îi pieri tot cheful. Volvo gri implicat în atentatul asupra lui John Guillermin era al lui Karim Zaher…

— Da?

— Face parte dintre clădirile pe care noi le supraveghem în permanenţă. *Tsahal*[8] a plecat din Beirut, însă noi suntem încă acolo. Cu cine v-aţi întâlnit?

— Fiindcă tot le ştiţi pe toate, observă Malko, cred că şi cu asta sunteţi la curent…

Tânăra nu schiţă nici un gest, dar se uită la el cu ură:

— Sunt sigură că este nemernicul ăla de Nazem Abdelhamid.

Se înfruntară din priviri câteva clipe, apoi şuieratul strident al papagalului mai atenua puţin tensiunea. Malko era atât de tulburat, dar nu voia s-o arate. Dacă „Johnny” era de partea, cealaltă? Îl trimitea la moarte la Baalbek. Femeia îi simţi probabil tulburarea, căci se aplecă înspre el.

— Noi vă preţuim şi nu dorim să vi se întâmple ceva. V-am spus, şeful este Abdelhamid. Ajutaţi-ne să-l prindem, iar noi vom anula totul…

Malko nu spuse nimic. Ea îi goli paharul dintr-o dată şi spuse cu un zâmbet ironic:

— Nu vă cer să luaţi masa cu mine. Aveţi telefonul meu, deci sunaţi-mă.

Ea străbătu barul ondulându-se provocator. Robert Carver îi explicase că vila în care fusese „interogat” era o enclavă israeliană destinată oficial oficiilor de presă din Tsahal care eliberau vize pentru trecerea barajelor din sudul Libanului. În realitate, era o bâză a Mossadului ai cărei agenţi împânzeau încă Beirutul.

*

[8] Armata israeliană (n.a.).

* *

Neyla căscă şi îşi puse capul pe umărul lui Malko. A adormit practic în maşină. Mahmoud conducea cu viteză, îndreptându-se spre est. Se ridicase interdicţia de circulaţie, însă şoseaua era goală. Nu se mai auzeau nici obuzele. Jumblattiştii dormeau. Vremea se făcea frumoasă. Merseră de-a lungul portului, apoi Mahmoud o luă pe nişte străduţe înguste şi sinuoase, străbătând zona creştină. Dăduseră peste câteva posturi de control ale falangiştilor. Aici, nu prea erau distrugeri, sau se întâlneau foarte puţine. Cu cât urcau mai mult, priveliştea Beirutului etalată de la est la vest era superbă.

Mahmoud lua toate curbele ca la cursele de automobile. Casele începură să se rărească şi se vedeau clădirile distruse. Opriră apoi la un baraj şi arătară documentele unor soldaţi zgribuliţi. Plecară din nou. Peisajul nu se schimbase, dar atenţia lui Malko fu atrasă de două aspecte noi: aici nu prea erau case, iar cele care existau nu erau locuite. Se aflau pe terenul viran dintre liniile falangiştilor şi ale sirienilor. Va afla foarte curând dacă prietena lui, Rachel, se înşela sau nu. Mai merseră încă două sute de metri şi zări stivele de cauciucuri puse în mijlocul şoselei, o cazemată pe margine cu soldaţi în uniforme de luptă. Erau sirieni. Mahmoud se întoarse şi îi zâmbi puţin forţat:

— Fiţi atenţi că am ajuns la primul baraj sirian.

Capitolul X

Doi soldaţi sirieni înaintau spre ei ameninţându-i cu Kalaşnikovul. Mahmoud coborî şi deschise portbagajul Oldsmobilului, apoi capota, în timp ce unul dintre sirieni puse sub şasiu o oglindă cu mâner. Le era frică de maşinile capcană. După aceea, începură discuţiile.

Malko arătă permisul de liberă-trecere eliberat de PSP, aliatul sirienilor. Perplex, soldatul îl întoarse pe toate feţele, compară fotografia cu persoana lui Malko. Apoi nu avu încotro şi i-l restitui. Atunci i se adresă Neylei pe un ton dispreţuitor. Cu voce nesigură, tânăra şiită îi explică pe îndelete povestea maşinii furate la Beirut, arătându-i chiar şi fotografia unui BMW, pe care i-o dăduse Robert Carver. Ameţit de atâta vorbărie în arabă, soldatul capitulă.

— E bine, în dimineaţa asta. Nu sunt chiar atât de răi. Le-am spus că ne ducem doar la Zahle, în valea Bekaa. Nu prea le pasă.

Radioul din maşină era pe postul Radio Liban. Era ora şase fix, aşadar urmau ştirile. Deodată, chiar în momentul în care Mahmoud se pregătea să demareze, unul dintre soldaţii sirieni aţinti Kalaşnikovul în interiorul maşinii şi începu să ţopăie pe loc, urlând cu o figură crispată de furie:

— Abu Ammar! Abu Ammar!

Lui Malko îi trebui un timp ca să-şi dea seama că prezentatoarea ştirilor menţionase numele lui Yasser Arafat cu numele lui de războinic „Abu Ammar”. Pentru sirieni, Arafat era un trădător şi omul care trebuia eliminat...

Buletinul de ştiri se termină şi începu un program de muzică, însă sirianul continua să ameninţe postul de radio, ţinând degetul pe trăgaci, înjurându-l de mama focului pe conducătorul OEP. Dacă ţeava nu s-ar fi găsit la doi centimetri de capul lui Malko, scena ar fi fost de-a dreptul comică.

Mahmoud opri repede radioul, apoi începu o nouă tiradă cu soldatul, jurând cu mâna pe inimă. Treptat, treptat, acesta se linişti şi, până la urmă, chiar zâmbi. Le arătă drumul cu un gest mărinimos, iar Mahmoud se grăbi să plece cât mai repede. După primul viraj, se întoarse către Malko râzând:

— Dumnezeule! Era cât pe ce să ne întoarcă din drum!

— Cum l-aţi liniştit?

— I-am spus că sunt sunit ca şi el şi că Abu Ammar este un câine…

— Am crezut că sunteţi şiit.

— Ba sunt orice trebuie, dacă trebuie. Îl corectă cu demnitate şoferul, l-am explicat că străinii sunt foarte generoşi şi că data viitoare îi voi aduce un tranzistor…

— La următorul baraj, să închideţi aparatul de radio. Îl sfătui Malko.

Urcau pe înălţimile Metn şi zăreau deja crestele albe de zăpadă. Întâlneau coloane de camioane care se întorceau de la Bekaa. După ce parcurseră câţiva kilometri, dădură iarăşi peste soldaţi. Trei sirieni zgribuliţi pe o creastă stăteau în jurul unui foc. Aruncară o privire distrată permisului de liberă trecere. Primul post de control făcea treaba pentru toate celelalte… La fiecare cinci kilometri trecură de câte un baraj. Drumul şerpuia printre pereţii stâncoşi, înconjurând pantele deşertice ale masivului Metn, iar peticele de zăpadă începură să fie din ce în ce mai dese. Un Mig sirian trecu pe deasupra lor în urletele motoarelor cu reacţie. Ajunşi în vârf, după ce trecuseră de Aintoura, zăriră pe versant, în dreapta drumului, un imens covor alb şi pufos: o mare de nori care acoperea Bekaa, valea cea mai bogată a Libanului.

— Zahle este dedesubt, spuse Mahmoud. Sper să nu ne oprească.

La capătul unei coborâri abrupte, descoperiră localitatea Zahle învăluită în ceaţă. Acesta era cel mai mare oraş din Bekaa, enclavă a musulmanilor. Circulaţia era încetinită de posturile de control siriene, dar îi lăsară să treacă. După aceea, drumul ducea drept până la Baalbek, ce se afla la şaizeci de kilometri mai departe, de-a lungul văii presărate cu aceleaşi baraje. Când zărea vreo uniformă siriană, lui Malko începea să-i bată inima mai tare. Acum se aflau la duşmani acasă. Dacă vreun ofiţer de informaţii sirian îşi dădea seama de prezenţa lui.

Nu prea mai avea şanse să-şi revadă castelul din Liezen. De regulă, sirienii începeau cu scoaterea ochilor prizonierilor celor mai de vază. Asta doar ca să-i obişnuiască cu atmosfera…

Neyla se trezi lipită strâns de Malko şi puse maşinal o mână posesivă pe el. În spatele lui Mahmoud, ea începu să-l maseze cu meticulozitate. Dar Malko era prea concentrat la ceea ce avea de făcut ca să aprecieze la justa valoare această mângâiere matinală. Spre marele regret al lui Mahmoud, Neyla renunţă, fiindcă îi urmărea în oglinda retrovizoare şi îi păru foarte rău că

pierduse urmarea.

— Priviţi acolo! zise el deodată.

Malko zări cel mai mare cimitir de maşini din viaţa lui. Erau acolo mii şi mii de caroserii înghesuite pe ambele părţi ale drumului, ca un zid.

— De unde sunt atâtea?

— De la Abu Chaki! spuse Mahmoud. Fură maşinile, le vinde pe cele mai frumoase sirienilor, iar pe celelalte le demontează pentru piese. Poliţia din Beirut nu are nici o putere aici.

Asta se vedea cât de colo. Carcasele ruginite se înghesuiau pe sute de kilometri. Ceaţa începea să se ridice, lăsând cerul senin şi albastru. Neyla se ridică şi căscă.

— Mi-e foame!

— Trebuie să aşteptăm până ajungem la Baalbek, spuse Malko.

Drumul se bifurca. Unul ducea spre vest în interiorul Siriei, iar celălalt spre est, cu o ocolire ce ajungea la Baalbek. Dădură peste încă un baraj. De data asta, ofiţerul sirian fu puţin mai circumspect, iar Mahmoud trebui să-i explice că Malko, de meserie ziarist, avea întâlnire cu conducătorul şiit al lui Amal, care se afla la Baalbek. Sirianul îi privi gânditor îndepărtându-se, iar Malko îl văzu ridicând receptorul... Acest lucru nu-i plăcea deloc, fiindcă era un singur drum care ducea la Zahle, foarte uşor de supravegheat.

Câmpiile verzi se întindeau cât vedeai cu ochii, până la poalele munţilor. Mahmoud le arătă zâmbind larg:

— Maci de grădină! Cele mai bune culturi din ţară! Ţăranii sunt furioşi pentru că trupele iraniene Hezbollah străbat valea Bekaa şi le spun că Mahomet interzice drogurile... Sunt puţini credincioşi aici.

Acum sirienii controlau o mică avere. Drumul începu să urce lin şi în depărtare, pe partea stângă, Malko zări coloanele aurii ce străluceau în soarele care răsărea: era situl arheologic din Baalbek. Neyla tăcu ochii mari fiindcă nu mai văzuse până acum decât ruinele moderne din Beirut. Drumul era mărginit de depozite şi de garaje. La fiecare intersecţie, soldaţii sirieni dirijau circulaţia, secondaţi de miliţieni bărboşi, răutăcioşi şi mândri de puterea lor. Trecură pe lângă zidul unei cazărmi decorat cu imensul portret al lui Khomeiny. Exact la intrarea în Baalbek, Mahmoud anunţă în şoaptă, de parcă s-ar fi temut că este auzit.

— Uitaţi-vă în dreapta! Sunt israelienii!

Malko tresări. Totuşi, armata lor nu se afla în Bekaa! Văzu un

talmeş-balmeş de grinzi contorsionate, ziduri prăbuşite, rămăşiţe de tot felul, maşini arse. Câţiva miliţieni căutau printre resturi. Acesta era rezultatul ultimelor raiduri ale aviaţiei israeliene...

Dar-ar Domnul ca prietenul lui „Johnny", omul lui de legătură, să nu zacă printre dărâmături. Era încă tensionat, începuse prea bine. În curând, va afla de care parte era „Johnny". Baalbek apăru imediat înghesuit între ruine şi colina golaşă, dominată de zidurile înalte ale cazărmii şeicului Abdallah. Mahmoud se întoarse, vizibil uşurat:

— Am ajuns.

*

* *

Hotelul *Palmyra* cunoscuse şi vremuri mai bune. Un afiş în arabă, în engleză şi în franceză, atârnat la intrare, recomanda în termeni politicoşi să nu se între cu arme, căci hotelul se afla sub protecţia Comitetului Internaţional de Cruce Roşie (CICR).

Malko deschise uşa şi se zgribuli: înăuntru, temperatura nu depăşea zero grade. Fiindcă nu mai avea clienţi de multă vreme, hotelul nu era încălzit. Era pustiu cu desăvârşire. Un libanez în vârstă, numai piele şi os, apăru mut de emoţie la vederea străinilor.

— Vrem să luăm micul dejun! spuse Malko.

Bătrânul îi conduse într-o sufragerie sinistră şi mai friguroasă şi se grăbi să aprindă focul în şemineu. Doi angajaţi se grăbiră, vizibil miraţi. Malko îi zise unuia dintre ei:

— Sayed este aici? Vreau să vorbesc cu el.

— Este bătrânul de acolo. Îi spun eu.

Moşul se târî până la masa lor.

— Am venit să-l văd pe Nabil Moussaoni, spuse Malko. Vreţi să-l anunţaţi? Pe la două.

Sayed dădu din cap. Nu comentă nimic, dar îl sfătui numaidecât cu insistenţă:

— Să nu ieşiţi singuri din hotel. Baalbekul este ocupat de iranieni şi nu vor să vadă străini pe aici. Tot eu voi avea de suferit...

— Dar sirienii...

Sayed făcu un gest vag.

— Doar la intrare şi la ieşire, însă iranienii sunt peste tot. S-au instalat în fostul liceu şi stau mereu de pază în faţa postului. Chiar au rebotezat Piaţa Comerciala în Piaţa Khomeiny şi le-au cerut elevelor să poarte veşminte arabe de la opt ani.

Ce atmosferă încântătoare... Malko îşi încălzi mâinile punându-le pe ouăle fierte. Tocmai îşi termina de băut cafeaua, când mai mulţi bărboşi plini de cartuşiere năvăliră în sufragerie şi se aşezară la masa de alături. Aveau cu toţii bandane roşii în jurul, capului, iar pe fiecare pat al puştilor lipiseră portretul colorat al lui Khomeiny. Erau membri Hezbollah, nebunii lui Dumnezeu.

Aruncară priviri curioase străinilor, dar se opriră aici. Malko se grăbi să plece din sufragerie cât mai repede, trăgând-o şi pe Neyla care era îngrozită. De-abia se făcuse ora opt. Tânăra şiită îi explică lui Sayed că aveau o problemă cu maşina furată, iar bătrânul îi dădu telefonul lui Abu Chaki, hoţul de maşini. Ea se puse pe treabă, în timp ce Malko se încălzea la primele raze ale soarelui. Baalbek se afla la un kilometru şi era un frig de crăpau pietrele. Neyla veni lângă el.

— Am vorbit cu Abu Chaki. Trimite o maşină să ne ia. De-ar merge totul bine.

Acum nu aveau altceva de făcut decât să aştepte. Veniră alţi iranieni, iar primii plecară, într-un zgomot de arme înfricoşător. În fine, sosi un Mercedes vechi, cu tabla ondulată. Era condus de un bărbos gras, însoţit de un miliţian, uşor de recunoscut după portretul imanului Moussa Sadr pe care îl avea lipit de mânerul armei. Mahmoud se duse să afle veşti. Era chiar omul pe care îl aşteptau. Se înghesuiră în Mercedes şi se îndreptară spre oraş. Centrul era aglomerat şi peste tot mişunau iranienii înarmaţi până în dinţi. Ajunseră pe un soi de maidan, la ieşirea estică, mărginit de un adevărat munte de caroserii de maşini. Un angajat nebărbierit îi primi într-un birou minuscul, cu un aer neîncrezător. Începu o discuţie în arabă. Neyla îi explică lui Malko:

— Abu Chaki nu a sosit încă. El este asistentul lui.

Neyla scoase fotografia BMW-ului, spuse numărul de înmatriculare şi povesti în ce împrejurări fusese furat. Acesta îşi notă, indiferent, întrerupându-se mereu ca să răspundă la telefon. Colţul cel mai simpatic al încăperii îl constituia sobiţa care răspândea o căldură plăcută. Pe birou trona un superb exemplar al Coranului, legat în piele verde. În final, angajatul spuse că trebuiau făcute cercetări şi că nu toate maşinile furate erau aduse la Abu Chaki.

— Reveniţi pe la ora patru, zise el. Dacă vom găsi maşina, trebuie să plătiţi cinci mii de lire. Sunteţi de acord?

Neyla spuse că este de acord, iar Malko arătă bacnotele, lucru ce destinse imediat atmosfera. Libanezul le oferi chiar o cafea

amară cu cardamon. După ce o băură. Malko îi spuse Neylei:

— Anunţaţi-l că ne ducem să vizităm ruinele până la ora patru.

Angajatul spuse că îi va anunţa pe iranieni şi că nu vor fi probleme. Dacă erau arestaţi, trebuiau să spună că erau musafirii lui Abu Chaki. Se ridicară să plece, când angajatul rosti o frază în arabă ce o făcu pe Neyla să rămână înţepenită *locului.*

— Aşteptaţi puţin, spuse ea, nu vrea să ieşim imediat.

Ea se aşeză din nou. Malko rămase în picioare şi observă o agitaţie neobişnuită pe lângă maşinile demontate. O furgonetă plină cu iranieni escorta un Volvo imens de culoare roşie în care se afla doar şoferul. Iranienii plecară, iar Volvo se opri în mijlocul celorlalte maşini.

Malko se întreba de ce îi reţinuseră în birou. Oare iranienii livraseră o maşină „pregătită”, pe care oamenii lui Abu Chaki o vor duce la Beirut cu ajutorul filierei lor? Încercă să desluşească numărul Volvoului roşu, dar nu reuşi.

Bărbatul neras deschise uşa: Mercedesul cu care veniseră era acolo. Străbătură din nou oraşul Baalbek în mare viteză până la hotelul *Palmyra.* Exact la ora prânzului, iar apoi aveau timp să viziteze ruinele. Mahmoud le spuse că el nu îi va însoţi.

Era prudent. Neyla îşi pierduse pofta de mâncare când îşi dădu seama în ce grad era implicată într-o misiune delicată. Întrebă brusc:

— Ce-ar fi să plecăm? Mi s-a făcut frică. Iranienii sunt foarte suspicioşi. Pot să le ceară oamenilor din Amal să verifice cine suntem şi riscăm să sfârşim prost.

— Totul o să meargă bine, o linişti Malko.

Ştia că acoperirea lui de ziarist va ţine în cazul unei verificări. Şi nu putea să contramandeze o întâlnire atât de importantă. Ieşi din hotel şi contemplă ruinele care străluceau în soare. Mig-urile siriene treceau sus de tot pe cer. Lăsând în urma lor dâre albicioase de fum.

*

* *

Malko împinse uşa de lemn ce ducea în incinta ruinelor, flancată de ghişeul închis de multă vreme. Afară, cămila pe care odinioară turiştii îşi făceau fotografii, păştea melancolică iarba rară. Pe peluza pe care un bărbat umplea castroanele cu mâncare pentru douăsprezece pisici, se înălţa căsuţa din poveste. Când îi zări pe Malko şi pe Neyla. Acesta se ridică şi se apropie de ei surprins.

— Sunteţi turişti?

— Nu chiar, am venit la Baalbek cu afaceri. Putem să vizităm ruinele?

Pisicile se jucau în acvariul delfinilor ciuruit de gloanţe. Paznicul făcu un gest larg cu mâna.

— Simţiţi-vă ca acasă! Staţi cât doriţi, că nu-i nici un pericol... Nu vă deranjează nimeni.

Urcară în porţiunea cea mai îndepărtată pe o scară uriaşă ce ducea pe platforma cu şase colonade, singurele vestigii ale templului lui Jupiter. Roşcatul deschis al pietrelor se potrivea de minune cu cerul senin. Coloanele intacte erau impresionante, iar cele căzute la pământ păreau a fi fost retezate de la bază. Malko şi Neyla se opriră pe marginea esplanadei de unde se vedea oraşul şi drumul ce cobora până departe, într-o altă lume.

Oare unde era persoana cu cate aveau întâlnire? Să fie bătrânul Sayed omul de legătură? Dacă Rachel avea dreptate, acesta nu va veni, iar Malko îşi semna graţierea de la pedeapsa cu moartea aflându-se la aceste ruine. Cu această ocazie şi pe aceea a Neylei. Nu putuse să-şi ia arma din cauza barajelor... Neyla se sprijini de el.

— Ce facem?

— Aşteptăm o jumătate de oră, spuse Malko. Dacă nu vine nimeni, ne întoarcem la hotel.

Se aşezară la soare pe o piatră milenară şi se îmbrăţişară ca doi îndrăgostiţi, în cazul că erau supravegheaţi. După vreo douăzeci de minute. Neyla tresări şi se dezlipi de Malko.

— Uită-te. Pe scară!

El zări o siluetă ce urca scările de la intrarea în templul lui Bacchus, cu pereţii aproape intacţi, puţin mai jos de locul în care se aflau ei. Malko şi Neyla coborâră ca să ajungă la cel de-al doilea templu. Nou-venitul dispăruse înăuntru. Când intrară şi ei. Îl zăriră. Era un tânăr îmbrăcat în jeanşi şi cu un pulover *roşu* care se oprise pe loc să admire placa oferită mai demult primarului oraşului de Kaiser. Cele trei siluete păreau nişte furnici în comparaţie cu măreţia templului. Când se apropie, Malko zări mânerul pistolului băgat la curea, ce ieşea puţin din pulover. Bărbatul se întoarse spre ei. Avea o mustăcioară fină, faţa ascuţită, ciupită de vărsat de vânt, cu ochii mici şi înfundaţi în orbite, cu privirea neliniştită. Îl măsură pe Malko din cap până în picioare, apoi Neyla se apropie de el. Acesta mai mult murmură printre dinţi:

— „Johnny”?

— *Aiwa*![9] spuse Malko.

Acest lucru îl linişti pe bărbatul care vorbea araba. Acesta începu să turuie în şoaptă, dar Malko îl întrerupse şi spuse în engleză:

— Eu nu vorbesc araba. Ori franceză, ori engleză. Tânărul vorbea franceza.

— Trebuie să terminăm repede, spuse el. Cred că am fost urmărit.

Malko avu senzaţia că înghite o lingură cu plumb.

— De cine?

— De agenţii Securităţii. Membrii Hezbollah. Nu au încredere în noi.

— Aveţi informaţiile? „Johnny” mi-a spus că ştiţi multe lucruri.

Palestinianul se uită mai întâi în spate, apoi spuse repede.

— Au adus trei ULM-uri de la Teheran, via Damasc. În nişte lăzi. Numai câţiva sirieni ştiu de acest lucru, căci le-au văzut. Nici măcar membrii Hezbollah nu sunt toţi la curent, cu atât mai puţin oamenii din Amal.

Lui Malko îi fugi tot sângele din obraji.

— Unde sunt acum?

Tânărul se uita întruna înspre scară.

— Nu ştiu. La început, au fost în cazarma şeicului Abdallah. După aceea, le-au montat şi le-au luat de acolo. Cred că se află într-o şcoală din Brital. La zece kilometri de aici. Nu putem să le distrugem fără să ucidem zeci de copii.

Era un plan diabolic... Malko avea o grămadă de întrebări de pus, dar atenţia îi fu atrasă de Neyla care exclamă:

— Au venit nişte oameni!

Malko se întoarse. Doi bărbaţi urcau scara monumentală ce ducea la templul lui Bacchus fără să se grăbească. Exista o singură ieşire, iar cele câteva găuri săpate în piatră dădeau într-o prăpastie de treizeci de metri.

Prietenul lui „Johnny” părea paralizat, uitându-se la nou veniţi ca la împieliţatul. Malko fu nevoit să-l tragă de mânecă să-l aducă pe pământ.

— Cine va pilota aceste ULM-uri? Şi în ce scop?

— Nişte iranieni, şopti palestinianul. Nişte militari aleşi pentru devotamentul lor faţă de ayatolahul Khomeiny. Ieri au plecat cu toţii la Beirut...

— La Beirut?

[9] Da. (n.a.).

Interlocutorul lui aprobă din cap.

— Da. Aparatele ULM trebuie să plece mâine sau poimâine, în camioane siriene şi ale PSP. Vor sosi direct la periferia sudică a Beirutului. Sunt transportate în camioane, cu aripile pliate, dar pregătite să decoleze în câteva minute. După aceea…

— După aceea, ce se întâmplă?

Cei doi nou-veniţi se apropiau. Şi ei erau foarte tineri. În haine militare, cu centurione noi, de care erau agăţate tocurile pistoalelor. Erau miliţieni şiiţi. Palestinianul îşi rotea ochii peste tot, înnebunit.

— Le-am dotat cu explozibili şi cu rachete, spuse el în şoaptă.

— Pentru cine?

Palestinianul îngână:

— Nu ştiu, este un secret foarte bine păstrat. Acum trebuie să…

Cei doi miliţieni ajunseră foarte aproape de ei. Malko le zări privirile, neîncrezătoare. Mai era timp să acţioneze.

— Întoarceţi-vă, îi spuse Malko palestinianului şi păreţi liniştit.

Prietenul lui „Johnny” îl ascultă. Malko făcu un pas lateral şi trecu în spatele lui. Imediat, unul dintre miliţieni îl interpelă violent pe palestinian, vorbindu-i în arabă. După expresia de pe faţa Neylei. Înţelese că începuseră problemele. Se strădui să zâmbească şi o întrebă în franceză pe tânăra şiită:

— Ce spun?

— Că nu are voie să vorbească cu străinii, că zona este interzisă şi că suntem, în mod sigur spioni sionişti. Vor să ne ducă în cartierul lor general.

Palestinianul răspunse pe un ton indignat.

— Spune că nu ne cunoaşte, dar ei nu-l cred.

Malko cercetă împrejurimile. Era o singură ieşire în faţa căreia se găseau cei doi miliţieni. Unul dintre ei duse mâna la centură. Lucrurile se precipitau. Dacă îi arestau, erau terminaţi. Sirienii îl vor identifica şi nu îi vor mai da drumul în vecii vecilor. Informaţia pe care o deţinea acum putea să salveze sute de vieţi omeneşti şi să schimbe politica Libanului. Numai că trebuia să ajungă la Beirut. Cu alte cuvinte, în altă lume.

Avea numai câteva secunde la dispoziţie ca să acţioneze. Unul dintre miliţieni îşi deschidea tocul pistolului. Înainte de a pune mâna pe armă, Malko apucă mânerul pistolului din centura palestinianului şi îl smulse. Era un revolver Tokarev. Gestul lui provocă o reacţie ireversibilă, situaţie din care aveau foarte puţine şanse de scăpare. Dar nu era nimic, tot nu mai avea nici o

speranţă. Îndreptă pistolul Tokarev spre cei doi miliţieni şi strigă în engleză:

— Dacă vă mişcaţi, vă omor!

Cei doi se opriră imediat. Din fericire, zidurile templului îi fereau de privirile indiscrete. Totuşi, Malko nu ştia dacă miliţienii erau singuri sau ruinele erau înconjurate. Imaginea lui Rachel îi trecu fulgerător prin minte. Faptele păreau să-i dea dreptate fetei din Mossad. Căzuse într-o capcană mortală...

Câteva clipe, nimeni nu se mişcă. Palestinianul era alb la faţă, iar ceilalţi doi împietriţi. Fiind foarte tineri, păreau depăşiţi de situaţie. Neyla se sprijinea de pietrele bătrâne, lividă, cu mâna la gură. Malko căuta cu disperare o soluţie. La un moment dat, unul dintre miliţieni, făcând abstracţie de arma îndreptată spre el, făcu un pas într-o parte şi o luă la goană spre ieşirea din templu. Dacă scăpa, dădea alarma, iar în câteva minute, toţi membrii Hezbollah erau pe urmele lor. Malko ridică arma, trase piedica şi ţinti spatele fugarului. Dacă apăsa pe trăgaci, bubuitura atrăgea inevitabil atenţia. Dacă îl lăsa pe miliţian să scape, cetatea va fi înconjurată în foarte scurt timp.

Agentul apăsă trăgaciul foarte puţin. Dar se opri cu mintea fierbându-i. Ce hotărâre să ia? Odată coborând treptele monumentale ale templului, miliţianul scăpa din vizorul lui.

Capitolul XI

Fugarul se întoarse probabil ca să vadă ce face Malko. Dar fără să se oprească din alergat. Celălalt miliţian rămăsese locului ca o stană de piatră. Văzând că se pregăteşte să tragă, făcu un pas într-o parte, dar piciorul îi scăpă în crăpătura dintre dalele de piatră din templul lui Bacchus. Se dezechilibra şi căzu ţipând.

Omul de legătură al lui „Johnny” se repezi numaidecât spre acesta şi puse mâna pe el în momentul în care se ridica. Malko văzu cum ia un pumnal din bocanc şi cum îl înfige de mai multe ori în gâtul bărbatului, apoi în faţă, în piept. În burtă, lovindu-l ca un nebun. Când în sfârşit se ridică în picioare, miliţianul rămase nemişcat într-o baltă de sânge. Palestinianul se îndreptă ca un robot spre cel de-al doilea miliţian care părea paralizat de ameninţarea lui Malko.

Cu un ţipăt de groază, miliţianul rămas în viaţă păru că se trezeşte şi îşi căută pistolul Tokarev nou-nouţ, fără să mai ţină seama de arma îndreptată spre el.

— Nu! strigă Malko.

Nu voia să-l omoare. Celălalt o încasase deja. Trase piedica, împingând un glonţ pe ţeavă. Încă o fracţiune de secundă şi îl împuşca pe Malko.

— Trage! Trage odată! strigă Neyla în culmea isteriei.

Malko apăsă pe trăgaci. Pistolul masiv îi trepida în mână.

Iar bărbatul se dădu un pas înapoi sub impactul glonţului care îl nimeri puţin mai în stânga sternului, chiar în inimă. Pupilele se măriră, faţa se făcu albă ca varul, iar ţeava pistolului pe care îl avea în mână coborî, în timp ce se strâmba de durere. Lui Malko îi mai suna încă în urechi zgomotul împuşcăturii, când victima căzu în genunchi, apoi se prăbuşi pe o parte. Palestinianul ajunse prea târziu ca să-l înjunghie cu pumnalul.

— Lăsaţi-l în pace, spuse Malko. A murit.

Îngenunche să examineze cadavrul. Oare câţi ani să fi avut? Douăzeci şi doi? Douăzeci şi trei? Ce păcat! Malko era tulburat. Trecuse multă vreme de când nu mai fusese obligat să ucidă ca să se salveze. I se făcuse greaţă. Se ridică în picioare. Neyla se uita la el înnebunită.

— Să plecăm, bâigui ea, trăgându-l de mânecă, să plecăm.

Palestinianul era palid şi el. Malko îi întinse pistolul fără un

cuvânt, iar acesta îl puse în centură. Se priviră în ochi.

— Credeţi că au fost numai *ei* doi? îl întrebă Malko.

Celălalt scutură din cap, neputând să mai vorbească. Malko se duse la scări, cercetă ruinele, dar nu văzu pe nimeni jos. Asta nu însemna totuşi nimic. Îşi dădu seama că trupul miliţianului înjunghiat se vedea de departe sus pe scări. Mai întâi de toate, trebuia să aibă grijă să nu lase urme. Îl strigă pe palestinian care începuse să coboare treptele:

— Veniţi să mă ajutaţi!

Peste o oră se întuneca. Dar până atunci, trebuia să evite orice risc inutil. Malko descoperi o deschizătură ce dădea într-un fel de şanţ săpat între doi pereţi, adânc de vreo douăzeci de metri.

— Trebuie să-i aruncăm acolo, spuse el. O să dureze până îi vor găsi.

Cărară cele două cadavre. Timp de zice minute se făcuse o linişte mormântală, tulburată doar de târşâitul cadavrelor pe dalele de piatră.

Malko se îndreptă de spate, lac tot de sudoare. În aparenţă, în afară de paznicul cetăţii, nimeni nu auzise focurile de armă. Altminteri, miliţienii ar fi fost deja la faţa locului… Câştigaseră un punct. Oraşul era doar la un kilometru, iar un foc de armă izolat nu constituia totuşi ceva neobişnuit în această zonă aflată în plin război. Acum puteau într-adevăr să le întindă o cursă…

Malko cercetă împrejurimile. Dacă ieşeau pe poarta principală şi îi aşteptau, erau terminaţi. Fireşte că printre aceste ruine, era uşor de găsit o altă ieşire. Dar după aceea? Era o adevărată încercare să ajungă în Beirut prin zona siriană şi fără maşină! Prin urmare, soluţia finală cea mai potrivită era să se comporte de parcă nimic nu s-ar întâmplat. Palestinianul aştepta paralizat de frică, ştergându-şi maşinal mâinile, murdare de sânge pe pantaloni. Malko îl apuca de braţ.

— Noi ieşim primii. Aşteptaţi zece minute. Sper că nu veţi avea probleme. Oricum, dacă se întâmplă ceva, noi nu ne-am întâlnit niciodată, nici nu ne cunoaştem.

Acesta aprobă din cap, neliniştit. Soarele scăpata la apus şi începuse să se răcorească, iar Neyla tremura. Se făcuse vânătă de frig. El o luă de mână ca s-o ajute să coboare treptele înalte. De piatră. Tânăra şiită îi strângea degetele mai să i le rupă. În fine, ajunseră pe peluza unde paznicul mai hrănea şi acum pisicile. Acesta le strigă:

— A fost frumos?

— Superb! zise Malko. Bătrânul clătină din cap.

— Am fost puţin îngrijorat. Am mai văzut trei oameni venind şi am auzit un foc de armă. Cu nebunii ăştia, nu se ştie niciodată. Deunăzi, un militant din Amalul islamic a venit aici cu sora lui pe care o târâia de păr. Mai întâi i-a tras o mamă de bătaie ca să poarte veşmintele tradiţionale şi cum ea nu voia, i-a tras un glonţ în cap. A trebuit să-i anunţ pe sirieni. Câteodată, unii se amuză trăgând la ţintă în pietre. În orice caz. Sunt mereu acolo sus…

— Aţi mai văzut şi pe alţii? îl întrebă Malko pe un ton voit indiferent.

— Nu. Hai, duceţi-vă să-i daţi bineţe Beirutului!

Inima îi bătea încă puternic atunci când ieşiră pe portiţa din lemn. Nu era nimeni. Numai cămila nostalgică le aruncă o privire blajină… Merseră în grabă pe drumul care înconjura ruinele şi avură o surpriză divină. După primul viraj dădură peste Oldsmobilul lui Mahmoud care îi scutea de un kilometru de mers pe jos. Malko se îndreptă spre şofer, în timp ce Neyla se urca în maşină.

— Aţi avut idee bună să veniţi după noi.

Libanezul avea o figură ciudată, iar obişnuitul zâmbet îi dispăruse de pe buze. Se apropie de Malko.

— Trebuie să vă spun ceva…

Libanezul era într-adevăr schimbat.

— Am venit după dumneavoastră pe o cărare ce duce la marele templu fără să intri pe uşa principală şi l-am văzut pe tipul înjunghiat. Apoi am auzit focul de armă… Ce s-a întâmplat?

Nu avea cum să-l mintă. Malko îi spuse adevărul. Libanezul se făcu mic de tot.

— O să-şi dea seama de dispariţia lor, gemu el şi vor trimite oameni în căutarea lor. Paznicul le va spune. Tipul vostru va fi arestat la întoarcere şi îndată le va spune şi ce a supt de la mă-sa. Îi cunosc eu pe palestinieni. Cu pielea altora, sunt mereu darnici, dar când e vorba despre ei…

— Trebuie să plecăm imediat, spuse Malko.

Mahmoud nu se clinti din loc. Uitându-se. În pământ. Trase un şut unei cutii de Pepsi-Cola. După o lungă tăcere, el îndrăzni să spună:

— Ascultaţi, dumneavoastră mă plătiţi bine, dar dacă se iveşte vreo problemă, pe dumneavoastră nu vă vor omorî pe loc, dar pe mine mă fac terci în cinci minute.

— Vă dau zece mii de lire libaneze, îi propuse Malko.

Mahmoud clătină din cap, tot cu privirea în pământ:

— Nu asta este problema…

— Ce mai sugeraţi? îl întrebă Malko cu răceală.

Şoferul râcâi pământul cu pantoful. Nu părea prea încântat.

— Iisuse! oftă el, nu vreau să vă las baltă! Aş fi putut să plec fără să spun nimic, după împuşcătură. Puteţi să chemaţi un taxi de la hotelul *Palmyra.* Vă va duce până la ultimul post de control sirian, înainte să ajungeţi la falangişti. După aceea, străbateţi terenul viran pe jos şi scăpaţi foarte bine.

— Bine, dar ia să ne gândim puţin! zise Malko. Cum trecem de barajele sirienilor? Nu ne iau la întrebări?

— Aveţi permisele de liberă-trecere… Le spuneţi că aţi avut un accident de maşină sau că v-au furat-o hoţii. Nu va mira pe nimeni.

Malko înţelese că nu mai avea nici un rost să discute. Libanezul era mort de frică. Şi risca să devină şi mai periculos la prima alertă denunţându-i ca să-şi scape pielea. Robert Carver îl avertizase că nu avea personal pe măsură la Beirut… Soluţia pe care le-o dăduse Mahmoud era valabilă, dacă nu erau descoperiţi. Altminteri, la primul baraj, se prăjeau. Or fi sirienii sălbatici, dar aveau staţii radio…

— Bine, spuse el, cel puţin, nu puteţi duce la hotel…

Mahmoud se făcu şi mai mic.

— Ba nu ar fi bine. Ar putea să pară chiar ciudat. Nu este, departe…

Malko nu mai insistă.

— Bine, plecaţi, spuse el. Drum bun. Spuneţi-i Neylei să coboare.

Mahmoud se urcă în Oldsmobil cam stânjenit, dar hotărât. Neyla coborî desfigurată. Libanezul strigă pe *geamul* deschis:

— Vă aştept până la miezul nopţii la primul post de control al falangiştilor, la Bikfaya! Astfel, nu veţi avea probleme ca să ajungeţi la Beirut!

Cât optimism… Mahmoud putea să aştepte mult şi bine… Malko privi Oldsmobilul dispărând la curbă şi o luă pe Neyla de mână. Nu dorise nici în ruptul capului s-o implice pe tânără într-o aventură în care îşi risca viaţa mai mult decât el. Un spion mai putea să scape, fie printr-un noroc, fie printr-un schimb, mai ales dacă făcea parte dintr-o Centrală importantă, însă o fată ca ea era cu siguranţă torturată până îşi dădea duhul. Iranienii fundamentalişti nu prea iubeau latura feministă…

— Ce facem acum? întrebă Neyla sfioasă, abia abţinându-se să nu plângă.

Malko se gândea. Ajunseră în dreptul hotelului *Palmyra,*

mergând pe lângă tabăra militară siriană din josul drumului. Soldaţii îi priveau cu curiozitate. La Baalbek nu mai erau străini de multă vreme. Chiar şi ziariştii erau alungaţi. Îi depăşi o maşină plină cu iranieni bărboşi, cu capul încins cu o bandană roşie şi cu o cheiţă atârnată la gât. Erau trupe Hezbollah, martiri ai ayatolahului, care se întorceau de la antrenamente.

— Mi-a venit o idee, spuse Malko. Îi vom spune lui Abu Chaki că şoferul nostru ne-a lăsat baltă fiindcă i-a fost teamă că ne întoarcem târziu şi că îi vom cere să ne ducă la Beirut. Avem cele cinci mii de lire...

— Da, dar dacă...

— El ridică din umeri.

— *Inch' Allah*[10]...

Într-adevăr, nu mai avea altceva de zis. Soarele scăpătase mult la orizont şi nu mai încălzea deloc.

*

* *

Depozitul hoţului de maşini era la fel de animat. Angajatul nebărbierit şi fără cravată îi întâmpină extrem de amabil. În faţa biroului său staţiona o maşină superbă. Un Mercedes 500, strălucitor de alb inclusiv barele de protecţie, roţile şi părţile nichelate. Făcea parte dintr-o comandă specială din Hamburg destinată emirilor din Golf.

— Nu v-am găsit maşina, spuse el. Trebuie să vă întoarceţi săptămâna viitoare.

Malko se aşeză.

— Vreau să discut cu Abu Chaki.

— De ce? întrebă numaidecât angajatul bănuitor. Îl cunoaşteţi?

— Da, minţi Malko cu neruşinare.

Angajatul ieşi, lăsându-i să stea lângă sobiţă. Neyla era trasă la faţă şi tresărea de fiecare dată când auzea o maşină intrând în curte. Malko o linişti dintr-o privire. Bărbosul apăru şi le făcu semn să-l urmeze.

Intrară într-o încăpere supraîncălzită, cu un birou bogat în lucrături în sidef, deasupra căruia se găsea portretul lui Moussa Sadr. Un grăsan cu o superbă barbă neagră stătea într-un fotoliu adânc cu importanţa unui preot şi număra mătăniile de ambră. Se uită la cei doi străini nedumerit, apoi privirea întârzie mult timp pe pieptul Neylei. Malko îşi zise că şansele lor se

[10] Cum va vrea Dumnezeu (lb. arabă), (n.t.).

înmulţeau…

— Nu vă cunosc, spuse Abu Chaki. Cine sunteţi?

— Eu am auzit multe despre dumneavoastră, zise Malko. Am vrut să vă întâlnesc ca să rezolv o problemă. Şoferul meu a plecat la Beirut, crezând că noi ne vom întoarce cu maşina după care am venit. Nu avem nici un mijloc de transport. Credeţi că ne puteţi ajuta?

Abu Chaki îşi mângâie îndelung barba frumoasă şi mătăsoasă, apoi rosti cu glas blând, cu ochii tot la Neyla:

— Sunteţi într-o situaţie dificilă. Nici un taximetrist nu va accepta să vă ducă în afara Baalbekului fără un permis de liberă-trecere eliberat de Hassein Moussawi[11] şi nu-l veţi putea obţine până la miezul nopţii. Dacă dormiţi la *Palmyra.* Angajaţii vor fi obligaţi să-i anunţe pe iranieni, căci străinii nu au dreptul să rămână în Baalbek. Veţi fi arestaţi.. Dacă vă găsesc aici, chiar şi eu voi avea probleme…

Acesta mărea licitaţia. Mesteca maşinal fistic, stând cu picioarele depărtate. Pantalonii plesneau pe pulpele groase.

— Sunteţi prea puternic ca să aveţi probleme… spuse Malko.

Abu Chaki zâmbi ca un sfinx bucălat.

— Este foarte grav, repetă el.

— Trebuie să mai fie o soluţie, sugeră Malko.

Se lăsă tăcerea. Atmosfera era sufocantă. Mărgelele mătăniilor alunecau încet între degetele lui Abu Chaki. În final; oftă lung:

— Sunteţi foarte simpatici şi aveţi noroc. Trebuie neapărat să plec la Beirut chiar acum. Pot să-mi asum riscul să vă iau cu mine, dar este periculos din cauza barajelor siriene…

— Vă voi răsplăti, spuse Malko imediat.

Fiecare minut în plus petrecut în Baalbek mărea pericolul de moarte. Dacă cele două cadavre erau descoperite, nici chiar Abu Chaki nu putea să-i salveze. Dar libanezul cel gras nu avea de unde să ştie acest lucru. Făcu un gest evaziv.

— Sunt bucuros să vă fac un serviciu.

— Dar ţin cu tot dinadinsul să vă răsplătesc, insistă Malko.

Abu Chaki îşi umezi buzele groase şi prea roşii, uitându-se fix la Neyla.

— Este o plăcere să vă cunosc, spuse el.

Începu brusc să vorbească în arabă, adresându-i-se direct Neylei.

Tânăra îi răspunse cu timiditate, aproape monosilabic. La un

[11] Conducătorul organizaţiei Amalul islamic (n.a.).

moment dat, grăsanul se ridică cu greutate şi reluă în engleză:

— Plecăm peste o jumătate de oră. Ne întâlnim aici.

Îndată ce rămaseră singuri, Malko o întrebă pe Neyla:

— Ce te-a întrebat?

— O grămadă de lucruri. Ce fac, unde locuiesc, de ce sunt cu tine... Crezi că...

Ea zâmbi. Ochii ei frumoşi de căprioară îşi pierduseră mult din strălucire.

— Oh nu. Cred că îl interesez numai ca femeie. Ai văzut cum mă privea. Bârrr... Mă ia cu frig. Cred că are o sută cincizeci de kilograme...

— Ne salvează viaţa, observă Malko, oricum ar arăta. Este destul de mult.

Tăcură din nou. Malko nu îşi făcea iluzii în privinţa cererii grăsanului în schimbul ajutorului acordat, o voia pe Neyla. Se aştepta în fiecare moment să apară şi să i-o ceară pe tânăra şiită sub un pretext oarecare. Şi ea tresărea la fiecare zgomot. Acest troc scârbos îl supăra îngrozitor pe Malko, dar nu vedea nici o altă modalitate de a-şi salva vieţile. Neyla înţelesese de altfel foarte bine şi părea resemnată.

Trecu şi jumătatea de oră. Malko nu încetase să spere. Toate că, la urma urmei, Abu Chaki era totuşi un gentleman... în Mercedes vechi de culoare neagră plin cu bărbaţi cu mutre înfricoşătoare se opri în faţa biroului. Lângă şofer stătea un soldat sirian în uniforma lui rozalie. Cu Kalaşnikovul pe genunchi.

Abu Chaki apăru, numai lapte şi miere, cu privirile aprinse, mişcându-şi încet trupul imens. Se apropie de Malko.

— V-aş ruga să nu vă supăraţi, începu el cu o politeţe exagerată, dar sunt nevoit să vă cer să vă urcaţi în maşină cu gărzile mele de corp. În a mea nu pot să iau decât o singură persoană.

Capitolul XII

Asta era situaţia! Malko schimbă o privire rapidă cu Neyla. În Mercedesul 500 puteau să încapă lejer cinci persoane. Oferta mirosea a erezie de la un kilometru, dar nu avea ce să spună. Se urcă în vechiul Mercedes între doi mustăcioşi plini cu cartuşe şi o văzu pe Neyla suindu-se în spatele Mercedesului 500 alb. Şoferul şi o gardă de corp se urcară în faţă.

Abu Chaki se aşeză lângă Neyla, iar limuzina albă demară. Fie că hoţul de maşini avea tabieturi, fie că îi umbla o idee prin cap, existau puţine şanse să întreprindă această călătorie doar ca să-i facă Neylei educaţia după preceptele Coranului.

Când ajunseră mai departe, cele două vehicule trecură de primul baraj al armatei siriene, dar nu se opriră. Limuzina albă mergea cu toată viteza pe drumul drept, neîncetinind nici măcar la punctele de control, anunţând venirea doar cu sunete lungi de claxon. Se pare că Abu Chaki nu prea avea probleme cu sirienii. Vecinii lui Malko erau muţi ca peştii, iar în maşină se simţea un parfum vag de garoafe...

Se linişti şi se relaxă, apucându-l un soi de toropeală. Dar fu repede trezit de micşorarea bruscă a vitezei. Se aflau la intrarea în Zahle. Acest baraj era mai deosebit. Drumul era blocat de bariere de lemn, iar cât vedeai cu ochii, se întindea o coloană de maşini de toate tipurile, soldaţii sirieni alergând de colo până colo... Malko simţi un ghem în stomac. Această vânzoleală îl îngrijora. De data asta aşteptarea se prelungea, în ciuda claxonatului şoferului nerăbdător al lui Abu Chaki.

Acesta coborî din Mercedesul 500 alb şi se îndreptă ţanţoş către ofiţerul sirian care conducea barajul. De departe, Malko asistă la discuţia maşcată din când în când de gesturi ample.

Îl văzu pe negustorul de maşini întorcându-se, întunecat la faţă şi îşi zise că până aici i-a fost. Abu Chaki veni direct la maşina în care se afla Malko. Îi spuse ceva bărbatului de lângă el, care coborî rapid ca să-i facă loc lui Malko.

— Ce se întâmplă?

— O treabă foarte serioasă. Doi militari au fost asasinaţi la Baalbek, probabil de nişte agenţi sionişti. Sirienii îi caută pe ucigaşi. Controlează toate maşinile.

Lui Malko i se puse un nod în gât. Se îngroşa gluma. Abu Chaki

adăugă cu vocea lui blajină:

— Au fost uciși la ruinele din Baalbek. Se pare că şi dumneavoastră aţi fost acolo. Nu aţi observat nimic?

— Nu am văzut nimic, spuse Malko.

Libanezul cel gras clătină din cap:

— Dacă sirienii îi prind pe sioniştii ăia. O să-i spânzure.

Malko nu mai spuse nimic. Aluzia era foarte clară. Acum se afla în mâinile grăsanului. Acesta ridică privirea şi îi zâmbi nevinovat:

— Cred c-aş putea să-l conving pe ofiţerul sirian să ne lase să trecem ca să nu mai pierdem timpul. Dar ar trebui să aibă o motivaţie. Sirienii ăştia sunt nesătui, iar eu am puţini bani la mine.

— Cât?

— Cred că cinci mii de lire…

Fără să comenteze, Malko se duse la maşină şi luă banii. Abu Chaki îi băgă în buzunar şi se îndreptă spre ofiţerul sirian. Malko se sui în maşină şi aşteptă cu inima cât un purice. După cinci minute, limuzina albă şi bătrânul Mercedes depăşiră coloana de maşini oprite, străbătură Zahle în trombă şi se îndreptară către Aley, în loc s-o ia spre nord, adică pe drumul pe care veniseră. Uşurarea lui Malko nu dură prea mult. Acest drum ducea direct la periferia sudică, la Amal. Soarta lor se afla încă în mâinile lui Abu Chaki.

Se aplecă în faţă, încercând să zărească Mercedesul 500 dinaintea lor. Dar chiar în acel moment, văzu o mână care trăgea perdeaua albă, acoperind luneta limuzinei. Malko avu senzaţia că primeşte un pumn în stomac. Cele cinci mii de lire nu fuseseră de ajuns pentru Abu Chaki. Chiar de la început, observase interesul libanezului pentru Neyla. Malko se blestemă ca o lăsase pe tânăra şiită în voia acestui bondoc. Se întunecase de-a binelea. Mercedesul 500 era o masă luminoasă în farurile maşinii de escortă. Malko se strădui să nu se gândească la ceea ce se petrecea în Mercedesul alb. Era hărţuit de două sentimente: pe de o parte, dezgustul pe care trebuie să-l simtă Neyla pentru acest om, iar pe de alta, dorinţa neruşinată ca tânăra şiită să nu se răzvrătească, împingându-l în acest caz pe Abu Chaki la gesturi necugetate.

*

* *

Chiar de la Zahle, Neyla ştiuse ce o aştepta. Cunoscuse destui

bărbaţi ca să nu-şi dea seama de felul în care Abu Chaki o privea. De asemenea, când acesta îi puse mâna pe coapsă, se scârbi în sinea ei. Libanezul cel gras o dezgusta şi se simţea prea timorată ca să se simtă bine. Închise ochii, prefăcându-se că doarme. Degetele vecinului său urcară până în locul în care pantalonii erau mai moi şi mai călduţi. Neyla strânse picioarele din instinct. Abu Chaki se aplecă spre ea şi mormăi:

— Lasă-te pe mâna mea, târfuliţo, că altfel le spun sirienilor ce aţi făcut. Ţi-o vor trage cu baionetele…

Neyla se simţea pierdută. Cum de ştia? Se înmuie de tot şi îşi zise că era doar un moment dificil pe care avea să-l depăşească… Brusc, simţi cum degeţele îi descheie jeanşii, cotropind-o fără blândeţe, mai mult ca să se asigure că era femeie decât că simţea o oarecare plăcere. De altfel, panica o făcea să fie uscată ca iasca… Simţi o mână care o apucă de ceafă, obligând-o să se aplece în poala vecinului său. Libanezul îi strigă şoferului:

— Pune puţină muzică!

Bătăile ritmice ale tamburinelor se auziră imediat în Mercedesul 500, acoperind respiraţia gâfâită a hoţului de maşini. Neyla rezista încă, descheiată de pantaloni, cu pântecele dezgolit. Noaptea se lăsase, iar limuzina albă străbătea peisajul dezolant.

Fata lăsă capul în jos, iar buzele atinseră ceva. Cald şi moale. Pe nesimţite, vecinul ei începuse să se simtă bine. Resemnată, ea apucă cu degetele şi cu gura obiectul ce semăna cu un cârnat inert. Înăbuşindu-şi dezgustul, începu să-l readucă la viaţă, manipulându-l cu o neîndemânare voită. Mâna îi apăsă din nou ceafa, forţând-o să se aplece mai mult.

— Haide! îi ordonă Abu Chaki.

O împinse jos de pe banchetă şi o imobiliză între pulpele lui enorme. Neyla fu nevoită să se supună, rugându-se să se termine cât mai repede. Îi apăsă şi mai tare ceafa încât aproape că se sufocă. Cei doi bărbaţi care stăteau în faţă nu pierdeau nimic din ceea ce se întâmpla. Încet, încet: membrul se mărea în gura fetei, făcând-o să-i dea lacrimile. Călăul îşi înfipse mâna în părul ei, gâfâind ca un bou la jug, încercând să se ridice puţin de pe banchetă ca să-i vină în întâmpinare. La fiecare hurducătură, membrul se înfunda şi mai tare între *buzele* tinerei şiite care se sufoca.

Ea începu să-i zguduie sexul cu o viteză uluitoare, sperând că altfel va termina mai repede. Abu Chaki mârâi de plăcere, dar nu

părea că doreşte să se oprească. Îşi dăduse capul pe spate şi profita din plin de acest viol. Îi spuse şoferului:

— Mergi mai încet, idiotule!

Acesta încetini brusc, încât maşina din spate fu cât pe ce să se ciocnească de ei. Neyla profită de acest incident ca să mai respire puţin, dar mâna care o trăgea de păr o forţă să-şi reia felaţia. Se puse din nou pe treabă cu curajul disperatului. Făcuse de multe ori amor fără să-i placă, dar cu bărbaţii pe care şi-i alesese ea. Care nu o dezgustau. Acum se simţea într-adevăr o târfă, cu acest duşman pe care trebuia să-l satisfacă. I se uscase gura. Iar fălcile o dureau îngrozitor. Şi toate astea pentru nimic!

Când simţi *că* Abu Chaki o trage în sus, se simţi uşurată. Dar nu pentru multă vreme. O întoarse şi o sprijini de scaunul din faţă. Îi apucă pantalonii şi îi trase în jos dintr-o dată, Neyla ţipă:

— Ţine-o, Hamid, zise negustorul de maşini ca un ecou.

Treceau viraj după viraj, balansându-se dintr-o parte în alta.

Hamid, garda de corp. Care abia aştepta, se întoarse. Neyla *îi* văzu ochii negri, plini de răutate şi ţipă din nou. El o apucă de gât şi o imobiliza exact ca la judo. Şoferul izbucni într-un râs gros!

Maşina mergea la fel de încet pe drumul îngust, plin de gropi şi de serpentine. Trecură pe la un post de control sirian cu doi soldaţi adormiţi cărora şoferul le spuse numele lui Abu Chaki. Era o măsură de prevedere inutilă, căci maşina lui era arhicunoscută, fiind singura de acest tip în toată valea Bekaa. Era cea mai bună legitimaţie de liberă-trecere. Hârtoapele nu-l descurajau deloc pe grăsanul de libanez. Înfipse cu brutalitate două degete între picioarele fetei, smulgându-i un urlet îngrozitor. Nu avea cum să se apere, fiindcă Hamid o strângea de gât.

Abu Chaki o cuprinse cu braţul drept de mijloc şi o forţă să se aplece. Când tânăra şiită îi simţi virilitatea fierbinte gata să o pătrundă, ţipă atât de tare, încât şoferul fu cât pe ce să se răstoarne cu maşina în prăpastie. Abu Chaki o înjură.

Îi apăsă cu ambele mâini şoldurile, iar sexul se afunda dintr-o singură mişcare, cauzându-i Neylei o durere atroce. Lui Abu Chaki îi plăcuse întotdeauna, acest gen de senzaţii. Răsuflând sacadat, o menţinea astfel fără să se mişte, apoi mâinile mai urcară puţin, găsiră sânii şi îi frământară cu brutalitate, pişcând mameloanele. Neyla îşi recăpătă anevoie suflarea, simţind această spadă enormă în pântecele ei. Încercă să se degajeze, crezu că va reuşi, căci Abu Chaki o lăsă să se ridice. De data asta. Tânăra şiită avu senzaţia că o despică în două ca pe o

buturuga Rămaseră astfel nemişcaţi, izbiţi dintr-o parte în alta de virajele bruşte, iar Neyla izbucni în plâns ca o. Isterică.

După aceea, Abu Chaki înnebuni de tot. Neţinând seama de hârtoape şi icnind, începu să-i ridice şi să-i coboare trupul fetei până când sexul începu să alunece cu uşurinţă pe pereţii relaxaţi. Neyla nu mai simţea acum decât o usturime cruntă. Deodată, simţi că o strânge de şolduri mai s-o rupă. Abu Chaki tresări brusc şi explodă în pântece cu o suită de mârâituri răguşite.

Neyla căzu moale ca o cârpă.. Abu Chaki gâfâia încă, vlăguit Acum străbăteau Aley.

— Poţi s-o iei, îi spuse el lui Hamid. Să mă trezeşti când ajungem la Beirut.

Neyla plângea în hohote. Hamid o trecu foarte uşor peste spătarul scaunului din faţă. Ea căzu pe banchetă, apoi pe jos şi rămase acolo când fură opriţi la un alt baraj. Soldaţii o văzură în acel hal şi făcură câteva glume deocheate cu şoferul, apoi se uitară cu respect la Abu Chaki care adormise cu gura căscată pe bancheta din spate.

În ţările arabe, femeia valorează mai puţin decât o cămilă, îndată ce porniră la drum, Hamid o luă pe Neyla de păr şi îi lipi faţa de pantalonii ce crăpau de erecţia pe care o avea.

Ea protestă plângând, însă bărbatul îi trase o palmă. Fata se resemna. Era atât de excitat, încât se răspândi între buzele deschise în câteva minute. Icni de plăcere, apoi o împinse. Şoferul zise supărat:

— Şi eu?

Hamid se întoarse. Abu Chaki dormea deschis la prohab, nepăsându-i de curbe şi de hârtoape. Îi prinse capul Neylei *şi* i-l trase spre şofer.

— Fă-i repede şi lui acelaşi lucru!

Trebui să se supună din nou. Nu era prima oară când un bărbat juisa în gură, dar niciodată într-un asemenea mod bestial. La fiecare mişcare, capul se lovea de volan. Şoferul îi trase *un* genunchi şi nu reuşea să se concentreze ca să juiseze, din cauza curbelor dese. În fine, acum drumul era puţin mai drept, iar Neyla reuşi să-l satisfacă.

— Fu nevoit să reia controlul Mercedesului şi se sprijini de spătar cu un oftat de bucurie.

Neyla rămase pe jos. Simţind în gură gustul amărui al spermei. Era gata să leşine. Acum se găseau pe crestele ce dominau Chouaifat. Ea îşi făcu un calcul şi ajunse la concluzia că ajungeau

la Beirut într-o jumătate de oră. Supliciul ei se va sfârşi.

*

* *

Legănat dintr-o parte în alta. Malko nu slăbea o clipă din ochi Mercedesul alb. Nu-şi făcea nici o iluzie în privinţa sorţii Neylei. Măcar de n-ar fi atât de scârbos... Ca să nu se mai gândească la ceea ce îndura biata fată. Încercă să se concentreze la urmarea misiunii lui. Cel puţin acum ştia ce pregăteau Nebunii din Baalbek. Un atac sinucigaş cu aparate ULM. Era atentatul imposibil de oprit. Zidurile de pământ sau de piatră nu rezistau atacului cu ULM... Dar unde voiau să lovească? Dar mai ales, unde aveau baza de plecare în Beirut? Mai avea încă enorm de lucru. Trebuia găsită şi distrusă înainte de atac. Era o misiune aproape imposibilă într-un oraş în care practic nu dispunea de nici un aliat.

Maşina se opri din nou. Începuse să se obişnuiască cu barajele. Dar de data asta, zări beretele roşii, uniforme disparate şi bărbaţi neraşi. Aceasta nu mai era armata siriană, ci miliţienii din PSP. Au ajuns la Beirut pe drumul de la sud, care permitea trupelor Amal să se aprovizioneze cu muniţie direct de la sirieni. Prin urmare, va debarca exact în teritoriul duşmanului... Nu era bine deloc.

Cu sirienii se mai putea discuta. Şiiţii din Amal, analfabeţi, dezorganizaţi, anarhici, puteau să fie neîncrezători. Acum, cazul lui era pus la mare preţ de către sirieni, aliaţii lor... Observa cu un nod în gât coborârea spre Beirut, ale cărui lumini se zăreau în vale. Vehiculele mergeau mai încet, iar pe marginea drumului activitatea era în toi. Deodată, în faţa farurilor, apăru un bărbat, iar cele două maşini opriră. Auzi o explozie surdă şi o jerbă de flăcări roşii ţâşni la o sută de metri în faţa lor.

— Ce înseamnă asta? îl întrebă el pe bărbatul de alături.

— Nemernicii de falangiştii spuse libanezul. Un baraj al artileriei!

Era o nenorocire. Risca să fie omorât chiar de aliaţi. Alte obuze căzură puţin mai departe. După aceea, primii fură luminaţi de limbile înalte de foc plecate dintr-o „orgă a lui Stalin”. În apropierea maşinii şi îşi dădu seama că se afla chiar în mijlocul unui punct de sprijin al druizilor. Devenise o ţintă de toată frumuseţea...

Din fericire, un miliţian le făcea semne ample, iar maşinile demarară în trombă, înghiţind kilometrii de drum sinuos, ca la

raliul din Monte Carlo...

Malko îşi reţinu respiraţia. Era de-ajuns un singur obuz şi se transformau în carne tocată. La cinci sute de metri mai în vale, ajunseră la un post luminat şi liniştit. Toţi pasagerii din maşini izbucniră în strigăte de bucurie.

Plecară cu viteză mai mică şi, după un sfert de oră, se opriră în faţa unui garaj printre casele dărâmate, pe un drumeag plin de noroi şi prost luminat. Coborâră cu toţii din Mercedesul vechi. Malko avu un şoc: limuzina albă dispăruse. Fasciculul. Unei lanterne îl orbi. Era înconjurat de câţiva bărbaţi înarmaţi. Îl controlară peste tot, apoi îi făcură semn să pună mâinile pe cap. Lanterna lumină fugitiv portretul imamului Moussa Sadr. Cusut pe mâneca unuia dintre miliţieni.

Căzuse prizonier în tabăra trupelor din Amal. Complicii Nebunilor din Baalbek.

Capitolul XIII

Ţeava unui Kalaşnikov îl lovi pe Malko drept în şale. Pe toate figurile din jurul lui citi neîncredere şi ură. Dacă le arăta că se teme, era pierdut. Le flutură netulburat permisul de liberă-trecere eliberat de Amal şi repetă:

— *Sahafi, sahafi?*[12]

Dar asta nu-i impresiona pe interlocutorii săi. Împingându-l cu puşca, îl conduseră la postul de pază. O casă cu două etaje înconjurată cu un gard de sârmă ghimpată şi îl introduseră într-o încăpere decorată cu portretele colorate ale lui Moussa Sadr şi ale „martirilor" şiiţi, nişte tineri cu chipuri angelice. Era încadrat de câţiva miliţieni cu armele aţintite spre el. Nici măcar nu ştia în ce cartier din periferia sudică se afla. Un bărbat mai în vârstă, neras, intră în încăpere şi îl întrebă într-o engleză stricată:

— Cine sunteţi?

— Un ziarist, răspunse Malko, să vă arăt actele.

Acesta le cercetă cu atenţie, le puse pe masă şi spuse pe un ton plin de subînţelesuri:

— Lucraţi pentru un post de radio american. Oamenii aceştia spun că sunteţi spion sionist. Drumul pe care aţi venit este interzis tuturor străinilor, fie ei şi ziarişti. Avem secrete militare.

— Cine sunt oamenii care m-au arestat?

— Miliţienii din Amal. Ce căutaţi pe drumul acesta?

Era o catastrofă. Malko se strădui să-şi păstreze calmul sub privirile ostile şi feţele ameninţătoare.

— Nu am fost întrebat, spuse el. Am călătorit cu Abu Chaki, negustorul de maşini. Nu ştiu pe ce drum a luat-o. Nu am condus eu.

— De unde veniţi?

Să spună adevărul sau nu? Dacă mintea, devenea şi mai suspect. Dacă spunea adevărul, puteau să-i pună întrebări şi mai supărătoare. Îşi aminti la timp că între Baalbek şi Beirut telefoanele nu funcţionau. Acest lucru era un uşor avantaj pentru el…

— De la Baalbek, spuse el.

Cuvântul „Baalbek" provocă un frison printre soldaţi. Interlocutorul său întrebă imediat:

[12] Ziarist, ziarist! (n.a.).

— Ce făceaţi la Baalbek? Şi acolo este o zonă militară interzisă…

— M-am dus la Abu Chaki. Am probleme cu o maşină.

— De ce nu este cu dumneavoastră?

— Cred că se află prin apropiere, spuse Malko. Am venit împreună. Cu Mercedesul alb.

— Nu este treaba noastră să-l găsim, spuse pe un ton sec cel care îl interoga, un fel de „comisar politic”. Vă reţinem aici până clarificăm lucrurile…

Era o nenorocire. Chiar dacă se comunica destul de greu cu Baalbek, până la urmă, tot vor afla adevărul. Iar pielea lui Malko nu va mai face atunci nici doi bani. Ticălosul de Abu Chaki fugise ca să mai profite puţin de Neyla. Era înconjurat de miliţienii ameninţători care încercau să-l împingă într-o cuşcă minusculă, un soi de celulă improvizată. De afară se auziră glasuri şi vocea ascuţită a unei femei.

— Neyla! strigă Malko.

Uşa se deschise cu zgomot, iar în prag apăru tânăra şiită, trăgând după ea un miliţian care nu o lăsa să intre. Toată lumea rămase locului. Tânăra începu să vorbească într-o arabă sacadată cu „comisarul politic”, apoi îi dădu un petic de hârtie pe care îl citi cu mare atenţie. Discutară din nou în arabă. Malko întrebă în engleza:

— Ce se întâmplă?

— Totul se va aranja, îl asigură Neyla. Abu Chaki ne aşteaptă…

„Comisarul politic” îndoi hârtia, perplex, mai ţinu un discurs şi apoi se întoarse către Malko.

— Abu Chaki se bucură de încrederea noastră. El este garantul dumneavoastră. Prin urmare, sunteţi liber, dar vom studia cazul dumneavoastră. Va trebui să vă întoarceţi pentru anchetă. Vă dau un permis de liberă-trecere.

Lui Malko îi veni să-i râdă-n nas. Dar miliţianul se şi apucase să-l scrie. Nu era cazul să-l supere. Era nerăbdător să iasă cât mai repede din această încăpere în care se simţea ură şi miros de transpiraţie.. Miliţienii se adunaseră în jurul Neylei ca şoarecii la brânză. În fine, coborâră scara de lemn din exterior.

— Unde este Abu Chaki? izbucni Malko.

— În apropiere, spuse Neyla.

Vocea îi vibra şi îi tremura. Malko nu îndrăzni s-o întrebe ce s-a întâmplat pe drum. Se strecurară pe străduţele întunecoase şi pline de dărâmături şi ajunseră în fine la Mercedesul alb oprit în faţa tarabelor cu legume, luminate de lămpile cu acetilenă. Abu

Chaki stătea în faţă, într-o cafenea arabă şi discuta aprins cu un bătrân cu barbă albă care trăgea din narghilea. Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară, iar Abu Chaki veni la Malko. Era numai lapte şi miere.

— Vă *rog* să mă scuzaţi, spuse el. Am avut o afacere importantă. Cred că imbecilii ăia nu v-au necăjit prea tare, nu? Sunt oameni amabili, dar foarte bănuitori. Vă conduc. Urcaţi.

Neyla se urcă în faţă lângă şofer, iar Malko se instala în spate împreună cu libanezul. Maşina albă îşi croia drum pe străduţele înguste şi întortocheate, luminând cu farurile şi claxonând, neoprindu-se la toate barajele miliţienilor. Trecătorii se lipeau de ziduri ca să nu fie striviţi. Traficantul cu luxul lui exorbitant le făcea servicii enorme ca să fie tolerat în acest cartier mizerabil. Malko răsuflă uşurat când ajunseră la sensul giratoriu din Chatila, văzând un M 113 al forţelor italiene. Intrase din nou în lumea civilizată… Abu Chaki se aplecă spre el cu un zâmbet complice:

— Să le spuneţi prietenilor dumneavoastră din sud că v-am scăpat dintr-o treabă foarte urâtă. Să ţină minte… Trebuie să mă duc la Saida săptămâna viitoare…

Malko nu reuşi să-şi ascundă surpriza. Aşadar, îl credeau un agent din Mossad, iar Abu Chaki, prietenul şiiţilor şi al iranienilor, lucra pentru israelieni! Acesta se miră de stupefacţia lui.

— N-am ştiut ce avea să se întâmple la ruine, spuse el. Dacă nu eram acolo, aţi fi rămas la Baalbek mult şi bine. Să le spuneţi prietenilor dumneavoastră că trebuie să mă anunţe în cazuri ca acesta. Puteam să nu fiu găsit.

— Le voi spune, zise Malko.

Existau puţine şanse să se reîntoarcă în Baalbek. Abu Chaki îşi aprinse o ţigară, plin de mulţumire. Petrecuse o zi frumoasă, băgând în buzunar cinci mii de lire, crezând că le-a făcut un serviciu israelienilor şi, în primul rând, profitând din plin de superba Neyla.

Pierdură puţin timp la trecerea prin Ouzai, aglomerat ca întotdeauna din cauza barajelor armatei libaneze, apoi zăriră neoanele de pe cornişa Mazraa şi viaţa tumultuoasă din Beirutul de Vest. Era şapte şi zece. Malko nu mai putea. Se gândi la Mahmoud care trebuia să-i aştepte la limita zonei creştine. Poate să crape. Dacă nu era cu Neyla, s-ar fi aflat şi acum *în* Baalbek. După zece minute, opriră în faţa hotelului *Commodore.*

Abu Chaki îi strânse mâna în palma lui dolofană. Mercedesul alb dispăru apoi pe străzile Beirutului de Vest. Neyla semăna cu o fantomă, răvăşită cu ochii roşii. Făcu semn unui taxi. Malko se

apropie de ea.

— Neyla, nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc…

— E uşor. Nu vreau să te mai văd niciodată…

Dar se urcă în taxi înainte ca Malko s-ar poată răspunde… Nu era momentul să discute ce urma de-acum încolo cu „logodnicul” terorist. Însă, fără ajutorul ei, ar găsi cu mare greutate bena de gunoi furată. Chiar dacă, cu descoperirea aparatelor ULM, acest atentat trecea pe locul al doilea, nu putea să-şi lase baltă misiunea. Nici măcar nu mai urcă în camera lui! Ci luă alt taxi.

— La Bain Jamal, spuse el.

Înainte de toate, trebuia să-i povestească lui Robert Carver ce s-a întâmplat. Informaţia pe care o deţinea era mult prea importantă ca s-o ţină pentru el.

*

* *

Proţăpit în faţa hărţii Beirutului, şeful centralei arătă cu degetul un dreptunghi roz, de şase kilometri pe doi, reprezentând periferia sudică..

— Cum vreţi să găsiţi acolo un depozit dacă nici măcar nu ştiţi unde este? Dacă nu ajungem, informaţia nu mai are nici o valoare. Bineînţeles că suntem prudenţi, dar nu dispunem de mijloacele materiale ca să păzim sută la sută obiectivele, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru…

— Îmi pare rău, zise Malko, dar nu puteam să mai rămân în Baalbek.

Era istovit, cu nervii la pământ, iar când îl vedea pe american nemulţumit, îl apucau pandaliile.

— Nu asta am vrut să spun, preciză imediat şeful centralei, dar treaba dumneavoastră nu s-a terminat încă. Trebuie să găsim locul în care vor sosi ULM-urile, ca să le distrugem înainte de a fi operaţionale.

— „Johnny”, sugeră Malko. Mi se pare cel mai potrivit. Sunt sigur că mă va contacta.

— Numai să ştim unde să-l găsim!

— În cazul acesta, spuse Malko, care începuse să cunoască Beirutul, ar fi mort demult!

Malko îşi aprinse o ţigară, lucru pe care îl făcea doar în clipele de mare tensiune.

— Nu cred că o să meargă, observă Carver.

— Astăzi am omorât un om, mărturisi Malko. Asta nu mă lasă indiferent, ca să nu vă mai spun prin ce a trecut biata Neyla din

cauza noastră.

— Ştim că nu aveţi o misiune uşoară, recunoscu americanul cu căldură. Încercaţi să vă odihniţi.

— Asta o să şi fac, spuse Malko.

*

* *

Străbătuse mai mult de jumătate holul hotelului *Commodore*, când Malko se auzi strigat.

Jocelyn Sabet era îmbrăcată toată în negru, cu părul prins cu o banderolă, dar lăsat liber pe umeri. Gâfâia. Veni lângă Malko, surprins s-o vadă apărând astfel.

— Aveţi darul să apăreţi din senin…

— N-am crezut că o să vă găsesc, voiam să vă las un mesaj… Ştiam că şoferul s-a întors de la Baalbek şi eram foarte îngrijorată.

Malko o privi stupefiat.

— De unde aţi ştiut că sunt la Baalbek?

Jocelyn Sabet se eschivă adresându-i un zâmbet devastator:

— Îi cunosc pe tipii de la Budget. Ar fi trebuit să-mi spuneţi că vreţi să vă duceţi acolo. V-aş fi ajutat.

Şi supravegheat… Era clar că Beirutul îi rezerva multe surprize. Toată lumea lucra pentru toată lumea. Acum îşi explica de ce era „Johnny” aşa de prudent.

— Fiindcă tot le ştiţi pe toate, începu, Malko, aţi putea să-mi spuneţi unde este Mahmoud, şoferul meu?

O, lucire ironică lumină ochii negri ai lui Jocelyn.

— Fireşte. La postul de control din Bikfaya. Aveţi nevoie de el?

— Nu, mulţumesc. Sunt frânt de oboseală. Au nevoie de un duş şi de un somn bun.

Ea îl luă de braţ şi îl întrebă cu glas stins. Şi timid de fetiţă:

— După ce faceţi duş. Nu aţi vrea să mă duceţi să mâncăm? Trebuie să merg la nişte prieteni, dar e mult mai amuzant cu dumneavoastră. De aceea am venit, ca să vă invit la cină.

Malko stătu în cumpănă. Era epuizat şi fizic şi psihic. Pe de altă parte, l-ar mai distrage de la problemele lui. Nu se simţea în stare să aştepte toată noaptea telefonul lui „Johnny”. Mai avea încă în faţa ochilor imaginea tânărului miliţian pe care îl împuşcase. Privirea acestuia plină de groază şi de uimire. Avea nevoie de o porţie zdravănă de votcă pentru a-şi alunga amintirile urâte.

— Bine, spuse el, peste o jumătate de oră.

Jocelyn nu îşi putu ascunde bucuria:

— Perfect! Mă duc acasă şi mă întorc să vă iau.

Papagalul imita căderea unei bombe de o sută de kilograme, când Malko se duse la lift. În cameră, îl aşteptau două mesaje. Cineva îl sunase din Beirut fără să-şi lase numele. Să fi fost „Johnny" sau Mona, stewardesa? Apa caldă îi făcu bine. Se simţea îngrozitor de vinovat faţă de Neyla. Dar nici măcar nu ştia unde locuieşte. Până mâine, nu avea cum s-o întâlnească.

Se pregătea să coboare, când telefonul sună. Simţi o uşurare imensă când recunoscu vocea calmă şi gravă a lui „Johnny".

— Ştiam eu că v-aţi întors, spuse palestinianul.

— La ţanc! preciză Malko. Trebuie să ne întâlnim cât mai repede. E bine în seara asta?

— Nu. Să fiţi mâine la ora unsprezece la barul hotelului *Riviera.*

Malko se linişti şi coborî. Mitsubishi roşu îl aştepta deja în faţa hotelului. Tânăra profitase de pauză ca să se parfumeze, să-şi pună o bluză transparentă şi o fustă strâmtă, îi adresă lui Malko un zâmbet carnasier, dar şi tandru totodată.

— Nu vom sta mult, spuse ea.

Ca întotdeauna, conducea maşina de pompieri cu o viteză infernală pe străduţele înguste, fluturând permisul de liberă-trecere la baraje, volubilă sau constrânsă, extrem de atrăgătoare cu trupul subţirel şi zvelt! Făcură doar zece minute 3 până în centrul cartierului Achrafieh. Malko mai văzu încă un apartament somptuos, femei pline de bijuterii, bărbaţi puţin cam afectaţi şi, pe un fundal sonor, artileria care bubuia în depărtare. Parcă era în Bizanţ: lumină, mese îmbelşugate care se prăbuşeau sub greutatea felurilor de mâncare şi barul asediat de toţi musafirii. Toţi bărbaţii puneau ţara la cale, adunaţi în jurul gustărilor. Când îşi umplu un pahar cu votcă, Jocelyn avu un râs nervos:

— Asta este somniferul nostru. Aici toată lumea se ghiftuieşte. Altminteri, după opt ani, am fi înnebunit cu toţii...

Se auzi soneria de la intrare. Veniseră alţi invitaţi. Printre ei, se afla şi o femeie blondă, cu ţinută cuminte – care se îndreptă spre Malko cu un zâmbet în colţul gurii. Fu cât pe ce să scape paharul din mână. Era Rachel, agenta din Mossad. Jocelyn Sabet îi zâmbi complice:

— Cred că v-aţi cunoscut deja..

Rachel îi cuprinse mâna lui Malko într-o adevărată mângâiere, în timp ce Jocelyn se îndepărtă discret. Cum de aflase israeliana de prezenţa lui la petrecere? Malko nu credea că fusese doar o

coincidenţă…

— Aţi ştiut că vin şi eu?

Israeliana înclină capul în semn că da.

— Da. Suntem foarte interesaţi de dumneavoastră. Ce aţi aflat la Baalbek?

Malko zâmbi la rândul lui.

— Nimic în plus faţă de informatorul dumneavoastră Abu Chaki…

Privirea tinerei se plimbă aproape imperceptibil, apoi se stăpâni şi spuse pe un ton sec:

— Nu cunosc pe nimeni cu acest nume.

Disciplina din Mossad era cu siguranţă foarte riguroasă… Rachel simţi că făcuse o gafă şi deveni imediat blândă ca o pisicuţă. Câteva perechi dansau în mijlocul salonului, iar ea spuse:

— A trecut atâta timp de când n-am mai dansat…

El o cuprinse în braţe şi nu fu deloc surprins când simţi că se lipeşte de el exact atât cât trebuie. În acelaşi timp ridică privirea inocenta spre el.

— Să nu credeţi că mă gândesc numai la meserie, nu fac asta mereu, sunt sociolog la Tel-Aviv, am amanţi, călătoresc, visez. Şi aici aş vrea să trăiesc din plin, să iubesc, să mă relaxez.

Ştia că este apetisantă, cu corpul ei bronzat şi musculos, cu trăsăturile fine şi regulate şi un strop de senzualitate, cât să aprindă călcâiele bărbaţilor. Cu toate astea, Malko nu reuşea să se liniştească. Votca şi căldura trupului lui Rachel împreună reuşeau câteodată să-l destindă, dar privirile ironice ale lui Jocelyn îl pândeau tot timpul. Însă răgazul nu dură prea mult. La cel de-al treilea disc, Rachel îi şopti la ureche:

— L-aţi întâlnit vreodată pe Nazem Abdelhamid?

— Nu ştiu despre cine vorbiţi, spuse el..

— Dar facem asta ca să vă protejăm, protestă Rachel cu vehemenţă. V-am spus că ticălosul ăsta continuă să lucreze cu vechii lui prieteni. El este adevăratul terorist. Dacă v-a lăsat să plecaţi din Baalbek teafăr şi nevătămat, a făcut-o numai ca să vă câştige încrederea. Vă va conduce pe o pistă falsă, în timp ce el îşi pregăteşte adevăratul atentat. După aceea, va dispărea, ducându-se să se refacă în Yemen sau în Siria.

— Am crezut că sirienii îi vor pielea? observă Malko.

Ea râse sec.

— *Bullshit!* Sunt prietenii lui.

— Atunci, de ce se ascunde la Beirut?

— Ca să facă o schimbare... Ei, aţi aflat lucruri interesante acolo?

Malko îi zâmbi cu răceală.

— Cred că agenţia pentru care lucraţi întreţine relaţii excelente cu Robert Carver. De ce nu îl întrebaţi pe el? De ce atâta înverşunare împotriva acestui palestinian? Mai sunt şi alţi duşmani pe aici...

Israeliana îl fulgeră cu privirea.

— Pentru că palestinienii sunt adevăraţii noştri duşmani. Toţi palestinienii. Ei ne vor pământul, nu alţii.

— Poate că este puţin şi al lor, nu-i aşa? observă Malko.

Rachel nu spuse nimic şi se îndepărtă brusc, cu o lucire întunecată în priviri, adresându-i în trecere un zâmbet strălucitor unui fost ministru libanez. Aprinsese totuşi în sufletul lui Malko o scânteie de nelinişte. Informatorul lui „Johnny" era urmărit. Oare acesta ştia sau nu?

Jocelyn se întorcea legănându-şi şoldurile. Simţi o înţepătură în inimă. Şi ea era programată ca un calculator. Invitaţia ei fusese doar un pretext pentru a-i permite aliatei Rachel să se întâlnească cu el. Se gândise la cu totul altceva.

— Acum puteţi să mă conduceţi la hotel, spuse el. Nu mai aveţi nevoie de mine.

Tânăra libaneză zâmbi fără să-i răspundă şi îşi goli paharul cu votcă dintr-o dată, dar văzu cum i se împurpurează obrajii. Se uită la el şi spuse în şoaptă:

— Încă nu am mâncat.

*

* *

Jocelyn Sabet şi Malko se pomeniră pe străduţa întunecoasă. El înălţă capul şi ascultă bubuiturile surde care veneau dinspre vest. Nu schimbaseră nici un cuvânt de la petrecere şi nici din timpul mesei.

— Se dau lupte în Souk El Gharb, spuse ea.

O luară pe Ring, ca de obicei, care era negru ca un cuptor, iar carosabilul lucea fiindcă ploua. Dar surpriză! În loc de *Commodore.* Malko se trezi în faţa unei clădiri luxoase în care locuia tânăra maronită.

— Mai am chef să beau ceva, spuse Jocelyn şi nu vreau să beau singură. Vă supăraţi dacă îmi ţineţi companie?

Ar fi trebuit să aibă o mare doză de mitocănie în el ca s-o refuze. Malko se instală pe o canapea, în timp ce Jocelyn îşi făcea

de lucru pe lângă bibliotecă. Brusc, sunetul clar al unui pian se auzi în încăpere. Parcă ar fi fost acolo. Jocelyn se uită la el.

— Vă place?

— Aţi ascuns pianul în bibliotecă?

Ea râse.

— Nu. Este un cititor de compact-disc Akai, cu laser. Singurul progres adevărat făcut în ultimii zece ani. Nu se zgârie, nu se strică şi nu are zgomot de fond. În plus, durează patruzeci de minute.

Malko se ridică şi descoperi un aparat nu mai mare decât un casetofon, iar deasupra o combină Akai. Notele continuau să curgă cu tonalităţi halucinante. Jocelyn îşi turnă al nu ştiu câtelea pahar cu votcă din aceea seară.

— V-am spus doar că nu sunt sălbatici în Beirut... Doriţi o votcă?

— Mai degrabă o apă minerală.

Simţea că îi crapă capul. Cu tensiunea trăită în timpul zilei şi cu paharele de Stalicinaia...

Se duse din nou pe divan, legănat de puritatea extraordinară a concertului, iar Jocelyn veni lângă el după ce îşi scoase sacoul. Sânii ei mici ieşeau curajoşi prin mătasea bluzei. Când se aşeză, ciorapii îi foşniră, încântând auzul lui Malko. Rămaseră tăcuţi un timp, ascultând muzică. Apoi Jocelyn puse jos paharul şi se întoarse către Malko, care asculta concertul cu ochii închişi.

Ea începu să-i descheie tacticos cămaşa. Apoi muşcă cu delicateţe un sfârc. El se lăsă în voia ei, ameţit de alcool, cu muzica şi mângâierea uşoară şi sâcâitoare în acelaşi timp. Jocelyn îşi văzu de treabă cu aceeaşi blândeţe şi fermitate. Îi simţi mâinile fine închizându-se cu frenezie în jurul lui. La rândul lui, Malko începu să-i mângâie pielea marmorată de vene albăstrui.

— Lasă-te în voia mea, spuse ea cu glas aproape sec.

Încet, încet, ea alunecă la picioarele lui ca o gheişă de meserie. Mângâierea gurii ei îi smulse lui Malko un suspin. Jocelyn se întrerupse şi spuse cu vocea ei puţin răguşită:

— Ştiu ce crezi despre mine. Dar pot să fiu cea mai dulce dintre târfe.

Se pomeniră imediat pe mochetă. Înghesuiţi între măsuţa joasă şi canapea. Jocelyn, cu fusta ridicată pe coapse, murmură:

— Mă doreşti?

Simţea cum se întăreşte cu cât se lipea mai tare de ea.

— Da.

— Atunci, ia-mă aici, acum!

Îşi croi încetişor drum în pântecele ei umed, fierbinte şi primitor. Jocelyn mieună, se arcui şi îi luă capul în mâini, căutându-i privirea.

— De când te-am văzut prima oară, am vrut să mă culc cu tine, murmură ea.

Capitolul XIV

Hotelul *Riviera* era un morman de plăci din beton în care supravieţuiau câteva familii fără locuinţă. Numai parterul mai era încă în stare satisfăcătoare. Malko intră în barul absolut pustiu. Apoi ieşi şi cercetă cornişa Charles de Gaulle. Nu era nimeni. Locul era prea trist, îl străbătu şi se sprijini cu coatele de balustrada. De deasupra stâncilor, dar ţinând mâna în buzunarul trendului şi mângâind mânerul pistolului Magnum 357.

Se trezise foarte greu după ce căzuse ca un bolovan în braţele lui Jocelyn. Dacă se gândea în urmă, tot ce se petrecuse în ajun la Baalbek i se părea acum puţin ireal. Măcar de-ar veni „Johnny” la întâlnire... Trecură douăzeci de minute, apoi un Mercedes negru, care avusese şi zile mai bune, se opri lângă postul de control al armatei libaneze, la intersecţia străzilor Henry Ford şi Corniche. Din el coborî „Johnny”, îmbrăcat tot cu haina lui din lână verde. Le oferi ţigări soldaţilor şi începu să discute cu ei. Maşina plecase imediat. Malko se îndreptă spre palestinian. Era un om prudent! Fără voia lor, soldaţii adunaţi în jurul unui M 133 le asigurau protecţie. Palestinianul se îndepărtă de ei când Malko ajunse lângă el. Lucirea din priviri nu se stinsese. Ţinea mâinile în buzunare şi avea aceiaşi bocanci verzui şi expresia relaxată. Era cu siguranţă înarmat, însă acest lucru nu se observa.

— Informatorul meu din Baalbek a fost arestat, spuse el dintr-o răsuflare. Ieri seară, după ce aţi plecat. Aţi avut noroc. Au aflat destul de repede ce s-a întâmplat.

Malko cercetă trăsăturile puţin cam molatice ale interlocutorului său.

— Nu ştiaţi că este urmărit?

Gura mobilă a lui „Johnny” se strâmbă un pic:

— Ba nu era urmărit. S-a expus când a căutat informaţia de care aţi avut nevoie. Era foarte reticent. A trebuit să insist, iar acum îmi pare rău. Era un om folositor şi curajos. Îl cunosc de doisprezece ani.

— Nu v-a obligat nimeni să colaboraţi, observă Malko.

„Johnny” scutură din cap.

— Americanii m-au trădat aşa cum îşi trădează de obicei toţi prietenii. Eu nu lucrez cu ei că îmi place, ci să-l ajut cât pot pe şeful meu, Yasser Arafat. Are nevoie de sprijinul lor politic.

Malko nu îl contrazise. Îşi amintea de reîntoarcerea ruşinoasă a americanilor la Saigon, în 1975. „Johnny” îşi mai aprinse o ţigară cu superba lui brichetă şi îi aruncă o privire gravă lui Malko.

— Să fiţi atent, îl sfătui el. După ce s-a întâmplat la Baalbek. Vor încerca să vă elimine.

— La Baalbek, am obţinut informaţii preţioase, spuse Malko, dar am nevoie de dumneavoastră ca să le folosesc.

Îi spuse palestinianului ce aflase, iar acesta îl ascultă tăcut, trăgând fumuri scurte din ţigară. În timp ce discutau, Malko zări o apariţie insolită: un bărbat cu o bonetă din lână albastră înfundată până la sprâncene, cu bascheţi roşii, o haină din piele, care făcea gesturi dezordonate. Urca cornişa dansând singur. Se apropie de M 113 şi se distră ştergându-i blindajul de noroi până când îl făcu să strălucească. După aceea salută comic şi se îndepărtă sub privirile ironice ale soldaţilor libanezi.

Malko îşi dădu seama brusc că era genul de cerşetor pe care îl văzuse în momentul în care fusese răpit de israelieni. Era cel care îl îmbrâncise în maşina acestora.

— O să vă ajut, spuse „Johnny”, dar spuneţi-le prietenilor dumneavoastră că au o datorie imensă faţă de mine. Am nevoie de douăzeci şi patru de ore ca să găsesc locul în care trebuie să ajungă aparatele ULM. Tot ce pot face e să vă duc acolo. După aceea...

— După aceea, mă priveşte pe mine, spuse Malko.

„Nebunul” dispăruse după colţul străzii Henry Ford. Malko ezită doar o fracţiune de secundă. În meseria lui, nu existau coincidenţe. Dacă spunea ceva, risca să piardă încrederea lui „Johnny”. Dacă tăcea, oricum tot o pierdea. Se aruncă cu capul înainte:

„Johnny”, începu el, bărbatul care a făcut pe bufonul, cred că este un agent din Mossad.

— „Johnny” nu făcu nici un gest. Dar se încorda abia vizibil.

— De ce credeţi acest lucru?

— Pentru că l-am văzut când Mossad-ul a încercat să facă i ceva împotriva mea.

Palestinianul se uită brusc în ochii lui cu o vioiciune; extraordinară. Ochii lui semănau cu două bile gălbui.

— Robert Carver i-a anunţat?

În vocea lui nu era nici un pic de ură. De teamă sau de furie. Era pur şi simplu o întrebare obişnuită, pusă cu indiferenţă.

— Nu vorbiţi prostii! zise Malko. Avem nevoie de

dumneavoastră, nu de ei.

„Johnny” înclină din cap de parcă acesta fusese răspunsul aşteptat.

— Oricum, peste câteva ±ile. Nu voi mai fi în Beirut. Se apropie prea mult de mine cu toţii: israelienii, sirienii şi falangiştii.

Malko nu văzuse Mercedesul negru care se întorcea. Dintr-un salt. „Johnny” fu înăuntru. Abia se oprise că şi demară numaidecât sub privirile curioase ale soldaţilor libanezi. Malko avu impresia că i se lua o mare greutate de pe suflet. Dar nu dură mult, fiindcă un Datsun bej se ivi de pe strada Henry Ford, tăindu-i calea Mercedesului care trebui să se dea la o parte ca să evite coliziunea. Din Datsun săriră trei bărbaţi cu măşti pe faţă şi înarmaţi cu Kalaşnikovuri. Deschiseră fără nici o ezitare focul asupra Mercedesului care se retrăgea cu spatele.

Malko avu senzaţia că este împuşcat. Parbrizul Mercedesului se făcu ţăndări. O rafală ţâşni apoi din vehicul, obligându-i pe asediatori să se adăpostească. Mercedesul negru ocoli Datsun-ul, făcu un salt înainte şi plecă pe lângă cornişa Charles de Gaulle, sub ploaia de gloanţe, unul dintre ele rupându-i antena radio. Nimerit în plin, unul dintre atacatori se prăbuşise la pământ. Ceilalţi doi îl târâră până la Datsun. Unul dintre ei trase o rafală spre M 113, însă foarte sus, iar soldaţii libanezi se adăpostiră după blindat când scoaseră capetele. Datsun-ul era deja departe, pierdut în trafic. După acest incident, care a durat doar un minut, a rămas doar o baltă de sânge în mijlocul şoselei şi cioburile de sticlă. În culmea disperării, Malko o luă pe jos spre Ambasada americană.

*

* *

Robert Carver era alb ca varul. Închisese repede uşa biroului ca să nu se audă glasul lui Malko.

— Nu pot să fac aşa ceva, protestă el. Fără să trimit mai întâi un mesaj la Langley…

— Atunci, mă duc singur! îl ameninţă Malko, dar riscă să se termine rău.

Şeful centralei se resemnă, neputincios.

— Bine! Lăsaţi-mă să organizez plecarea.

Malko murea de nerăbdare în timp ce americanul dădea câteva telefoane. Când coborâră, jos îi aşteptau două maşini, Buickuri blindate de culoare gri, cu vreo zece gărzi de corp,

îmbrăcate în civil. Malko şi Robert Carver se suiră în primul vehicul. Îndată ce ieşiră din zona de securitate, accelerară, ca să intre în circulaţia dementă din Beirutul de Vest. Ajunşi în zona creştină, simţiră că *atmosfera se* destinde, *ta* să ajungă la vila unde fusese dus Malko după răpire, le trebuiră douăzeci de minute. Un blindat M 113 al armatei libaneze veghea în faţa porţii cu grilaj. Când cele două vehicule opriră în grădină, apărură de după parapeţii din saci cu nisip alţi civili înarmaţi. Văzându-l pe Robert Carver, aceştia coborâră îndată ţevile armelor. După câteva clipe, Rachel coborî peronul, îmbrăcată în nişte jeanşi şi foarte liniştită.

— Ce surpriză plăcută!

— Ba nu e deloc o surpriză plăcută, sublinie Malko. Unde sunt prietenii dumneavoastră?

— Care prieteni?

— Cei care l-au atacat pe Nazem Abdelhamid.

Israeliana scutură din cap.

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi.

Fără un cuvânt, Malko străbătu grădina şi deschise uşa garajului. Descoperi Datsun-ul gri găurit de gloanţe şi deschise portiera. Pernele din spate erau pătate de sângele încă proaspăt. Robert Carver veni după el. Americanul se uită drept în ochii israelienei.

— Duceţi-vă după şeful dumneavoastră, avem de discutat, spuse el.

*

* *

— Data viitoare, îi avertiză Malko cu glas liniştit, eu voi trage în voi.

Faţa israelianului gras şi cu tenul măsliniu se strâmbă într-un zâmbet pervers.

— Nu va mai fi nici o dată viitoare, căci ticălosul a primit rafală în moacă.

Atmosfera deja glacială se răci şi mai tare.

— În acest caz, răspunse Malko, sunteţi răspunzător de atentatele care se vor produce, pe care le-am fi putut evita doar cu ajutorul lui Nazem Abdelhamid.

Israelianul se uită cu ironie la Malko.

— Aţi susţinut că nu aveţi nici o legătură cu tipul ăsta. Bine că nu v-am crezut. Sunteţi prea naiv. Îi cunoaştem pe oamenii ăştia mult mai bine decât dumneavoastră, de ani de zile. Abdelhamid

făcea un joc dublu. Atentatele despre care vorbiţi le organiza chiar el. Acum dacă a murit, vor mai întârzia puţin. Bastarzii ăştia se înmulţesc ca şobolanii. Dar îi vom stârpi ca pe şobolani.

Dacă privirea lui Rachel ar fi putut ucide, Malko ar fi căzut pe loc în ţărână. Se ridică în picioare. Nu avea nici un rost să mai continue discuţia. Nu va putea convinge Mossad-ul. Robert Carver îl urmă, după ce înclină uşor capul. Nu îşi strânseră mâinile. Se suiră în maşini şi se îndreptară către mare. Malko fierbea de furie. Izbucni:

— Ce imbecili!

— Trebuie să-i înţelegeţi, îl linişti americanul. Când le vorbeşti despre palestinieni, văd roşu în faţa ochilor. Pentru ei, singurul palestinian cumsecade este cel mort.

Malko avu brusc o bănuială:

— Sunteţi absolut sigur de „Johnny”?

Şeful centralei aprobă din cap.

— Absolut! Nu mai sunt un copil. Israelienii nu ştiu chiar tot. „Johnny” nu poate să facă pe prostul cu noi, ar costa prea scump OEP-ul.

Malko se convinsese şi nu mai insistă. Nu-i mai rămânea decât să se roage pentru „Johnny”… Fără el şi fără Neyla, Malko era orb şi surd. Micul convoi ajunse cu toată viteza pe strada Paris. Morocănos, Robert Carver îşi luă rămas bun. Lui Malko îi stătea o întrebare arzătoare pe buze:

— Cum de-au ştiut israelienii că mă întâlnesc cu „Johnny”?

Americanul se strâmbă neputincios.

— Doar nu le-am spus eu. Sunt în Beirut. „Nebunul” este un agent de-al lor. Ar fi trebuit să vă spun. El a condus tancurile israelienilor când au sosit..

Mai rămâneau acum principalii adversari: Abu Nasra şi aliaţii lui. Cum reacţionaseră oare, după cele petrecute în Baalbeck?

*

* *

— În numele lui Allah cel Preamilostiv, le condamnăm pe tine, Nabil Moussaoni, la pedeapsa cu moartea şi la pierderea Paradisului Adevăraţilor Credincioşi.

Banda ce acoperea ochii lui Nabil, tânărul palestinian, îl împiedica să vadă cine îi dăduse această sentinţă cu voce tunătoare. Se zbătu şi reuşi să facă puţin banda să alunece. Zări un turban alb imaculat, o barbă neagră şi o robă lungă de mollah. Puţin îi păsa de colţul lui în Paradis, însă nu avea chef să

moară. Întotdeauna fusese ateu şi nu-i păsa deloc de Allah. Dumnezeul lui se afla la Moscova şi îşi schimba numele tot timpul. Cel de-al doilea Dumnezeu era „Johnny” care îl smulsese din mizerie şi îi dăduse un sens vieţii lui serbede.

În încăperea în care se afla puţea îngrozitor. Aici erau îngrămădiţi vreo treizeci de deţinuţi, care aveau între cincisprezece şi douăzeci de ani, cu hainele pătate de sânge, mâinile încătuşate şi zăceau în propria murdărie. Erau miliţieni „suspecţi” din Amal, arestaţi de membrii Hezbollah.

Mollahul care îl condamnase pe Nabil se apropie de el şi îl întrebă cu voce blândă:

— Eşti dispus să te recompensezi?

Cum acesta nu răspunse destul de repede, un soldat Hezbollah îi trase un pat de puşcă în umărul fracturat în cursul unui „interogatoriu”. Nabil urlă şi căzu. Trei soldaţi începură imediat să-l lovească cu sălbăticie numai în locurile cele mai sensibile. Prizonierul se ghemuise şi gemea întruna. Iranianul dădu un ordin, iar ceilalţi îl ridicară în picioare.

— N-am făcut nimic, bâigui el. Sunt nevinovat.

Era unica lui şansă de salvare. Dacă recunoştea că era vinovat, îl împuşcau pe loc.

Patul Kalaşnikovului îl lovi în obrazul drept, spărgându-i maxilarul inferior şi câţiva dinţi. Căzu, simţind gustul sângelui în gură.

— Câine de sionist ce eşti! strigă unul dintre soldaţii Hezbollah.

Agită un cârlig de măcelar cu vârful. Foarte ascuţit şi i-l înfipse în umăr lui Nabil cu un gest sigur. Îl trase astfel înspre uşă. Din cauza durerii atroce, palestinianul îşi pierdu cunoştinţa.

Când deschise ochii, îşi dădu seama că se afla afară. Vântul răcoros îl ajută să-şi mai revină. Umărul îl ustura îngrozitor. Era legat de un stâlp, în curtea şcolii, care servea acum drept punct de control al iranienilor. Cei trei membri Hezbollah îl ocheau cu ţevile puştilor. Unul dintre ei urlă:

— Du-te să te întâlneşti cu Satana!

Rafalele izbucniră. Nabil strigă şi făcu pe el. După câteva clipe, deschise ochii. Soldaţii Hezbollah se tăvăleau pe jos de râs. Trăseseră mai sus în mod voit. Îl dezlegară pe Nabil de la stâlp şi îl legară strâns de o stinghie. De două zile îl băteau întruna. Îl puseră cu capul în jos şi îi scoaseră pantofii. Soldaţii începură să-l bată la tălpi cât puteau de tare, cu un cablu. Nabil leşină, dar aruncară pe el o găleată cu apă rece ca gheaţa şi îl treziră. O

luară de la capăt. Apoi, după un timp, îl dezlegară din nou. Zări în capătul culoarului silueta mollahului. Călăii lui îl puseră în picioare.

— Cere-ţi iertare, spuseră aceştia într-un glas.

Nabil încercă să facă câţiva paşi. Dar tălpile torturate erau crăpate şi pline de sânge. Se prăbuşi. Imediat, soldaţii se năpustiră asupra lui şi îl loviră cu paturile puştilor pe tot corpul. Unul dintre ei îi strivi mâna dreaptă, rupându-i oasele cu o înverşunare atroce, până leşină din nou.

Când îşi reveni, întâlni privirea blândă a bărbatului cu turban alb. Acesta îi întinse un pahar cu apă şi spuse:

— Frate, vrei să colaborezi cu Revoluţia islamică? Mai este încă timp să te converteşti. Dacă mă ajuţi, îţi promit că îţi curm toate chinurile, în numele lui Allah cel Milostiv.

Nabil închise ochii, încercând să nu se ai gândească la durerea care îl chinuia. Mintea îi era goală. O voce interioară îi spunea că interlocutorul îl minţea şi că paznicii Revoluţiei nu îi iertau niciodată pe duşmanii lor. Însă pe de altă parte, nu mai putea să suporte loviturile şi durerea. Atunci, începu să înşire vorbele în valuri, atât de repede, încât mollahului îi venea greu să noteze în carneţelul lui negru. După ce spusese absolut tot, Nabil înfruntă cu optimism privirea credinciosului. Acesta îi adresă un zâmbet liniştitor:

— Foarte bine, zise el. Acu ţi-ai răscumpărat păcatele.

Se ridică, îşi netezi frumoasa robă albă, se întoarse către soldaţii care aşteptau sprijinindu-se de zid şi le făcu un semn discret cu capul. Nici nu ieşise bine din încăpere, că unul dintre iranieni apăsă ţeava Kalaşnikovului în burta lui Nabil şi apăsă pe trăgaci. La început, şocul îl anestezie de tot pe palestinian. Apoi, treptat, treptat, simţi că durerea începe să-l roadă ca o fiară care îi devora măruntaiele. Urla, gemea, implora sub privirile celor trei iranieni. Unul dintre ei apropie de faţa lui Kalaşnikovul cu patul pe care avea lipită fotografia lui Khomeiny.

— Sărută-l! îi ordonă el.

Nabil îşi lipi buzele de lemnul jegos. Soldatul se deschise imediat la pantaloni şi urina pe faţa lui…

Puţin mai târziu îi mai traseră un glonţ în piept, dar nu direct în inimă, ca să agonizeze acolo până la noapte. Fiindcă venise ora de rugăciune, înainte de a îngenunchea cu faţa spre Mecca, unul dintre soldaţi îşi descarcă încărcătorul în urechea prizonierului, împrăştiindu-i creierii.

*

* *

Întins în pat. Malko nu-şi lua ochii de la telefon. Era ora unsprezece seara. „Johnny” nu mai suna. Ca să-şi alunge plictiseala, răsfoi ghidul „Lucas”, care făcea caz de naţionalism, plasând Air France în fruntea companiilor aeriene din întreaga Europă.

Lăsă ghidul din mână. Cum avea să continue ancheta în periferia sudică, controlată de Amal? Robert Carver suna din jumătate în jumătate de oră, la îndemnul celor de la Langley. În clădirea Shamandi nu mai era nimeni.

În fine, telefonul sună, iar Malko se repezi să ridice receptorul. Era Jocelyn care nu avea prea mult chef. O ascultă şi închise. Cu interdicţia de circulaţie, nu putea să pornească în căutarea lui „Johnny”, dar în zori va pleca imediat. Avea o singură pistă: puştii de la Centrul Sportiv Camille Chamoun.

*

* *

Mahmoud se simţea vinovat şi nu făcu nici un comentariu când Malko îi ceru să-l ducă la stadionul Carmille Chamoun. Se va descurca singur. Când ajunse pe gazonul central, duse mâinile pâlnie la gură şi strigă de mai multe ori:

— Farouk! Farouk!

Dar nu-i răspunse decât ecoul. Puştii ori nu erau acolo, ori nu voiau să răspundă. Se resemnă să se plimbe prin noroi, cu pistolul care îi îngreuna buzunarul trenciului şi pe care nu îl folosise încă. Măcar de nu l-ar fi urmărit israelienii. Se întoarse şi îl zări pe Mahmoud care îl privea nedumerit din gradenele prăbuşite.

Se duse la tancul distrus, unde îl găsise pe Farouk primi oară. Nu era nici ţipenie. De acolo se orientă ca să găsesc crăpătura dintre plăcile de beton. Pipăi ceva timp, intrând îi locuri care îl îngreţoşau, urcă între blocurile alunecoase, ia până la urmă, ajunse lângă una dintre cele două plăci de ciment prăbuşite una de alta, ca două cărţi de joc. Se aplecă ş reuşi să se strecoare înăuntru. Mirosea a umezeală şi mortăciune. După ce parcurse vreo zece metri, zări un coridor prăbuşit şi recunoscu locul pe unde trecuse. Cel puţin, afla dacă puştii plecaseră.

Mai făcu câţiva paşi şi deodată simţi ceva care îl trăgea da pantaloni. Între fiarele contorsionate de care era înconjurat, nu era de mirare să se fi agăţat într-un fier… Lăsă privirea în jos şi

zări un fir subţire de nailon foarte întins, al cărui capăt se agăţase de pantalonii lui. Celălalt capăt dispărea sub bucăţile de ciment. Se aplecă să-l scoată, dar se opri brusc, simţind că i se strânge stomacul.

Îşi aminti imediat că „Johnny” îl atenţionase: „Să nu veniţi singur aici că sunt capcane peste tot…” îşi ţinu respiraţia, se aplecă şi, cu mare atenţie să nu tragă firul, îl examină. Acesta se termina cu un cârlig de undiţă care se înfipsese în stofă. Cercetă solul din jurul lui şi zări încă două cârlige asemănătoare prinse în pământ. Erau cu siguranţă capcane cu explozibili în care locuitorii Beirutului erau maeştri neîntrecuţi. Urmări firul cu privirea. Era imposibil să afle ce era la capătul lui.

Nu îndrăznea să se mişte nici un milimetru. Explozia se putea produce când întindea firul mai tare, dar şi prima încordare putea de asemenea să constituie sistemul de declanşare al acestei maşinării infernale… Oricum, era mort în ambele cazuri…

Capitolul XV

Malko se ridică, aşteptă să i se liniştească bătăile inimii şi strigă:

— Farouk!

Însă betonul îi trimise ecoul, parcă ironic. Începuse să aibă crampe. Tâmplele i se zbăteau. Poate că Mahmoud se va îngrijora. Numai să nu aştepte mult timp şi nici nu ştia dacă cârligul nu pornise un ceas, deşi era puţin probabil. De obicei, aceste capcane erau destul de rudimentare, dar îşi atingeau scopul.

Se aşeză pe vine ca să-şi relaxeze muşchii, mai strigă o dată, dar cu acelaşi rezultat. Trecu în revistă toate posibilităţile: să-şi rupă pantalonii, să se dezbrace, să se dea un pas înapoi... însă toate aceste soluţii aveau un risc: întindea sau slăbea firul.

Se scursese un sfert de oră. Era transpirat, deşi era frig şi umezeală. Îl mai strigă o dată pe Farouk, dar în zadar. Puştii ori nu erau acolo, ori îşi băteau joc de el... Brusc îi veni o idee. Întinse uşurel mâna şi apucă alt fir, apoi îl trase cu grijă spre el, ţinând cârligul între degete. Îşi încordă auzul în liniştea absolută şi îl întinse cu precauţie. Dacă mecanismul era cu dublă acţionare, putea să audă unicul declic de armare... Firul se întinse aproape la fel ca şi cel agăţat de pantalonii lui, dar nu făcu nici un zgomot. Malko îşi auzea doar bătăile dezordonate ale inimii. Puse încetişor firul pe pământ şi îşi reţinu respiraţia. Aşadar, întinderea lui nu declanşa capcana.

Fiind foarte atent să nu alunece, mută puţin piciorul ca să slăbească firul agăţat de pantalonii lui. Cu gesturi de ceasornicar, scoase cârligul din ţesătură şi îl puse jos.

Se ridică în sfârşit, iar sudoarea i se prelingea pe faţă. Un râs sănătos îl făcu să se întoarcă. Sprijinindu-se de Kalaşnikovul lui. Farouk, micuţul palestinian, se uita la el tăvălindu-se de râs. Malko era prea fericit ca să se înfurie. Puştiul se apropie şi îl bătu cu palma pe umăr, apoi zise:

— Good, very good!

Luă cârligul de jos, se aplecă, apoi dădu la o parte două pietre, dând la iveală o pungă de plastic ce conţinea o „pâinică” de explozibil cu diferite capete de fier. Pe cel care ar fi declanşat explozia l-ar fi făcut arşice. Puştiul puse cu mare grijă totul la loc,

întinse din nou firul, punând cârligul în aşa fel încât să se agaţe uşor. Apoi îi făcu semn lui Malko să-l urmeze, încântat de isprava lui. Avea un simţ al umorului destul de neobişnuit…

Cămăruţa în care Malko îl întâlnise pe „Johnny” pentru prima oară era ticsită de lăzi de muniţie. Doi băieţi dormeau într-un colţ cu un RPG 7 în braţe, iar doi mâncau plăcinte cu carne friptă pe jar… Aveau bineînţeles Kalaşnikovurile pe masă. Îi făcură loc lui Malko, iar Farouk clătină din cap.

— V-am spus să nu veniţi. Aţi avut mare noroc.

— Te-am strigat, spuse Malko. Nu m-ai auzit?

— Ba da, dar nu răspund niciodată dacă nu am fost anunţat dinainte, s-ar putea să fie o cursă. Oamenii din Amal nu ne pot suferi şi ar vrea să pună mâna pe armele noastre şi pe stocul de obuze de o sută douăzeci de milimetri. Preferăm să i le vindem lui Jumblatt.

— Câştigaţi mulţi bani?

— Destui. Dar în curând se va termina…

— Ce veţi face atunci?

Farouk plesni patul Kalaşnikovului.

— Cu asta pot să câştig câteva lire… Ce doreşti?

— Îl caut pe „Johnny”.

Puştiul clătină din cap.

— Nu ştiu unde este.

— Trebuie să-l văd urgent.

Farouk nu se clinti.

— Asta e problema ta. Este prietenul meu, dar nu ştiu unde se află.

— L-ai văzut de curând?

— Da, ieri.

Malko nu îi arătă bucuria. Prin urmare, palestinianul trăiai Atentatul israelienilor eşuase. Scoase din buzunar o bancnotă de o sută de dolari şi o puse pe masă.

— Găseşte-l pe „Johnny” sau anunţă-l. Spune-i să-mi dea un telefon, e foarte important.

Puştiul nu răspunse, dar nu refuză bancnota. Malko îi strânse mâna, iar micul palestinian îl conduse pe culoarul plin cu capcane. Înainte să iasă, îi spuse:

— Ştii, dacă ai reuşit să descoperi şmecheria asta, s-ar putea să schimbăm tactica… Să nu te mai întorci.

Încântător copilaş.

*

* *

Malko ieşi la aer şi se simţi uşurat. Cămaşa i se lipise de spate de transpiraţie. Nu putea să facă mai mult. Mahmoud îl privi cu mare curiozitate.

— Pe unde aţi fost? Am crezut că aţi căzut într-o gaură.

— Am căzut într-o gaură, zise Malko. Dar am reuşit să ies.

Se lăsă pe spătarul Oldsmobilului epuizat. Era ca o sticlă pe mare. Exista o şansă dintr-o sută ca palestinianul să dea vreun semn de viaţă, după ceea ce se întâmplase. Nu avea chef să-şi rişte viaţa din cauza imprudenţei lui Malko. O singură persoană putea să-l ajute: Neyla. Timpul trecea, iar Abu Nasra îşi punea la punct planul de execuţie.

— Mergem în Hamra, îi spuse el lui Mahmoud.

Ca să se împace cu Neyla, trebuia să aibă toate şansele de partea lui.

*

* *

Bulevardul Clemenceau era pustiu şi contrasta în mod sinistru cu animaţia din Beirutul de Vest. Malko deschise uşa magazinului de decoraţiuni în care lucra Neyla şi urcă scara. Tânăra şiită era în încăperea cu covoare, absorbită de o revistă, iar privirea i se întunecă atunci când îl văzu pe Malko. Se ridică şi veni la el.

— V-am spus să...

Figura copilăroasă şi senzuală era crispată de furie. Acest lucru o făcea şi mai frumoasă. Probabil că se pregătea să iasă în oraş, căci bluza din mătase şi fusta de piele nu erau ţinuta potrivită pentru o modestă vânzătoare.

— Am trecut doar ca să-ţi dau asta, spuse Malko şi să-ţi mulţumesc pentru că ţi-ai riscat viaţa.

Scoase din buzunar o cutiuţă pentru bijuterii. Neyla o deschise şi trase un chiot de bucurie: era un ceas Seiko din aur. Se aruncă imediat de gâtul lui Malko. Îl sărută mai întâi pe obraz, apoi se sărutară cu adevărat, strâns îmbrăţişaţi. Neyla se desprinse din îmbrăţişare neliniştită.

— Aşteaptă, vino, şopti ea. Nu trebuie să fim văzuţi împreună.

Îl împinse într-un birouaş ascuns după o draperie, se sprijini de o masă şi îşi puse ceasul la mână. Îl admiră câteva clipe, apoi îşi reluă sărutul de acolo de unde l-a lăsat. Deşi Malko nu venise pentru asta. Nu se mai putu controla. Neyla se freca întruna de el. Nemaiputând rezista, Malko îi dădu fusta jos. Dând la iveală coapsele cărnoase.

— Eşti nebun, suflă ea. O să vină cineva.

În stadiul în care se găsea, lui Malko puţin îi păsa. Sprijinindu-se cu spatele de masă. Neyla se lăsă în voia lui, gemând şi sărutându-l, balansându-se în această îmbrăţişare acrobatică şi scurtă Se auzi un zgomot pe scară care îi despărţi. Cu ochii măriţi de plăcere Neyla îşi puse fusta, în timp ce Malko. Frustrat, încerca să adopte o ţinută cât mai decentă. Se duseră în galeria cu covoare şi se aşezară cuminţi pe câte un scaun.

— Ştii, începu tânăra şiită, te-am dorit mult de tot. Ieri, cu Abu Chaki, a fost îngrozitor.

— Îmi pare nespus de rău, spuse Malko. De aceea am încercat să-ţi fac o plăcere.

Ea se uită la ceas.

— Este superb...

— Mai am nevoie de tine, zise Malko.

— Am informaţia pe care o doreşti. Adresa garajului. Este pe strada Moscheii Hussein, în Chiyah. După colţ. Înainte, este o carcasă de camion. Acolo au ascuns bena de gunoi.

— Extraordinar, exclamă el. Dar am nevoie de altceva. Îţi mai aminteşti ce ne-a spus Nabil la Baalbek?

— Nu am auzit chiar tot.

El îi rezumă povestea ULM-urilor şi conchise:

— Trebuie neapărat să aflu unde vor aduce aparatele. Cu ajutorul prietenului tău, poate că mai există o speranţă.

— Poate, zise ea. El ştie multe lucruri. Dar nu va fi uşor să-l fac să vorbească.. Mi-a cerut să ne întâlnim diseară. O să mă duc.

— Eşti minunată, spuse Malko.

Se îmbrăţişară din nou.

— Te sun mâine, spuse ea. Dacă vrei, ne vedem mâine seară.

Malko ieşi din magazin puţin mai liniştit. Se împăcase cu Neyla care era un aliat preţios. Chiar dacă „Johnny” nu apărea, probabil că şi ea i-ar putea furniza informaţia pe care o căuta. Trebuia să-i spună şi lui Robert Carver unde era amplasat garajul în care au ascuns bena de gunoi.

*

* *

Abu Nasra se uita pe fereastră la bărbatul care urca scara exterioară spre biroul lui. Era un iranian care se ocupa de aceeaşi operaţiune ca şi el la Baalbek şi care abia sosise de la Bekaa. Gărzile lui de corp îl poftiră, iar cei doi se îmbrăţişară sub portretul uriaş al lui Moussa Sadr.

— Totul a mers bine?

— Fără probleme, spune iranianul în timp ce se aşeza. Am folosit camioanele care transportă trufandale, ce se duc de obicei de două ori pe săptămână la Beirut. Chiar dacă se fac fotografii din satelit, nu se poate distinge nimic sub prelate.

Aşadar, cele trei ULM erau pregătite de acţiune. Abu Nasra nu mai putea de bucurie. Planul său începea să capete contur.

— Sunt în siguranţă?

— Locul în care se află a rezistat la toate bombardamentele sioniştilor, îl linişti iranianul.

— Cât timp durează verificarea?

— Două zile, dacă nu apar probleme la motoare, cel mult trei.

— Piloţii să stea lângă aparate! ordonă Abu Nasra. Nimeni nu trebuie să-i vadă sau să vorbească cu ei. B 2 şi evreii au informatori peste tot.

— Foarte bine. Am primit şi eu dosarul cu incidentul de alaltăieri.

Puse pe masă o mapă subţire, verde, trimisă lui Abu Nasra de şeful organizaţiei Hezbollah. Îndată ce rămase singur, Abu Nasra începu să citească documentul. Parcurse mai întâi mărturia trădătorului, apoi diferitele depoziţii despre perechea din Baalbek. Nu era nimic în plus faţă de ce ştia deja. O singură mărturie îl îngheţă totuşi. Unul dintre miliţienii din Amal susţinea că a recunoscut-o pe fata care se dusese la Baalbek şi care se întorsese cu Mercedesul alb al lui Abu Chaki. Era amanta unuia dintre oamenii care lucrau pentru Abu Nasra. Din păcate, nu-şi mai amintea cum îl cheamă.

Abu Nasra lăsă documentul din mână. Tâmplele îi zvâcneau. Dacă acel miliţian spunea adevărul, însemna că era infiltrat, poate chiar şi supravegheat. Îl luă cu frig pe şira spinării. Eşecul acestei misiuni însemna eliminarea sa. Sirienii şi iranienii nu-l vor ierta.

Închise dosarul, îl încuie cu cheia în birou şi ieşi pe uşă ca o vijelie.

— Peste două ore să-i adunaţi pe toţi oamenii din grupul meu! ordonă el.

*

* *

Abu Nasra îşi făcu o intrare teatrală, îmbrăcat în uniforma lui de luptă verzuie şi puse Kalaşnikovul nou-nouţ cu patul rabatabil în faţa lui, apoi parcurse cu o privire severă chipurile atente ale

oamenilor. Erau cu toţii foarte tineri, neraşi, mulţi dintre ei arborând portretul imamului Moussa Sadr pe piept sau pe mânecă. Cea mai mare parte dintre ei erau analfabeţi. Însă devotaţi cu fanatism Islamului.

— Am să vă fac un anunţ foarte serios, spuse el. Sioniştii au reuşit să se infiltreze printre noi.

Un murmur de indignare se propagă în asistenţă. Abu Nasra îşi linişti oamenii cu un gest paternal.

— Slăvit fie Allah care mi-a deschis ochii şi îi va nimici pe duşmanii noştri! continuă el cu emfază. Ştiu că nici unul dintre noi nu este trădător.

Se auziră murmure de bucurie şi câteva strigăte *Allah Akbar*[13]*.* Abu Nasra, care îşi ţinea auditoriul cu sufletul la gură, rosti clar şi răspicat următoarele cuvinte:

— Însă numai unul dintre noi a fost convertit de un agent sionist! Este vorba despre o şiită denaturată. Nici el nu ştie, dar îl iert anticipat. Voi pune o singură întrebare şi sunt sigur că îmi va răspunde fără să ezite. Cine are o prietenă care locuieşte în Beirutul de Vest? O fată care se fardează, care poartă fuste scurte şi îşi vinde trupul străinilor?

Abu Nasra îşi terminase discursul pe un ton ridicat, apoi se aşează brusc. Se făcuse o tăcere mormântală.

*

* *

Mohsein Houmal simţi cum îi fuge sângele din obraji. Din fericire, barba îi ascundea paloarea. Crezu totuşi că toţi tovarăşii lui îl privesc... Nu putea fi vorba decât de Neyla! Fata de care era îndrăgostit nebuneşte.

Inima îi bătea cu putere în piept şi avea impresia că toată lumea o auzea. Avea puţin timp la dispoziţie ca să răspundă. Dacă tăcea şi descopereau adevărul mai târziu, îl puneau în genunchi şi îl împuşcau, fiindcă trădase cauza islamică. Dacă o denunţa pe Neyla, îşi închipuia foarte bine ce păţea... îi adresă o rugă lui Allah în gând şi ridică sfios degetul, neîndrăznind să-l privească în ochi pe Abu Nasra.

*

* *

Malko le privea absent pe cele trei fete care dansau foarte aproape de amanţii lor, mişcând din buric într-un ritm îndrăcit. În Achrafieh încă mai era sărbătoare. Femeile erau îmbrăcate

[13] Allah este mare (n.a.).

frumos şi machiate, ca şi cum ar fi ultima oară. Umbra morţii plana peste toate festivităţile localnicilor. Jocelyn Sabet, cu ochii extrem de măriţi cu creion dermatograf, purta o îmbrăcăminte care, dacă s-ar găsi la periferia sudică, ar fi linşată pe loc... Fusta crăpată se desfăcea la fiecare pas, iar bluza din dantelă neagră abia reuşea să-i acopere sfârcurile cafenii. Toată lumea băuse enorm. La tel şi Malko. Acest lucru îi mai slăbi puţin gheara pe care o simţea în piept. Îşi reproşa că o trimisese pe Neyla la asalt după escapada din Beirut.

Nu mai avea răbdare până mâine dimineaţă. Voia să afle cu ce rezultat se întorcea Neyla. Jocelyn se purta ca o îndrăgostită incurabilă.

— Vrei să plecăm? îl întrebă ea văzând că este preocupat.

— Da.

Regretă că îl întrebase, dar, în trei minute, îşi luă rămas bun de la gazdă. Malko nu îndrăzni să-i ceară să-l lase direct la hotel îndată ce ajunseră în apartamentul ei, tânăra îşi *scoase* bluza şi fusta, apoi îl îmbrăţişă pe Malko. El o sărută, dar nu cu prea multă pasiune. Era mult prea tracasat. Jocelyn îşi dădu seama şi se îndepărtă de el ca muşcată de un şarpe veninos.

— Te-ai mai întâlnit cu stricata aia de Mona?

— Nu, o asigură Malko, sunt foarte. Ocupat şi îngrijorat...

Ochii îi străluceau de umilinţă. Jocelyn sări din pat, smulse haina de blană, o puse pe ea fără nimic altceva, înşfăcă legătura de chei şi îi spuse pe un ton sec:

— Vino, te conduc la hotel.

Parcurseră trei sferturi din drum într-o tăcere apăsătoare şi, deodată, motorul se înecă. Jocelyn înjură furioasă şi strivi în zadar pedala de acceleraţie. Maşina se opri în mijlocul drumului, în liniştea apăsătoare a nopţii. Tânăra examină tabloul de bord, apoi izbucni într-un râs nervos.

— Cei de la garaj au uitat să-i facă plinul!

Nu era deloc trist să rămâi în pană în Beirut la ora unu dimineaţă. Din cauza interdicţiei de circulaţie, totul era închis.

— Nu-i nimic, spuse tânăra maronită, întoarce-te la hotel.

— Nu pot să te las aici, protestă Malko, nu în mijlocul Beirutului de Vest, vei fi violată...

Ochii tinerei scânteiară şi scoase de sub scaun un Colt 45.

— Cel care va încerca să mai violeze, va primi un glonţ în cap. Dar nu pot să mă întorc pe jos acasă îmbrăcată în halul ăsta.

Haina ei de blană se deschisese, descoperindu-i trupul gol. În afară de ciorapi. Malko simţi imediat un chef nebun, poate şi

datorită situaţiei în care se aflau. Jocelyn îi citi dorinţa în ochi. Îl cuprinse de gât şi începu să se joace cu limba ascuţită în urechea lui. Liniştea era absolută, numai vântul zgâlţâia uşor geamurile maşinii.

— Suntem singuri în mijlocul Beirutului, murmură ea. Nu găseşti că este excitant?

Ea ştiu cum să-l convingă, înfăşurându-se ca o liană în jurul lui, evitând volanul şi dăruindu-i ofranda gurii ei. Apoi, într-o îmbrăţişare puţin acrobatică, Malko se afundă în ea. Jocelyn alesese poziţia. În genunchi pe podea, Malko o muncea cu furie. Tânăra îşi sprijinire picioarele de parbriz, îi înconjurase gâtul cu braţele şi gâfâia ca o locomotivă. Apoi se opriră istoviţi, neştiind în ce parte a cartierului se aflau. Malko se dădu jos din maşină. Se găsea la patru sute de metri de *Commodore.*

— Mă duc să aduc puţină benzină, spuse el.

— Întoarce-te repede, iubitule, strigă Jocelyn care îşi pusese din nou haina de blană, cu simţurile potolite.

*

* *

În faţa hotelului nu era nici ţipenie de om. Malko se duse la recepţie şi îi spuse funcţionarului despre ce era vorba. Acesta îi recunoscu.

— O femeie v-a căutat de două ori la telefon...

Malko deveni iarăşi neliniştit. Dacă era Neyla, de ce îl sunase atât de târziu? Încercă să se liniştească gândindu-se că fusese totuşi Mona.

Contra douăzeci de lire, recepţionerul se duse să fure puţină benzină din rezervorul unei maşini staţionate. Îndată ce se întoarse, beculeţul centralei telefonice se aprinse. Recepţionerul ridică receptorul, apoi i-l dădu lui Malko.

— Aveţi noroc, este pentru dumneavoastră.

El aproape că îi smulse receptorul din mână.

— Malko?

Era vocea Neylei, speriată, dar uşor de recunoscut.

— Unde eşti?

— Trebuie să vii să mă iei. Eu nu pot să plec de aici, nu am permis de liberă-trecere. Ştii unde este Piaţa Martirilor? Te aştept în faţa fostului comisariat de poliţie. Vino repede!

— Dar ce s-a întâmplat?

— Vino repede, te implor, repetă Neyla.

Era într-adevăr speriată, nu juca teatru. Convorbirea fu

întreruptă. Malko mai fusese o dată în Piaţa Martirilor: fostul centru al Beirutului, distrus acum în întregime. Neyla nu avea cum să-i telefoneze de acolo. Se vedea cât de colo că era o capcană, dar nu putea s-o abandoneze.

Bidonul cu benzină era plin. Nu era nici un taxi. Plecă în fugă, în culmea îngrijorării. Jocelyn fuma liniştită o ţigară.

— Poţi să-mi împrumuţi maşina? o întrebă Malko.

— Dar nu vei ajunge departe, spuse ea. Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să mă duc în Piaţa Martirilor.

— La ora asta?

— Da, mă aşteaptă cineva acolo.

Ea se uită mirată la Malko.

— Cine?

— O informatoare.

Libaneza clătină din cap.

— Nu-mi place chestia asta. Locul ăla este foarte periculos. Vino, te duc eu.

— Ba nu, te conduc acasă şi îţi iau maşina, îi propuse Malko.

— Nu te mai prosti! Urcă!

Brusc, ea îşi dădu seama de ceva:

— Aşteaptă! Suie-te tu la volan, iar eu mă ascund. Or să creadă că eşti singur.

Opt ani de supravieţuire în Beirut îi permiseseră să acumuleze ceva experienţă. Malko nu comentă căci timpul îl presa. Jocelyn îl ghidă prin labirintul de străduţe din Beirutul de Vest până când ajunseră la intersecţia cu Sodeco, unde trecură de ultimul. Baraj al armatei libaneze. Înainte de centrul distrus al oraşului. Începând din Piaţa Riad Solh, era numai dezastru. Ajunseră prin sud în piaţa Abu Nasr. Ea se lăsă uşor pe podeaua maşinii. Lumina farurilor descoperiră un decor înfiorător: clădiri dărâmate, firme atârnând, ziduri ciuruite de gloanţe, ferestre goale ca nişte orbite fără ochi. În mod curios, reparaseră reţeaua de iluminat public din vechea Piaţă a Martirilor, iar felinarele luminau clădirile prăbuşite, cu zidurile găurite. Malko opri lângă monumentul din centrul pieţei, rămas neatins ca printr-o minune, opri motorul, apoi coborî geamul. Liniştea era impresionantă.

Privi în jur şi distinse micuţa clădire albă a fostului comisariat cu coloanele şi peronul ei. Unde era Neyla? Maşina era o ţintă extraordinară, cum staţiona astfel în plină lumină, în liniştea acestei lumi pietrificate.

— Malko!

Se auzi o voce de femeie. Era glasul Neylei. Lui Malko îi

îngheţă sângele în vene. Vocea venea dintr-o breşă umplută cu moloz, făcută în faţada clădiri albe. Cândva, aici fusese strada El Moutahabi. Se auzi încă un strigăt atroce care se termină cu un gâlgâit. Malko sări din maşină.

— Nu te duce! strigă Jocelyn. Nu te duce!

Capitolul XVI

Malko nu ascultă avertismentul lui Jocelyn, ci alergă spre locul de unde veneau strigătele. Străbătu zona luminată şi sări pe peron dintr-un salt. Clădirea rămăsese doar o cochilie goală cu pietrele scrijelite de gloanţe, cu podelele prăbuşite şi câteva ţigle roşiatice care mai atârnau pe acoperiş. După balustrada peronului era lungită o formă. Malko se duse repede acolo. Îi atinse părul, dar simţi un lichid călduţ şi lipicios pe mâini.

— Neyla!

Tânăra şiită nu răspunse. Malko o apucă de subsuori şi o târî în lumina felinarelor, dar îi veni să verse. Avea gâtul tăiat aproape în întregime, jar sângele îi gâlgâia încă din carotide. Neyla se golea de sânge, iar el nu putea face nimic să o salveze. Era inconştientă. O puse încetişor pe sol şi se aşeză pe vine lângă ea, mângâindu-i părul ondulat, furios la culme şi cercetând împrejurimile. Cei care comiseseră această crimă oribilă se aflau încă la câţiva metri, printre ruinele comisariatului sau pe strada El Moutanabi. Voiseră ca Malko să vadă cadavrul Neylei înainte să-l lichideze şi pe el.

Se uită spre locul în care era Mitsubishi, lângă statuie. Au aşteptat să se urce şi apoi să doboare această ţintă uşoară. Ei ştiau unde se află el, dar el nu ştia unde erau ei. Unicul lui avantaj era Jocelyn ghemuită pe bancheta din spate a maşinii. Deodată se auzi o bufnitură seacă, urmată de o explozie violentă. Mitsubishi se transformă pe dată într-o minge de foc, explodând cu un zgomot asurzitor. Trăseseră cu un RPG 7. Malko simţi un fior rece pe şira spinării. Acesta era sfârşitul. Ce putea să facă revolverul lui împotriva unei arme antitanc?

În doar câteva minute pierduse cei mai buni aliaţi ai lui. Muriseră din vina lui. Urma el acum. În cartierul acesta abandonat, explozia nu atrăsese atenţia nimănui. Singura şansă de scăpare era să ajungă sus în Piaţa Martirilor şi să fugă pe străduţele invadate de buruieni din vechiul talcioc. Dar pentru asta, trebuia să străbată spaţiul luminat de felinare dintre peron şi statuie. Malko trase piedica revolverului şi porni.

Abia parcursese câţiva metri, că şi izbucni o rafală în spatele lui, iar un glonţ atinse soclul Statuii Martirilor cu un şuierat înspăimântător. Mai avea de parcurs douăzeci de metri. Dar nu

va reuşi niciodată. Deodată, din umbra statuii, auzi un ţipăt:

— Malko, la pământ!

El se aruncă şi, în timp ce se rostogolea, observă scena. În capul străzii El Moutanabi. Era un bărbat ghemuit şi îl ameninţa cu un RPG 7. Vizavi, se afla Jocelyn pe care o crezuse moartă care ţinea pistolul cu ambele mâini. Se auziră mai multe împuşcături, iar bărbatul se prăbuşi într-o parte. În timp ce racheta explodă dincolo de piaţă. Într-o mare jerbă roşie Malko se ridică şi parcurse cei zece metri care îl despărţeau de Jocelyn într-o secundă. Ea punea un alt încărcător în armă.

— Să plecăm! spuse ea. Sunt mai mulţi, i-am văzut.

— Am crezut că ai…

— Am coborât din maşină. Mă aşteptam la aşa ceva.

O rafală lungă păcăni dinspre comisariat, dar gloanţele trecură pe deasupra lor. Folosindu-se de statuie ca de un paravan. Încercară să plece din acel loc. Scena era ireală. Goală pe sub. Palton, Jocelyn ţinea Colt-ul în mână. Cu părul desfăcut şi flăcările roşii care ţâşneau din Mitsubishi ce continua să ardă ca sinistrul foc din Bengal.

— Atenţie, vin prin interiorul clădirilor ca să ne încercuiască, îl avertiză Jocelyn. Sunt pasaje peste tot. Este mai bine să ne ascundem între ruinele cinematografului Rivoli. Eu cunosc bine toate cotloanele căci au fost poziţiile noastre în 1976.

Plecară şi se adăpostiră după un tufiş care crescuse în mijlocul pieţei şi zăriră o siluetă care alerga şi trăgea în acelaşi timp spre ei. Acoperindu-i pe ceilalţi miliţieni. Deodată se auzi un uruit ce venea de pe strada Abu Nasr. Un M 113 apăru din susul Pieţei Martirilor, urmat de două Jeepuri. Farul vehiculului blindat lumină încet piaţa şi se opri asupra lui Malko şi Jocelyn. Aproape imediat o rafală făcu farul praf. Mitraliera vehiculului blindat pivotă uşor şi începu să împroaşte zona din care plecaseră focurile de armă…

Toate armele patrulei începură să tragă în acelaşi timp. După ce se potoliră, Jocelyn şi Malko se ridicară din adăpost.

Comandoul dispăruse în ruinele pieţei. Jocelyn se înfăşură cu haina şi puse pistolul în buzunar.

— Am avut noroc, spuse ea pur şi simplu.

Malko se uită spre locul unde zăcea cadavrul Neylei. Era ros de o furie neputincioasă şi de remuşcări. Soldaţii libanezi se apropiară temători, dar Jocelyn le vorbi în arabă şi aceştia lăsară armele în jos.

*

* *

Robert Carver avea pungi mari sub ochi. Malko îl trezise în miez de noapte şi nu mai putuse să adoarmă. Bineînţeles, căutările armatei libaneze în Piaţa Martirilor nu dăduseră roade... Cadavrul Neylei fusese dus la morgă alături de sutele de mii de morţi ai războiului civil. Îndurerat, frânt de oboseală şi descurajat. Malko nu mai vedea nici o soluţie pentru misiunea lui. „Johnny" nu mai dădea nici un semn de viaţă, deşi micul Farouk îi lăsase vorbă din partea lui.

Atentatul din noaptea precedentă dovedea că din vânător devenise vânat. Semiîntunericul în care era cufundat biroul şefului centralei îi sporea şi mai mult tristeţea. Cei doi bărbaţi beau în tăcere o cafea infectă, prea dulce, făcută de secretara lui. Căutau împreună o soluţie.

— Pentru că în privinţa ULM-urilor ne-am împotmolit, spuse Malko punând ceaşca pe birou, cel puţin să încercăm să rezolvăm problema benei de gunoi.

— L-am anunţat deja pe puşcaşii marini şi pe francezi, spuse americanul. Vor patrula cu elicopterele ca să supravegheze zona.

— Dacă ne-am duce noi s-o căutăm? sugeră Malko. Ar fi mai sigur.

Robert Carver lăsă ceaşca din mână. Gânditor. Lui Malko nu-i păsa de obiecţiile lui. Nu va obţine niciodată autorizaţia de a trimite un comando al puşcaşilor marini la Chiyah. Tăcu un timp, apoi se ridică.

— Aveţi dreptate! spuse el. Haideţi să mergem la comisarul Kikonas, a Siguranţă!

Cel puţin, aşa îşi mai alungau tristeţea.

*

* *

În pasajul Muzeului era un ambuteiaj de nedescris la care se adăugau, ploaia şi barajul din faţa intrării condamnate a Rezidenţei Pinilor. Trebuiră să facă un ocol imens ca să ajungă în strada Muzeului.

Clădirea cenuşie cu trei etaje a Siguranţei libaneze era izolată pe terenul viran înconjurat de mai multe garduri de sârmă ghimpată, de merloane, de blocuri din ciment şi de cazemate. Gărzile de corp ale lui Robert Carver se alăturară santinelelor libaneze din faţa zidului care fusese odinioară al muzeului. Aici era o porţiune din Beirut unde s-au dat lupte grele. Israelienii au

pierdut patru tancuri Merveka numai în zece minute.

Comisarul Kikonas era un tip mărunţel, afabil şi îmbrăcat la patru ace. Îi primi într-un birou somptuos cu pereţii lambrisaţi deschişi la culoare, oferindu-le o cafea amară cu cardamom. În vreme ce americanul îi expunea situaţia, acesta îşi trosnea degetele cu un aer gurmand.

— Foarte interesant! conchise el. Trebuie să-i oprim pe teroriştii ăştia. Ştim că acest cartier este un cuib al insurecţiei. Numai că oamenii noştri pătrund cu foarte mare greutate aici. În plus, pentru tot ce înseamnă Marele Beirut, răspunde numai B 2… Trebuie să vă duceţi la colonelul Tarik, la statul major al Brigăzii a VIII-a. Îi voi da un telefon ca să-l anunţ.

— Nu este nevoie, spuse sec Robert Carver, îl cunosc şi eu.

*

* *

Drumul spre Damasc urca către Yarze. Traversând colinele Baabda, un cartier de vile elegante cândva, acum distruse de obuzele lui Walid Jumblatt: Robert Carver îi arătă lui Malko o clădire imensă cu acoperişul plat, plină de antene, cocoţată în vârful unei coline, în partea dreaptă.

— Acolo este Ministerul Apărării, unde ne ducem noi.

Părăsiră şoseaua şi trecură de vreo douăsprezece posturi militare, de baraje întărite cu M 113, fiind nevoiţi să scoată întruna permisele de liberă-trecere ca să le arate. Cu cât se apropiau mai mult, cu atât simţeau că atmosfera este mai încordată. Ministerul Apărării nu mai avea nici un geam.

Colonelul Tarik îi primi într-un birou minuscul a cărui fereastră fusese înlocuită cu o folie de plastic transparent. El stătea după un fişet metalic ciuruit de schijele obuzelor. Într-un ceainic clocotea apă, iar frigul din încăpere era siberian. Pe un pat de campanie, zăceau câteva reviste porno alături, de o cască…

— Scuzaţi-mă că vă primesc în aceste condiţii, începu el. Dar am mai fost bombardaţi şi în dimineaţa asta…

Ceainicul fierbea. Turnă lichidul fierbinte în nişte căniţe de tablă turtite, în timp ce Robert Carver îşi exprima dorinţa. Libanezul se uită la el cu ochii lui negri, plini de tristeţe.

— De aceea aţi venit la mine? Fireşte că aş putea să vă dau un comando din FSI[14] care ar putea să distrugă garajul, dar am nevoie de un ordin dat de palatul prezidenţial. Avem interdicţie să pătrundem în zona şiită fără ordinul semnat de preşedinte.

[14] Forţele Securităţii Interioare (n.a.).

Dar nu cred că se va semna un asemenea ordin. De altfel, ca să facă acest lucru, ar trebui să mute Brigada a VIII-a din Souk El Gharb, însă acest lucru ar slăbi dispozitivul militar. (Oftă.) Ştiţi că săptămâna trecută, trupele noastre au primit mai mult de cinci mii de obuze pe oră pe o rază de un kilometru pătrat... Sirienii îi îneacă pur şi simplu pe jumblattişti în muniţie.

— Prin urmare, nu este nimic de făcut? întrebă Malko îndurerat că Neyla îşi riscase viaţa degeaba.

Ofiţerul libanez îşi frecă mustăcioara cu un zâmbet răutăcios.

— În Liban, se găseşte întotdeauna o soluţie. Trebuie să plătiţi câţiva informatori ca să supravegheze garajul şi să intercepteze bena de gunoi în momentul în care va ieşi din cartier. Eu îi voi anunţa pe şefii posturilor dimprejurul Chiyahului ca să fie foarte atenţi. O să o oprim. Sau mai bine...

Lăsă fraza neterminată. Robert Carver profită de ocazie şi întrebă:

— Sau mai bine ce?

Ofiţerul libanez îi adresă un zâmbet dezarmant.

— Poziţiile puşcaşilor marini ai dumneavoastră nu sunt departe de aici. Aţi putea efectua o operaţiune preventivă. Sau un atac cu elicoptere. Sau cu artileria.

Malko crezu că şeful centralei va sări la gâtul colonelului Tarik. O voce cavernoasă se auzi imediat în aparatele de emisie-recepţie de pe biroul colonelului. Acesta răspunse încetişor, cu buzele aproape lipite de aparat.

Un comandant tânăr, cu ochelari de miop, intrase tiptil şi asculta convorbirea. Robert Carver se ridică, aruncându-i lui Malko o privire descurajată. Acesta făcu la fel. Situaţia era limpede. Nu puteau să se aştepte la nici un ajutor din partea libanezilor. În momentul în care se îndreptau spre uşă, colonelul Tarik le strigă:

— De ce nu vă duceţi la preşedinte? E destul de aproape de aici...

Robert Carver mormăi ceva doar pentru el. Când ajunseră pe coridor, se întoarse către Malko.

— Acum ştiţi de ce libanezii sunt numiţi FSI? Adică Forţele Speciale Inutile. Eram sigur că aşa o să se întâmple. Echilibrul acestei jandarmerii făcute deopotrivă de musulmani şi de creştini este atât de fragil, încât nici nu îndrăznesc să se folosească de el. În fond, ei cred că un camion-capcană în plus sau în minus într-un oraş deja devastat de opt ani încoace nu mai are de ce să înspăimânte opinia publică.

Pe hol erau numai cioburi pe jos. Santinelele se uitau înspre linia verde din cartierul Chouf. Unde era ascunsă artileria druzilor lui Jumblatt. Furios, Malko îi trase un şut unei cutii goale de bere.

— Pentru că situaţia se prezintă astfel, vreau să mă duc singur să văd ce se întâmplă în acel garaj. Aşa, am speranţa că Neyla nu a murit degeaba. După aceea, vom trimite un telex la Langley.

— Sunteţi nebun! protestă americanul. Ştiu cine sunteţi. Odată ajuns acolo, eu nu voi putea face absolut nimic pentru dumneavoastră. În plus, obiectivul nostru principal îl constituie acele ULM-uri.

— Eu nu lucrez cu globul de cristal, spuse Malko. Acum este imposibil să le găsim.

— Este o tâmpenie ce vreţi să faceţi, insistă. Robert Carver.

Malko nu-i răspunse. Fierbea în suc propriu.

*

* *

Oldsmobilul trecu în viteză mică pe lângă ruinele înnegrite ale hotelului *Saint-George,* apoi merse pe lângă *Phoenicia* redus şi el la stadiul de carcasă goală. Din portul ras de pa faţa pământului, mai rămăseseră doar grămezile de moloz. Cartierul Quarantaine, odinioară locuit numai de armenii şi de kurzii săraci, acum nu mai exista. Nu mai erau nici cafenelele cocoţate pe piloni în care bătrânii Beirutului se duceau să bea *arak* şi să facă fel de fel de pariuri.

— Mergem în Piaţa Martirilor, spuse Malko.

Ascultător, Mahmoud viră pe strada Zaafarane, năpădită de bălării şi ajunse în josul Pieţei Martirilor. Malko îi spuse să oprească în faţa monumentului. În lumina soarelui, *carcasa* arsă a maşinii lui Jocelyn părea şi mai sinistră. Făcu câţiva paşi până la scările fostului comisariat. Ploaia nu spălase de tot sângele Neylei. Privi pata maronie cu sufletul strâns, mai hotărât ca niciodată să-şi continue misiunea, chiar dacă rămânea singur.

*

* *

Malko se pierdu în aglomeraţia de pe strada Omar Beyhum, cu Nagra lui pe umăr, sub privirile lui Mahmoud. Care rămăsese cuminte la volanul Oldsmobilului. În mod normal, permisul de liberă-trecere eliberat de Amal îi asigura liniştea. Nu existau comunicaţii între barajele de pe stradă şi punctul de control. Şoseaua înnămolită era invadată de tarabe, lăsând doar un

spaţiu îngust pentru maşini. După planul pe care şi-l ticluise în minte, strada Moscheii Hussein era a treia pe dreapta. Dacă îl întrebau ceva, spunea că face un reportaj pentru postul de radio la care lucra.

Portretele imamului Moussa Sadr, surâzător şi bărbos şi ale extaticului Khomeiny formau un mozaic divers colorat ce ascundea puţin zidurile leproase din beton prost, cenuşii, găurite de obuze. Acestea alternau cu fotografiile câtorva „martiri" din Amal, atât de retuşate, încât semănau toţi cu profetul... Malko se îndepărtă cu o mică strângere de inimă de un M 113 alb al italienilor, oprit în mijlocul intersecţiei. Era ultima insuliţă a prietenilor. În afară de ei, el era singurul străin din zonă. Aproape la fiecare colţ de stradă, stăteau câţiva miliţieni din Amal cu Kalaşnikovurile *pe* umăr, cu figuri bănuitoare. Câteva femei cu văluri pe chipuri se strecurau prin mulţime, cu coşuri puse pe cap. Ca printr-o minune, ploaia se oprise.

Un Land-Rover plin cu bărbaţi înarmaţi trecu în viteză prin noroiul care ajungea până la genunchi. Malko se opri o clipă să privească fotografia colorată a patru militanţi din Amal. Executaţi de israelieni. Se afla la cinci kilometri de *Commodore* şi deja era în altă lume. Ici şi colo, miliţienii stăteau de pază pe acoperişurile plate, în jurul mitralierelor grele. Zărise un tanc T 52 în fundul unei curţi, pe jumătate ascuns. Amal îşi făcuse cumpărăturile de la palestinieni şi cartierul gemea de arme de toate soiurile. Un băiat îşi lustruia Kalaşnikovul la un balcon, iar o femeie grasă întindea rufele la uscat.

Malko o luă la dreapta pe strada Moscheii Hussein, o arteră mărginită de cocioabe dărăpănate. În acest cartier, singurele obiecte cu adevărat noi erau armele. Era atât de tensionat încât tresări când auzi în spate un fluierat strident. Se întoarse şi nu-i veni să-şi creadă ochilor. Era chiar Farouk, micuţul palestinian care îi făcea cu mâna! Se duse la el.

— Ce faci...

— Vino repede, zise puştiul. Şeful vrea să te vadă.

Malko îl urmă. La zece metri mai departe, staţiona un Mercedes negru cam turtit. Farouk deschise portiera şi Malko zări haina verzuie a lui „Johnny". Se sui în maşină. Foarte liniştit, palestinianul fuma. Ochii lui bulbucaţi îl fixară pe Malko cu o expresie pe jumătate plină de admiraţie, pe jumătate ironică.

— *Marhaba!*[15] Aţi vrut să vă sinucideţi? Ce căutaţi aici?

[15] Bine aţi venit! (n.a.).

— Dar dumneata? Am încercat să iau legătura cu dumneavoastră.

— Ştiu, spuse „Johnny”, am lucrat pentru dumneavoastră. Şi v-am urmărit. Nu vreau să ne mai programăm întâlnirile, căci astfel pot să vă întâlnesc când am chef.

— De ce în acest loc?

Palestinianul se aplecă înainte şi întinse mâna, arătându-i capătul străzii.

— De ce… Vedeţi Land-Roverul de acolo? Sunt oamenii lui Abu Nasra. Pe dumneavoastră vă aşteaptă.

Malko zări vehiculul în faţa căruia stătea un miliţian înarmat cu un PPG 7 şi încins cu rachete. I se strânse stomacul. Palestinianul îl observa în tăcere.

— Sunteţi în pericol de moarte, spuse el, se pregătesc să vă aresteze.

Capitolul XVII

Malko avu impresia unui duş rece. Farouk se urcă în faţă. Şoferul Mercedesului demară şi dădu puţin înapoi ca să ajungă pe strada Omar Beyhum, în clipa în care dădeau colţul. Malko zări un bărbat care alerga pe lângă Land-Rover şi îi striga pe oamenii din el. „Johnny” spuse:

— Acum e timpul…

În loc să se îndrepte spre nord. Maşina se afundă pe străduţele cartierului Chiyah.

— Unde ne ducem? întrebă Malko.

„Johnny” zâmbi în colţul gurii.

— Să facem ce doriţi dumneavoastră. Să cercetăm garajul de lângă moschee.

— Dar cum aţi reuşit…

— V-am spus că am lucrat pentru dumneavoastră, spuse palestinianul, dar într-un mod mai puţin periculos decât aţi făcut-o, fiindcă eu vreau să mai trăiesc. Am descoperit unde sunt ULM-urile şi, de asemenea, ce se pregăteşte în acel garaj. Cele două treburi au legătură între ele…

Se hurducară prin gropile de pe terenul viran. Mercedesul se opri lângă un autobuz vechi răsturnat în mijlocul drumului, înconjurat cu o movilă de pământ. „Johnny” coborî, iar Malko se luă după el. Această zonă din cartierul Chiyah era distrusă în întregime şi practic nelocuită. „Johnny” îi aruncă o privire lui. Malko, ca şi cum l-ar cântări.

— Am pierdut doi oameni dragi nouă. Acum să faceţi numai ce vă spun. Moscheea Hussein se află acolo. Nimeni nu mai vine pe aici fiindcă terenul este minat. Farouk ştie drumul.

Plecară toţi trei, alunecând pe noroi, însoţiţi de picăturile de ploaie care începuseră din nou să cadă. Într-o clipă, se stârni potopul. Ultimii pietoni dispărură dintr-o dată. Cu umerii lăsaţi, „Johnny” semăna din ce în ce mai tare cu un broscoi mare. Din cauza hainei de culoare verde. Merseră în zig-zag prin grădinile părăginite şi printre clădirile doborâte precum castelele din cărţi de joc şi printre carcasele de maşini. Străduţele erau invadate de bălării care ascundeau deseori fiare ascuţite şi periculoase, în acest peisaj dezolant, singurele fiinţe care păreau să se simtă în largul lor, erau câteva pisici vagaboande.

Farouk se opri, în sfârşit şi le arătă o casă cu trei etaje, vopsită în verde şi alb. Strada care ducea într-acolo era blocată cu bucăţi de cale ferată. Sub stropii de ploaie, un miliţian cu gluga trasă pe ochi veghea cu stoicism, ţinând Kalaşnikovul pe genunchi. Alţi doi opreau maşinile, dar nu-i băgau în seamă pe trecătorii pe care îi considerau mai puţin periculoşi.

— Garajul este în spate, zise Farouk.

— Pot să-l văd? întrebă Malko.

Tânărul palestinian schimbă o privire cu „Johnny” şi la semnul acestuia Farouk spuse:

— Vino.

Îl lăsară pe „Johnny” acolo şi înconjurară un maidan cu case pe jumătate dărâmate. În casele fără ferestre, se zăreau familiile supravieţuitoare care nu plecau dintre ruine. Era mizerie, însă peste tot tronau fotografiile lui Khomeiny şi sigla organizaţiei Amal, întruchipând speranţa.

Ajunseră la o clădire pe jumătate prăbuşită, iar Farouk, urmat de Malko, se strecură într-un morman de beton. Mai încolo, găsiră rămăşiţe din acoperiş... Malko se strâmbă scârbit. Printre picioarele lui fugise un şobolan cât toate zilele. După ce ajunseră la acoperiş, se târâră pe burtă pe cimentul ud şi rece.

Malko zări în partea cealaltă a străzii o mică platformă care ajungea pe un garaj cu acoperişul în pantă. În faţă era un Mercedes gri cu capota ridicată. Uşa grilajului se deschise şi din el ieşi un Land-Rover. Malko apucă să zărească forma galbenă a unei bene de gunoi, ca toate celelalte existente în Beirut. Uşa se închise repede la loc. Informaţia pe care i-o dăduse Neyla era exactă.

Nu avu timp să se bucure, căci un ţipăt strident îl făcu să tresară. La patru acoperişuri mai departe, un bărbat în uniformă militară gesticula cu Kalaşnikovul în mână. Era un miliţian din Amal. Farouk mârâi şi se aşeză pe burtă. Sosise clipa. Miliţianul deschisese focul. Împuşcăturile ţâşniră în lanţ, smulgând bucăţi de ciment şi împrăştiindu-le peste tot. Farouk se rostogolea relaxat.

— Repede! Repede!

Malko aruncă o privire rapidă. Miliţianul punea alt încărcător urlând întruna ca o sirenă. Apărură doi bărbaţi care coborau scara din exteriorul clădirii. Malko şi Farouk ajunseră jos în câteva secunde şi fugiră în zig-zag în labirintul de străduţe distruse.

„Johnny” îi aştepta lângă Mercedes. Farouk începu o tiradă în

arabă şi se urcară toţi trei în maşina care demară în trombă. Palestinianul părea încordat şi neliniştit. Ajunseră pe o străduţă destul de aglomerată. În aceeaşi clipă, Farouk ţipă. Malko se întoarse. Land-Roverul pe care îl zărise lângă moschee îi urmăreau plin cu miliţieni înarmaţi. În spatele lor venea şi o camionetă. Farouk se aplecă şi luă de jos Kalaşnikovul cu mâner rabatabil, apoi deschise geamul.

— Trebuie să ajungem pe drumul dintre Bordj El Brajneh şi tabăra puşcaşilor marini, îi explică liniştit „Johnny”. Sper să nu întâlnim baraje...

Cursa continuă într-o linişte apăsătoare. Apoi se auziră iarăşi focuri de armă. Un glonţ străpunse geamul din spate şi parbrizul. Dacă urmăritorii trăgeau cu un RPG 7, erau terminaţi. Bătrânul Mercedes se hurduca prin gropi şi prin băltoacele cu noroi, evitând pietonii. Deodată, Malko zări deasupra acoperişurilor drapelul imens al Statelor Unite, în tabăra puşcaşilor marini, puţin mai la nord, pus pe acoperişul unui service distrus. „Johnny” îl văzuse şi el. Îi strigă ceva şoferului care o luă pe o străduţă, viră la dreapta, apoi la stânga şi ajunse pe un drum puţin mai larg. La două sute de metri pe dreapta, Malko zări marele bulevard Jamal, cu postul de control al armatei libaneze şi buncărul puşcaşilor marini. Numai că drumul era blocat de două Land-Roveruri înconjurate de miliţienii din Amal.

Şoferul opri şi se întoarse, aşteptând ordinul lui „Johnny”. Acesta se uită de jur-împrejur. Urmăritorii erau în spatele lor. În faţă, se înălţa o clădire cu două niveluri, dar se vedea că e părăsită.

„Johnny” se întoarse spre Malko.

— Daţi-i repede lui Farouk numărul direct al lui Robert Carver. Va încerca să-l anunţe unde suntem. Ne vom refugia aici.

Zgomotul unei rafale trase din maşină îl asurzi pe Malko în timp ce scria numărul. Farouk îşi golise încărcătorul în Land-Rover, iar pasagerii lui săriră jos şi se răspândiră. Înşfăcă hârtia din mâna lui Malko, coborî şi dispăru ca un motan furişându-se printre ruine.

Şoferul îi aruncă lui Malko un Kalaşnikov şi un sac plin cu încărcătoare. „Johnny” luă altul de jos. Dintr-un singur salt, cei trei bărbaţi se năpustiră afară, fugind în zigzag ca să nu fie nimeriţi de gloanţe. Şoferul căzu, lovit de unul în spate. „Johnny” şi Malko ajunseră la casă. Palestinianul îi arătă o scară întunecoasă pe care se năpusti, iar Malko îl urmă. Cei doi ajunseră într-un subsol slab luminat. „Johnny” puse jos sacul cu

încărcătoare şi îşi şterse fruntea.

— Aici putem să ne adăpostim un timp, spuse el. Este doar o singură intrare.

Auziră strigătele urmăritorilor care invadau parterul clădirii. Malko avea neplăcuta senzaţie că era prins în cursă ca un şobolan. „Johnny” înaintă şi trase o rafală scurtă înspre scară. După aceea, îşi aprinse o ţigară şi se aşeză pe o ladă uzată.

— Să sperăm că domnul Carver este la birou, spuse el. *

* *

Cele trei maşini din care era compus convoiul lui Robert Carver mergeau în viteză pe bulevardul Jamal, urmate de un motociclist libanez. Pe drum, şeful centralei suna la cartierul general al puşcaşilor marini, telefonul lui Farouk îl prinsese exact când se pregătea să iasă din birou. De atunci, se războia la telefon cu cartierul general al Brigadei a IV-a libaneze, cu cel al puşcaşilor marini şi cu palatul prezidenţial.

La intersecţia bulevardelor Jamal cu Ghobeiri, un M 113 libanez era îndreptat, împreună cu o întreagă baterie, înspre clădirea izolată cu două etaje. Strada fusese evacuată. Un alt blindat libanez ocupa strada, la o sută de metri mai departe. La intersecţie, aştepta cu arma la picior o mică unitate de puşcaşi marini, compusă din două vehicule blindate Bradley, de o secţie şi de o unitate dotată cu lansatoare de rachete. Robert Carver alergă până la căpitanul libanez care comanda unitatea şi se întrebă:

— Unde sunt?

— Credem că persoanele pe care le căutaţi sunt în pivniţă. Restul clădirii este ocupat de miliţienii din Amal. Refuză să se predea.

— Trebuie să-i dislocăm înainte să pună mâna pe ei, ordonă americanul.

— Ştim, răspunse libanezul, dar nu este o treabă uşoară. Au RPG 7 cu care trag în noi.

Carver îi urmări privirea. Văzută dintr-o parte, clădirea, avea faţada găurită, înălţându-se în mijlocul unui maidan. În zid fusese făcută o fantă dreptunghiulară, chiar deasupra postului libanez. Apăru un cap, dar fu imediat salutat cu o rafală de mitralieră care scrijeli cimentul. Se auziră în replică câteva focuri de Kalaşnikov şi toată lumea se adăposti. La două sute de metri de aici, circulaţia îşi continua afluxul pe bulevardul Jamal, ca şi cum

nu s-ar întâmpla nimic.

Câteva gloanţe le şuierară pe la ureche. Ofiţerul libanez şi americanul se refugiară sub copertina unui negustor de frigărui care pusese la fript douăzeci deodată. Mitraliera păcăni din nou. Brusc, Robert Carver luă o hotărâre. Îşi şterse fruntea acoperită de broboane de sudoare, uitându-se la fotografiile lui Khomeiny ce ornau clădirea asediată.

— Ascultaţi aici, zise el, se trage în noi din zona controlată de armata *dumneavoastră.* Vă cer să treceţi la asalt. Să terminăm odată! Acestea sunt ordinele de la cartierul dumneavoastră general.

Căpitanul nu scoase o vorbă, ci discută rapid în arabă cu un sergent care plecă în goană pe strada pustie, fluturând o batistă albă şi dispăru în clădire. Ieşi puţin mai târziu şi veni să-i dea socoteală căpitanului. Acesta se întoarse spre Robert Carver:

— Refuză să se predea.

— Atunci, atacaţi-i! ordonă americanul.

Ofiţerul libanez plecă privirea în pământ.

— Oamenii mei sunt şiiţi. Nu vor să se bată cu fraţii lor.

— Foarte bine, spuse Robert Carver, palid de furie. În clădire se află un cetăţean american şi am responsabilitatea să-i asigur protecţia. Le dau ordin puşcaşilor marini să intervină.

— Este o decizie corectă, recunoscu libanezul, vizibil uşurat.

Locotenentul puşcaşilor marini atât aştepta. După o scurtă discuţie cu şeful centralei, cele două blindate Bradley, cu steagurile înstelate fluturând în vânt, ocupară poziţiile.

După treizeci de secunde, primul obuz de o sută şase milimetri lovi faţada şi îi făcu o gaură uriaşă. Riposta nu se lăsă aşteptată, ci se auzi un tir violent de arme automate. Apoi explozia unui RPG 7 rată la ţanc tancul M.113. Timpanele vibrară când fu lansată altă rachetă. Puşcaşii marini îşi dădeau toată silinţa. Robert Carver privea clădirea care fumega peste tot, mort de îngrijorare. Cum vor reuşi să supravieţuiască Malko şi „Johnny”? Fireşte că se duseseră în pivniţă, dar nimic nu spunea că va rezista atacului…

Se apropiară şi alţi puşcaşi marini echipaţi cu rachete filoghidate de tipul Dragon şi Tow. Erau mai precise decât obuzele. Rachetele începură să cadă ca o ploaie asupra clădirii şi dispăreau pe ferestre. O explozie îngrozitoare zgudui toată strada. Probabil că sărise în aer un depozit de muniţie. Asaltul puşcaşilor marini începu să progreseze, după perdeaua de rachete Tow trase individual. Exploziile se auziră una după alta

fără încetare, iar fumul ieşea acum de la toate ferestrele clădirii asediate. Bufniturile mitralierelor grele măreau şi mai mult vacarmul.

După o fracţiune de secundă, un colţ al imobilului căzu într-un nor de praf cenuşiu, proiectând câteva trupuri afară. De la primul etaj se trăgea în continuare cu puşti Kalaşnikov şi cu RPG 7. Căpitanul libanez alergă la Robert Carver şi spuse:

— Măcar de nu i-ar anunţa pe jumblatlişti.

Tunurile druzilor se aflau la mai puţin de cinci kilometri, la poalele colinelor din cartierul Chouf. Lin M 113 al puşcaşilor marini înainta trăgând cu cele două ţevi cu o viteză uluitoare. Altă explozie făcu praf câteva portrete ale lui Khomeiny de pe ziduri. Câţiva puşcaşi marini se apropiară şi traseră în primul etaj care mai rezista încă patru rachete Tow. Apoi se dezlănţuiră mitralierele grele care desăvârşiră treaba.

Trei oameni săriră deodată de la fereastra primului etaj, cu puştile Kalaşnikov în mână. Se repeziră ca nişte apucaţi la blindatele puşcaşilor marini trăgând în timp ce alergau. Dar căzură imediat, seceraţi de gloanţele de toate calibrele. Era de-a dreptul halucinant căci ştiau că nu aveau nici o şansă de supravieţuire unui asemenea tir. Căpitanul libanez, alb ca varul, spuse:

— Sunt soldaţi Hezbollah...

Nebunii lui Dumnezeu care veneau direct de la Baalbek.

Brusc se lăsă o tăcere de plumb. Apărătorii clădirii fuseseră scoşi din luptă cu toţii... O parte dintr-un zid se prăbuşi cu un zgomot surd, iar puşcaşii marini începură să înainteze cu mare atenţie. Apăru din nou şi negustorul de frigărui, iar oamenii care se ascunseseră în şanţuri se urcară în maşini şi plecară cât putură de repede... Două elicoptere cu însemnele US se roteau deasupra clădirii, având grijă să nu scape nici un soldat. Robert Carver alergă printre puşcaşii marini. Ajunse primul lângă clădire şi îl strigă pe Malko.

Parterul era doar un amalgam de moloz, de fiare şi de beton. Malko era dedesubt, dar trăia. Puşcaşii marini cerură prin radio buldozere şi excavatoare. Soldaţii libanezi veniră să caute prin dărâmături. Unul dintre ei îi făcu semn lui Robert Carver. De sub o placă de beton se auzeau strigăte înfundate.

Buldozerul ajunse abia după un sfert de oră. Şi mai dură douăzeci de minute până dădu la o parte placa de beton. Când şeful centralei zări părul blond al lui Malko, acum gri de praf şi capul de broscoi al lui „Johnny”, ţipă de bucurie. Cei doi bărbaţi

ieşiră la suprafaţă, cu hainele rupte, murdari, asurziţi, clipind din ochi.

— Ne-aţi salvat viaţa când aţi tras primul obuz, spuse Malko. A blocat intrarea în pivniţă, astfel, ne-ar fi făcut terci cu un RPG 7.

— Sunteţi teferi?

— Da, răspunse Malko, dar era timpul să apăreţi.

Printre puşcaşii marini se strecură o siluetă măruntă. Era Farouk care veni în goană la „Johnny”. Bărbatul îl îmbrăţişă pe băiat. Malko se scutură de cimentul care îi pătrunsese în piele.

— „Johnny” a aflat unde sunt ULM-urile şi în ce scop vrea să le folosească Abu Nasra.

Capitolul XVIII

Zgomotul şenilelor vehiculelor Bradley acoperi exclamaţia lui Robert Carver. Mirosul acru al fumului exploziilor şi praful cimentului pulverizat îl făcu pe Malko să tuşească. Clădirea în care se refugiaseră era acum doar o movilă de moloz. Cele două etaje se prăbuşiseră peste parter, reducând totul doar la o grămadă ce nu măsura mai. Mult de trei metri înălţime.

— *My God!* Sunteţi sigur? se miră şeful centralei. Care este obiectivul?

„Johnny” îşi scutură de praf haina verzuie. Farouk se grăbi să-i ia puşca. Palestinianul îşi aprinse o ţigară şi trase fumul cu nesaţ.

– Mâine dimineaţă, ambasadorul vostru are întâlnire cu preşedintele Gemayel ca să ia împreună micul dejun. Va fi însoţit de câţiva consilieri. Nebunii din Baalbek vor ateriza în curtea reşedinţei cu aparatele ULM şi vor trage cu rachete, apoi vor arunca în aer clădirea.

Malko ştia că reşedinţa ambasadorului Statelor Unite se găsea pe colina Baabda. Mai multe baraje păzite de tancuri făceau imposibilă debarcarea terestră a unei trupe de comando. Ministerul Apărării era foarte aproape, deci intrările puteau ajunge foarte repede.

— Cum aţi reuşit să aflaţi? îl întrebă Robert Carver împietrit.

„Johnny” îi adresă un zâmbet rece:

— Asta nu este important. Vreţi mai degrabă să mă întrebaţi cum de au aflat iranienii de această întâlnire.

— Aveţi amănunte? întrebă americanul dezarmat.

— Fiecare aparat poate să transporte o sută de kilograme de hexogen sau rachete, preciză „Johnny”.

— Dar bena de gunoi? întrebă Malko. Asta este altă operaţiune?

— Nu, este destinată taberei de puşcaşi marini. Ca diversiune…

În jurul lor, cadavrele erau scoase de sub dărâmături şi aliniate. Puşcaşii marini îşi terminară treaba. Locotenentul lor veni şi îi spuse ceva lui Robert Carver.

— Trebuie să mă duc să semnez documentele, spuse americanul. Veniţi.

Se aşezară în Chevrolet-ul negru protejat de două blindate

Bradley care se întorceau în tabără. Intrarea în tabără semăna cu un fort dintr-un film western. Ajunseră la punctul de control străbătând un peisaj apocaliptic. Clădirea în care pieriseră două sute cincizeci de puşcaşi marini nu mai exista. Câteva autobuze răsturnate fuseseră aşezate peste zidurile făcute din pământ şi peste blocurile din beton. Domnea o atmosferă crepusculară în clădirile din prefabricate ale punctului de control, lipsite de confort, întărite cu saci de nisip verzui.

Se instalară în Sala Operaţiunilor, în faţa unei hărţi imense a periferiei sudice, în prezenţa unui colonel. Robert Carver se întoarse spre palestinian:

— Puteţi să ne arătaţi unde este amplasată baza teroriştilor?

„Johnny” se uită îndelung pe hartă, apoi puse arătătorul pe o pată aflată puţin mai la est de Bordj El Brajneh, chiar în dreptul aeroportului.

— Aici este, la Hadeth. Este o fostă bază a noastră. Există un hangar blindat care poate să reziste în faţa artileriei uşoare. Acum a devenit punct de sprijin pentru miliţiile Amal. Este apărat de tunuri cu două ţevi de douăzeci şi trei de milimetri. În plus, aparatele sunt păstrate de o sută de soldaţi Hezbollah şi de miliţieni din Amal, fanatici, care au jurat să moară apărându-le. Au plasat „sonerii” pe un perimetru destul de mare de jur-împrejur. Aşadar, nu pot fi luaţi prin surprindere. Aici este casa lor şi, într-o jumătate de oră, pot să mobilizeze sute de miliţieni, în plus, au posibilitatea să ceară prin radio sprijin artileriei lui Jumblatt…

Robert Carver se întoarse către colonelul puşcaşilor marini.

— Să presupunem că obţinem undă verde de la palestinieni. Aţi putea să organizaţi o operaţiune?

Colonelul se strâmbă cu îndoială:

— Domnule, începu el, am făcut fotografii aeriene cu această zonă. Fiecare clădire se poate transforma într-o cazemată. Am avea nevoie de aruncătoare de flăcări. Nici măcar israelienii nu ar reuşi.

— Dar o operaţiune cu elicoptere?

— Tipii ăştia au sute de RPG 7 şi: credeţi-mă, ştiu să le folosească. Să nu mai vorbim de tunurile cu două ţevi de douăzeci şi trei de milimetri. Riscăm să pierdem multe aparate de zbor…

În apropiere, o explozie făcu să se cutremure geamurile. Imediat se auzi un claxonat strident şi toate luminile se stinseră. Trăgea artileria. După ce luminile se aprinseră din nou. Cei patru

bărbaţi se priviră descurajaţi. Robert Carver îşi aprinsese o ţigară şi trăgea din ea gânditor.

— Dacă le-am cere celor de pe nava *New Jersey* să nimicească baza cu tunurile lor de patru sute douăzeci de milimetri? spuse Malko.

Fiecare proiectil ar transforma pe loc în câmpie un perimetru de cinci sute de metri de coastă. Un mic cutremur de pământ. Robert Carver puse ţigara în scrumieră.

— Nici măcar pentru distrugerea unui comando sinucigaş Pentagonul nu ar fi de acord să bombardăm un cartier întreg din Beirut... Dacă am putea pune câteva balize radio, am putea trata problema cu aparatele Phantoms ale Flotei a VI-a. Datorită aşa-numitelor *smart bombs*[16] sunt de o precizie uimitoare. Aţi văzut ce au făcut israelienii la Baalbek.

— Dar armata libaneză? zise Malko cu îndrăzneală.

— Ştim de ce este în stare, spuse şeful centralei. Nu există decât Brigada a VIII-a. Creştini. Intrarea în acest cartier ar provoca o baie de sânge. Este un labirint de galerii, de buncăre, de tunuri şi de rachete sol-aer.

Americanul îşi luă ţigara şi trase un fum sprijinindu-se de masă.

— Împreună cu Malko aţi putea să mergeţi într-o recunoaştere? îl întrebă el pe „Johnny”. Să încercaţi să faceţi câteva fotografii acestor aparate. Este prima condiţie ca să convingem statul-major. În acelaşi timp. Să observaţi locurile cu precizie. Ştiu că vă cer să vă aruncaţi direct în gura lupului, dar nu avem de ales. Într-o oră, se va întuneca.

— Acum este prea târziu, spuse „Johnny”. Ar trebui să încercăm mâine în zori.

— La ora şase se luminează, observă colonelul. Admiţând că sunteţi pregătiţi, timpul cât operaţi şi până vă întoarceţi nu ajunge să acţionăm cât ar fi nevoie.

— Vor avea mijloace de comunicare prin radio, obiectă Robert Carver. Voi încerca să organizez toată operaţiunea chiar în seara asta. Cu colaborarea dumneavoastră, bineînţeles.

— Dumneavoastră aţi spus-o, observă colonelul. Dar va asumaţi un mare risc...

„Johnny” părea absent, de parcă acest lucru nu l-ar privi şi pe el.

În orice caz, Malko era în aşa hal de nervos, încât, înainte de

[16] Bombe inteligente ghidate prin radio (n.a.).

toate, avea nevoie de odihnă, apoi să plece la asalt în această ultimă misiune de recunoaştere.

— Am avea nevoie de protecţie, observă el. Aţi putea să-l folosiţi pe prietenul Farouk?

„Johnny” aprobă din cap.

— Da. Dar trebuie să-l plătim.

— Am destui bani în seiful meu din birou, spuse imediat Robert Carver. Îi conduc pe Malko şi pe „Johnny”. Colonele, luăm din nou legătura peste două ore.

*

* *

— Lăsaţi-mă aici, ceru „Johnny “.

Trecuseră de intersecţia din Chatila şi se pomeniră în mijlocul cartierului palestinian.

— Cum ne întâlnim? îl întrebă Malko.

— Vă sun la hotel la cinci dimineaţa, spuse palestinianul. Dar până atunci, am multe de făcut.

Coborî din Chevrolet şi se făcu nevăzut în întuneric. Robert Carver oftă zgomotos.

— Dacă nu îl aveam pe omul ăsta, acum eraţi mort, iar noi într-un mare rahat. Mai avem doar câteva ore la dispoziţie ca să oprim un atentat cu mijloace improvizate. Iar în afară de asta…

— Fireşte! recunoscu americanul. Dar cu norocul şi cu priceperea dumneavoastră, sunt sigur că veţi reuşi.

— Sunt o grămadă de oameni ca mine care umplu cimitirele, spuse Malko.

Reuşiră să evite barajul din faţa muzeului, iar după douăzeci de minute, Chevroletul îl lăsa pe Malko la *Commodore.* Mahmoud era acolo, bucuros ca un câine care îşi vede stăpânul. În căsuţa pentru mesaje era un bileţel. Sunase o oarecare Mona, dar nu lăsase nici un mesaj. Prin urmare, apetisanta stewardesă nu-l uitase. În timp ce făcea duş şi scăpa de tot cimentul care se pusese pe el, Malko se gândea la ea. Destinul îşi băga coada şi le zădărnicea toate întâlnirile. Cuprins de un impuls subit, el se îmbrăcă, îşi strecură pistolul în buzunarul trenciului şi coborî. Mahmoud veni repede la el.

— Plecăm la război? îl întrebă şoferul cu o mutră comică.

— Nu, zise Malko, ne ducem la Achrafieh.

*

* *

Lui Mahmoud îi trebuiră patruzeci şi cinici de minute ca să

ajungă prin labirintul de străduţe din Achrafieh, în faţa clădirii unde o lăsase Malko pe stewardesă în ziua în care se întâlniseră. Dar avu o decepţie, căci imobilul avea interfon. Nu era trecut nici un nume... în schimb, era curent. Începu să apese sistematic pe toate butoanele întrebând de Mona. Când ajunse la cel de-al şaptelea. Îi răspunse o voce blândă:

— *Aiwa*?

— Sunt eu, Malko.

Urmă o clipă de tăcere, apoi un râs uşor.

— Dar... Nu v-am spus să veniţi. V-am sunat toată ziua. Acum am treabă.

Lui Malko îi mai sunau încă în timpane exploziile din clădirea în care se refugiase. Acest obstacol neaşteptat îi trezi şi mai mult dorinţa. Dacă Mona îl sunase de mai multe ori, însemna că nu îi era indiferent. Adoptă tonul cel mai dulce posibil şi spuse:

— Am străbătut tot Beirutul ca să vă văd. Nu puteţi să mă lăsaţi să plec aşa. Oferiţi-mi măcar ceva de băut.

Se lăsă o scurtă tăcere, dar şi un moment de suspans. După aceea, se auzi vocea Monei, pe jumătate convinsă:

— Bine, dar să nu staţi mult.

Bâzâitul interfonului îi răsună lui Malko în urechi precum o muzică devină. Mona îl aştepta în pragul uşii, la etajul şapte. Era îmbrăcată într-un capot roşu din care se vedeau picioarele strânse în nişte ciorapi fumurii, încălţată cu papuci cu toc. Ea îl primi pe Malko veselă şi puţin ironică.

— Nu credeam că o să mai daţi vreun semn de viaţă.

De la un magnetofon se auzea o melodie arabă ritmată. Mona aruncă o privire ceasului cu diamante şi oftă cu părere de rău:

— Se pare că nu aveţi noroc... Jules al meu trebuie să vină dintr-o clipă în alta să mă ia. Dar avem timp să bem ceva.

Îl fixa cu o privire deşucheată, de vampă, sigură pe ea. Fiindcă şi Malko o privea insistent, până la urmă se ruşină şi plecă ochii în pământ.

— Am apreciat numărul pe care l-aţi făcut în seara aceea, începu Malko.

— Care? Când dansam sau după aceea?

— Ambele. Acum aş dori să dansaţi.

Ea îl privi surprinsă.

— Să dansez? Acum?

— Da.

— Sunteţi nebun! Nu avem timp. Mâine seară am putea cina împreună, atunci...

— Cine ştie ce se întâmplă până mâine?

Mona îl măsură îndelung, cu o expresie nedumerită. El îi susţinu privirea strălucitoare din ochii negri. Într-un Beirut în care moartea era întâlnită la tot pasul, nu prea puteai să-ţi faci planuri. Fără o vorbă, ea desfăcu cordonul capotului şi îl lăsă să alunece pe umeri, dezvăluind un corset alb de care erau prinşi ciorapii fumurii, foarte sus pe coapsele fusiforme. Ea luă o eşarfă şi o înnodă în jurul taliei, destul de lent, pentru ca el să-şi poată da seama că nu considerase necesar să-şi pună un slip.

— Aşezaţi-vă, spuse ea arătându-i patul, unicul loc confortabil din toată casa.

Muzica ce se auzea în încăpere şi era aceeaşi din seara în care fuseseră la decorator. La început, Mona rămase nemişcată, legănându-şi abia perceptibil şoldurile, apoi tot corpul începu să se mişte, cu braţele deasupra capului. Se întâmplă iarăşi un miracol. Mona începu să mimeze un orgasm interminabil, apropiindu-se de Malko. Din când în când, eşarfa se îndepărta, dezvăluind porţiunea de piele de deasupra ciorapilor.

Mona se pregătea să se lase uşor pe vine. Când Malko se ridică şi o prinse de mâini, atrăgând-o spre pat. La început, tânăra încercă să scape de el râzând. În timp ce se luptau, nodul eşarfei se desfăcu, dând la iveală pântecele gol. Corpurile lor se atinseră, iar Malko avu senzaţia că va exploda instantaneu.

Mona rămase câteva clipe lipită de el, parcă vrând să-şi demonstreze efectul provocării ei, apoi încercă să-l respingă.

— Mi-aţi cerut să dansez, nu să...

El îi acoperi gura cu un sărut la care tânăra răspunse imediat, începând din nou să-şi legene şoldurile într-un fason extrem de senzual, aducându-l pe Malko într-o stare vecină cu delirul. O cuprinse de mijloc, iar ea începu să danseze lipită de el, uitându-se ochi în ochi.

Bâzâitul interfonului avu asupra lor efectul unui duş rece. Se opriră locului. Malko nu îndrăznea să spună nimic. Mona şopti:

— E interfonul. A venit Jules al meu. Trebuie să plec, altfel, va urca el.

Malko nu îi dădu drumul.

— Nu răspunde, va crede că nu eşti acasă.

— Dar ştie că sunt acasă.

— Atunci spune-i că interfonul s-a stricat.

— Dar nu este...

Ca să-i dea ei dreptate, interfonul se auzi din nou, făcându-i să tresară. Malko îi dădu drumul Monei, se apropie de perete şi

smulse firul interfonului.

— Acum chiar s-a stricat.

Se întoarse la ea şi o împinse spre pat, căzând amândoi odată. Mona îl ajută să se elibereze, trecu sub el şi îl cuprinse cu picioarele în aşa fel încât s-o posede dintr-o dată, nerăbdător, realizându-şi în sfârşit fantezia. Mona slobozi un geamăt înfundat. Făcură dragoste cu furie, dar şi cu blândeţe. Era fantastic.

— Hai, vino, murmură ea.

Nu numai că Malko nu o ascultă, dar se retrase din pântecele ei şi o întoarse încetişor, îngenunchind-o pe covorul moale, cu bustul culcat pe pat. Mona vru să se ridice, protestând fără vlagă:

— Nu, nu vreau aşa!

— Nici măcar nu ştii ce vreau să-ţi fac, murmură Malko.

Până ca ea să-şi dea seama, Malko făcu ceea ce dorise.

Mona slobozi un ţipăt scurt şi se arcui când virilitatea lui îi străpunse crupa, croindu-şi drum uşurel în acest lăcaş secret care se pare că mai fusese explorat. Mona uită repede de primul impus. Printre gemete, ea murmură excitată:

— Mă iei ca pe o căţea!

O oglindă le trimitea imaginea trupurilor înlănţuite într-un mod animalic. Mona îşi mişcă şoldurile de câteva ori provocându-i lui Malko orgasmul, exact când se terminase şi discul. El rămase încleştat înăuntru, până când ea tresări înspăimântată uitându-se la ceas.

— Doamne, e opt şi jumătate!

— Poate că a plecat, spuse Malko.

— Nu cred! Trebuie să pleci tu întâi, nu pot să ies în halul ăsta, sunt nevoită să mă machiez din nou.

Malko ar fi vrut s-o refuze, dar nu putea fiindcă îşi realizase visul.

— Mâine sunt liberă. Dacă mai ai chef...

— *Inch' Allah...*

Se despărţiră în grabă. Palierul era pustiu, dar jos. Malko zări un tip înalt şi bărbos cu părul creţ care se învârtea pe lângă BMW-ul lui. Îi aruncă lui Malko o privire neagră şi se repezi pe uşa deschisă direct la scări. Mona trebuia să-şi dea silinţa să-l calmeze.

Malko trebuia să-şi omoare timpul până în zori, cu sufletul puţin mai uşurat. Exact peste douăsprezece ore. Totul era terminat.

*

* *

În ploaie, faţadele urâte ale clădirilor păreau şi mai sinistre. Interdicţia de circulaţie încetase şi primele vehicule porneau de la periferie spre centrul oraşului. Era un frig îngrozitor în vechiul Mercedes al lui „Johnny”, care venise să-l ia pe Malko. Acesta căra o geantă verde în care erau banii pe care îi dăduse Robert Carver astă-noapte: dolari, lire libaneze şi două staţii de emisie-recepţie Motorola.

Palestinianul părea îngrijorat. Când ajunseră la pasajul Muzeului, o luară spre sud-est. Pe drumul ce ducea la Hazmiye, de-a lungul căii ferate. Peisajul era trist, compunându-se numai din terenuri virane şi din cuburi de beton. Când trecură de ultimul baraj al armatei libaneze, Malko avea inima cât un purice. Mai zăriră câţiva italieni adunaţi în jurul unui M 113 alb. Apoi nimic. Se aflau în zona soldaţilor din Amal, la mii de ani-lumină de Achrafieh şi de Mouna.

— Locul astă este foarte bine păzit. Îl avertiză „Johnny”. O operaţiune de genul acesta este pregătită săptămâni întregi. Ştiu că au investit aproape o sută de mii de dolari numai pe informatori şi pe logistică. Nu mai pun la socoteală şi ULM-urile. Cei care pregătesc atentatul, care reperează obiectivul sunt oameni de prin partea locului şi o fac pentru bani. Informatorul meu a sosit dându-se drept vânzător de apă minerală până la reşedinţa ambasadorului. Ne întâlnim cu el acum.

Malko nu îşi revenea.

— Unde?

— Ne aşteaptă. El ştie unde se află punctele de control. Fără el, nu putem să trecem.

Trecură pe un mic pod peste un râu şi o luară la dreapta, afundându-se în Hadat. Deodată, apăru din umbră o siluetă cu o căciulă din lână înfundată pe cap, cu o canadiană şi un Kalaşnikov şi le bară drumul. „Johnny” aprinse plafoniera şi lăsă geamul în jos.

— Daţi-mi permisul eliberat de Amal, îi ceru el lui Malko.

— M-au şi reperat?

— Asta nu ştie să citească.

Urmă o discuţie scurtă cu zâmbete de ambele părţi, apoi plecară. După doi kilometri puţin mai la sud. O luară iarăşi la dreapta pe un drum desfundat.

— Ne apropiem, îl anunţă „Johnny”.

O luară pe drumuri lăturalnice şi pline de gropi ca să evite alte baraje. În depărtare, se auzi o rafală, zgomotul obişnuit pe aici. După aceea, „Johnny” intră într-un garaj întunecos peste care se prăbuşise o clădire cu trei etaje. Stinse farurile şi coborî. Frigul îl făcu pe Malko să se zgribulească.

— Aşteptăm aici, spuse palestinianul.

Rămaseră în picioare sprijinindu-se de cimentul rece ca gheaţa. Apoi, apăru o siluetă, un băiat grăsuţ, cu ochelari şi privirea speriată care îl fixă pe Malko precum o pasăre de noapte. „Johnny” îl linişti cu câteva cuvinte, apoi îi spuse lui Malko:

— Îi e teamă, nu-i plac străinii.

— Întrebaţi-l ce ştie.

Urmă o lungă convorbire în arabă, cu voce scăzută. Se găseau între maşină şi peretele din fundul garajului. Nimeni nu putea să-i vadă de afară. În fine. „Johnny” îi traduse:

— Au lucrat toată noaptea sub îndrumarea unui specialist, membru în Serviciile Secrete siriene.

— Materialul? întrebă Malko. Explozibil?

— Trei ULM care au sosit de la Teheran în lăzi. Două dintre ele au fost încărcate cu hexogen. Fiecare încărcătură cântăreşte aproximativ o sută de kilograme. Cel de-al treilea aparat este echipat cu opt rachete Luchaire antipersonal. Fiecare rachetă conţine câteva mii de bile de oţel. Acesta va ateriza în curtea reşedinţei şi va lansa racheta. Celelalte două vor lovi în plin reşedinţa.

Malko rămase înmărmurit. Întâlnirea de la reşedinţa ambasadorului Statelor Unite era prevăzută pentru ora nouă dimineaţa. Oare vor avea timp să aducă aparatul DCA. Dar mai cu seamă, va fi eficient? Era suficient să vină un singur aparat ca să se întâmple o catastrofă.

— Vreau să văd ULM-urile, spuse el.

Urmă traducerea. „Ghidul” păru că se face mic şi spuse ceva pe un ton plângăreţ.

— Ne riscăm viaţa cu toţii, spuse „Johnny”. V-a spus adevărul.

— Îl cred, zise Malko. Dar cuvântul meu nu ajunge, nu serveşte la nimic.

Altă discuţie. „Ghidul” transpira abundent. În final, rosti un singur cuvânt.

— O mie de dolari, traduse „Johnny”. Pe loc.

Malko avea banii. Robert Carver îşi golise tot seiful. Îi dăduse aproape cincizeci de mii de dolari. „Ghidul” băgă banii în

buzunar.

— O să meargă el înainte, explică „Johnny”. În mod normal, nu ar trebui să fie baraje. Dar dacă suntem opriţi, se pare că s-a terminat cu noi. Dacă nu…

— Este departe?

— La un kilometru.

Începea să se lumineze de ziuă, iar cerul era încă cenuşiu şi înnourat. Merseră pe o cărare pe lângă o cale ferată dezafectată. Hadeth era doar un teren viran imens cu câteva plantaţii de măslini şi cabane pentru refugiu, depozite şi noroi, întregul cartier fusese ras de pe faţa pământului de bombardamentele israelienilor. Pe lângă ei trecu un camion. Ajunseră în sfârşit la un pâlc de case aproape distruse. Acum era destul de lumină şi puteau să distingă mai bine obiectele.

— Fiţi atenţi! şopti „ghidul” lor.

Se opriră. Apoi mai merseră puţin prin moloz, iar „ghidul” arătă cu mâna un teren degajat, mărginit de depozite.

— Acolo este, spuse „Johnny”.

La început, Malko zări minaretul unei moschei demolat de un obuz. Apoi, într-un colţ umbrit, silueta turtită a unui tanc sovietic T 52. După ştiinţa lui, Amal nu deţinea armament greu. Mai distinse încă unul sub un copac. Soldaţii aprinseră un foc pe pământ şi frigeau ceva. Puţin mai departe, văzu un M 113, ascuns printre dărâmături şi protejat de un acoperiş de beton, apoi un obiect ce semăna cu un tun antiaerian.

— De unde au tancurile? întrebă el.

— Le-am abandonat noi când am plecat, iar soldaţii din Amal le-au recuperat. Îi explică „Johnny”. Au concentrat aici toate mijloacele de care dispun. ULM-urile sunt în hangar împreună cu piloţii.

Un Land-Rover străbătu deodată terenul cu toată viteza şi se opri în faţa clădirii. Numeroşi oameni înarmaţi apărură brusc de peste tot. Din vehicul coborâră doi pasageri şi intrară în hangar. Pentru o clipă, Malko zări interiorul luminat. În primul rând era un ULM cu anvergura aripilor de vreo zece metri, cu desene de camuflaj vopsite în verde şi galben. Era compus dintr-un singur loc, cu trei roţi, motorul amplasat în spatele pilotului şi comandă dublă. Sub aripi se distingeau foarte clar tuburile lungi ale rachetelor. Câte patru în fiecare parte. Ajungeau pentru un masacru. În spatele acestuia, se mai zăreau două aparate asemănătoare, uşa se închise. „Ghidul” nu le turnase gogoşi. Acesta îi trase de mânecă.

— Trebuie să plecăm, sunt multe patrule.

Malko se resemnă. După o sută de metri, „ghidul” îi abandonă. Se duseră la maşină în tăcere, înotând prin noroi până la glezne. „Johnny” se uită la el cu coada ochiului.

— Vă ajunge cât aţi văzut?

— Sigur că da, spuse Malko, memorând planul bazei secrete.

Exista doar o singură cale de acces, celelalte părţi fiind blocate cu diguri de pământ. „Ghidul” le explicase că unele bariere erau fixate în sol. O luară spre nord. Acum circulaţia era mai intensă. Fiindcă plecau din cartier, nimeni nu-i întrebă nimic.

— Ne ducem la ambasadă? îl întrebă „Johnny”.

Malko se uită la ceas. Era şapte fără zece. Rămăseseră mai puţin de două ceasuri până la ora H. Trecu în revistă toate soluţiile posibile. O operaţiune de comando lua mult timp până o organiza şi erau obligaţi să ceară acordul Washingtonului şi preşedintelui Gemayel. Un atac cu elicoptere înarmate era la fel de îndrăzneţ. Iar să aştepte decolarea ULM-urilor, apoi să le doboare în drum spre obiectiv, reprezenta un risc singur. Lucrul care îl făcu să ia *o* hotărâre, fu un proverb chinez pe care îl citise cu mult timp în urmă în biblioteca din Liezen, împreună cu Alexandra, care spunea aşa: „Ca să scapi de un şarpe, nu este nevoie să-i tai coada, ci capul”.

„Johnny” îl observa dus pe gânduri, dar detaşat. Malko se întoarse spre el. Planul pe care îl ticluise era nebunesc, dar, dacă îi reuşea, problema era rezolvată.

— Să mergem la stadionul Camille Chamoun, îi propuse el. Vă voi expune planul meu.

Capitolul XIX

Se îndreptau către nord, prin Hazmiye. Bulevardul Camille Chamoun se găsea la vest, paralel cu ei şi la nord de Chiyah. Malko se întoarse spre „Johnny”.

— Dacă lăsăm ULM-urile să plece din Hadeth. Se va întâmpla o nenorocire. Trebuie să le distrugem acolo. Robert Carver nu va obţine în vecii vecilor autorizaţiile necesare. Prin urmare, trebuie să acţionăm noi doi.

Palestinianul frâna în faţa unui baraj puţin aglomerat ţinut de poziţiile italienilor. Fostul cartier al refugiaţilor era deprimant. Vehiculele derapau pe solul alunecos formând ambuteiaje monstruoase.

— Ce idee aveţi? îl întrebă „Johnny” în timp ce demara.

— Bena de gunoi din garajul de lângă moscheea Hassein este cu siguranţă plină de explozibil, fiindcă cele două atacuri trebuie să se producă simultan. Este suficient să o luăm de acolo şi s-o aruncăm peste baza unde se află ULM-urile.

— Şi cum o luaţi?

— Dacă sunteţi de acord, îi voi propune tânărului dumneavoastră prieten Farouk să atace garajul în care este ascunsă bena. Motivându-l, bineînţeles. Apoi, voi avea nevoie de ajutorul dumneavoastră…

Palestinianul îi aruncă o privire pătrunzătoare pe sub pleoapele grele.

— Ce vă face să credeţi că eu aş putea să vă ajut?

— Logica, răspunse Malko. Dacă refuzaţi, tot ce am făcut până acum, inclusiv moartea prietenului dumneavoastră Nabil, nu mai are nici un rost. Dimpotrivă, dacă participaţi, vă pot asigura că Agenţia nu va uita gestul dumneavoastră.

— Şi cum aş putea să vă ajut?

— După ce recuperăm bena, vreau s-o duceţi unde se găsesc ULM-urile şi s-o faceţi să explodeze. Aşa le va distruge. Dacă nu eraţi dumneavoastră, nu treceam de baraje şi nici nu găseam hangarul din Hadeth.

— Aveţi intenţia să vă sinucideţi? întrebă „Johnny” cu un strop de ironie.

— Deloc, spuse Malko. Vreau să duc bena cât mai aproape de ULM-uri, să pornesc ceasul şi s-o las acolo.

— De unde ştiţi că are ceas?

— Toate maşinile-capcană au ceas.

— Sunteţi nebun. Explozia benei va distruge totul. Nu veţi avea timp să vă adăpostiţi..

— Ba da, zise Malko. Lângă hangar este un şanţ imens. Mă voi ascunde acolo. Şi oricum, asta e problema mea. Acceptaţi?

„Johnny” nu răspunse imediat.

— Accept, spuse el în sfârşit. Vă duc până la intrarea în tabără.

— Vă mulţumesc, spuse Malko.

Palestinianul ridică uşor din umeri.

— Să nu vă înşelaţi. Eu nu am nici cea mai mică încredere în prietenii dumneavoastră americani. Dar vă respect. Vor uita foarte repede acest „serviciu”. Sper să nu fie valabil şi pentru dumneavoastră.

După cinci minute, opriră la imensul stadion distrus de bombele israelienilor. Pe bulevardul Camille Chamoun circulaţia era intensă, mai ales camioane încărcate cu legume şi fructe care se întorceau de la Tyr. Malko şi „Johnny” se cocoţară pe tribunele prăbuşite şi reuşiră să ajungă în stadion.

Pe peluză nu era nici ţipenie de om. Carcasele maşinilor şi cea a tancului fără turelă putrezeau mereu acolo. Liniştea era impresionantă. Şi imaginea, la fel. Acest amalgam de beton şi de resturi „Johnny” reuşi să ajungă la intrarea în ascunzătoarea tinerilor palestinieni, dar îşi murdări bocancii verzui de noroi. Fluieră de două ori şi apoi strigă ceva în arabă.

După treizeci de secunde, dintre cele două plăci de beton apăru silueta firavă a lui Farouk. Puştiul coborî, ca o maimuţă gradenele prăbuşite şi veni lângă cei doi bărbaţi, cu aer neîncrezător, târând Kalaşnikovul după el. „Johnny” începu să vorbească mult în arabă. În timp ce vorbea, mai apăru o fată îmbrăcată în jeanşi, cu un pistol de calibrul patruzeci şi cinci de milimetri, urmată de patru puşti. După ce „Johnny” termină, Farouk clătină din cap şi scuipă în iarbă, apoi spuse ceva.

Iranienii alcătuim doar un tampon, dacă nu vin. Vom monta o operaţiune împreună cu puşcaşii marini ca să-i distrugem. Nu văd de ce trebuie să vă duceţi dumneavoastră personal şi să vă riscaţi viaţa. Dacă vă prind...

— Vă mai amintiţi de expediţia în Iran de recuperare a ostaticilor? spuse Malko. Totul a fost pregătit, nu-i aşa? Nu lipsea nimic. Şi cu toate astea..

— La naiba! Duceţi-vă! capitulă şeful centralei. Dar să vă luaţi toate măsurile de prevedere.

— Fireşte, spuse Malko, nu este sigur că vom reuşi. Dacă auziţi o explozie asurzitoare, să ştiţi la ce să vă aşteptaţi.

— Dumnezeu să vă aibă în pază, spuse americanul. Sunteţi un tip încăpăţânat. Mă întreb cum de mai foloseşte încă Agenţia oameni ca dumneavoastră.

Înainte să închidă. Malko strigă în receptor:

— Ca să lupţi cu Nebunii lui Dumnezeu, trebuie să existe şi nişte Nebuni ai preşedintelui…

*

* *

Cocoţat pe carcasa ruginită a tancului T 52. Farouk părea mai mare de paisprezece ani, îmbrăcat în uniformă de luptă, înarmat cu RPG 7 şi cu şase rachete într-un sac de pânză agăţat la mijloc. Număra teancurile de bancnote de o sută de dolari cu dexteritatea unui crupier de la Las Vegas. Prudent din fire, îşi alungase toţi „oamenii" din jurul lui. După ce numără banii, ridică spre Malko privirea lui serioasă.

— *Inch' Allah!* Dacă va merge, îmi cumpăr un bar plin cu târfe pe care o să le smotocesc toată ziulica…

Vise de copil. Băgă bancnotele în buzunarul uniformei. Apoi Malko începu să-i explice pe îndelete operaţiunea, reluată de „Johnny" pentru detaliile tehnice. Farouk mai luase şapte puşti cu el, plus fata cu părul creţ şi cu pistolul de calibrul patruzeci şi cinci. Erau înarmaţi cu toţii până în dinţi. Nu aveau nici cea mai mică reţinere.

— Nu te deranjează că îi ataci pe şiiţi? îl întrebă Malko.

Micul palestinian scuipă.

— Puţin îmi pasă mie. Şiiţi, suniţi, israelieni, toţi sunt nişte tâmpiţi. Cum ne ducem la chestia aia a ta?

— Pe jos, spuse „Johnny". Din cauza barajelor. Ne întâlnim acolo peste o jumătate de oră.

Continuă să vorbească în arabă, precizând ce aveau de făcut. Malko îl privi pe Farouk cum îşi adună oamenii şi cum străbat în şir indian gradenele, parcă ar ieşi din craterul unui vulcan stins. Păreau nişte omuleţi patetici. Acum era rândul lor să-şi joace cartea. Tinerii palestinieni erau mercenari excelenţi.

„Johnny" călcă într-o groapă cu apă şi înjură de mama focului scuturându-şi bocancul verde. Se duseră la Mercedes. Ocoliră puţin ca să ajungă în strada Omar Beyhum, punctul de intrare. Obligatoriu în cartierul Chiyah. După aceea, trebuia să treacă cu multă discreţie prin pasajele moscheii Hussein. Soarele era deja

sus. Iar Malko şi-i închipui pe piloţii sinucigaşi iranieni rugându-se cu faţa spre Mecca, înainte de a se urca în „bombele” lor…

„Johnny” puse o frână. Ajunseseră la barajul soldaţilor din Amal, la intrarea în cartierul Chiyah. Erau trei tineri neraşi. Cu fotografia lui Moussa Sadr pe piept. Nu păreau prea binevoitori.

— Vor să controleze maşina, spuse „Johnny”.

O controlară, deschiseră portbagajul şi capota. Malko stătea cu mâinile în buzunarele trendului. Pistolul Magnum 357 atârna greu la centură, iar sacul cu staţiile de emisie-recepţie era la picioarele lui. În caz că se întâmpla ceva, nu aveau timp să spună nici pis. Unul dintre cei trei militari, postat în spate, ţinea Kalaşnikovul îndreptat spre maşină. În sfârşit, şeful ridică bărbia. Aveau voie să treacă. Merseră încet ca să nu le trezească suspiciuni.

Când ajunseră puţin mai departe, abandonară Mercedesul fără să-l încuie, ca să nu se creadă că era o maşină-capcană. Mai aveau de străbătut câteva străduţe şi ajungeau în imobilul demolat care le servise drept observator. Farouk şi „oamenii” lui veniseră înaintea lor şi se adunară în camerele goale, burduşiţi cu cartuşiere şi rachete.

— Trebuie să acţionăm repede, îi avertiză Farouk. Cred că ne-au văzut. Nu şi-au dat seama încă ce căutăm aici, dar pot să trimită patrule ca să ne găsească…

— Veniţi, spuse Malko.

Urcară pe terasă, având grijă de data asta să cerceteze acoperişurile de primprejur. Aveau noroc. Garajul era deschis şi se vedea clar pata galbenă formată de bena de gunoi, lângă un Land-Rover. În timp ce ei o supravegheau, cineva se urcă la volan şi demară, lăsându-o în faţa garajului, gata de plecare. Lui Malko începu să-i bată inima nebuneşte. Le rămăsese puţin timp ca să intervină.

Vreo şase bărbaţi înarmaţi se învârteau pe lângă benă. Iar înăuntru trebuie, să fi fost mai mulţi. Farouk aranjă săculeţii din pânză în care erau rachetele şi îi spuse lui Malko:

— Pornim!

— Să nu cumva să atingeţi bena de gunoi, îi atenţionă Malko. Puştiul număra în şoaptă miliţienii înarmaţi. Unul dintre ei cerceta bena. Se urcă în cabină şi se aplecă peste tabloul de bord. Malko încerca să calculeze cantitatea de explozibil pe care o ascunseseră în ea.

— *Inch’ Allah*! strigă Farouk.

Spinarea lui încărcată de rachete dispăru pe scări. Malko

rămase pe acoperiş, observând care era situaţia, iar „Johnny” era lângă el. Jos în stradă îi văzură pe puştii conduşi de Farouk, înaintând în şir indian fără să se ascundă, cu RPG 7 şi cu Kalaşnikovurile pe umăr. Malko observă că micul palestinian îşi lipise fotografia imamului Moussa Sadr pe uniformă.

— Puştii ăştia ştiu într-adevăr cum să supravieţuiască, observă „Johnny” cu jumătate de glas.

Malko le urmărea îngrijorat înaintarea. Aproape că îşi opri respiraţia în clipa în care capul coloanei intră pe platforma din faţa garajului. Auzi strigăte în arabă şi văzu gărzile repezindu-se la Kalaşnikovuri. Farouk se opri, ajuns din urmă de „oamenii” lui, apoi strigă ceva.

— Le spune că l-a trimis Abu Nasra, îi traduse „Johnny”.

În Chiyah, o bandă înarmată nu surprindea pe nimeni. Faptul că nu se ascundeau îi făcea şi mai credibili. Pe asta se baza şi Farouk. Malko îl văzu trecându-şi RPG 7 de pe umăr în mâna dreaptă într-un gest rapid.

— Să mergem! spuse Malko.

Acum începea partea cea mai periculoasă a operaţiunii. După o fracţiune de secundă, începu infernul. Toţi cei şapte copii trăgeau în acelaşi timp, ca nişte profesionişti cu experienţă, cu rafale scurte, întrerupte de loviturile surde trase din RPG 7. Un miliţian fu spulberat şi reveni pe sol sub formă de ploaie. Se făcu linişte. Unul dintre micuţii palestinieni zăcea pe o parte, mort. Fusese împuşcat de una dintre gărzi. Toţi miliţienii erau scoşi din luptă.

În acei moment, Farouk se întoarse, căutându-l pe Malko cu privirea. Se auzi o explozie surdă în garaj, iar norul gros de fum îl învălui pe băiat. Ceilalţi puşti se năpustiră înăuntru. Se auziră alte împuşcături, alte lovituri cu RPG 7 şi trâmbe de fum negru ieşiră din garaj, urmate de flăcări. Malko şi „Johnny” alergau deja spre benă. Ajunseră lângă ea în momentul în care patru puşti care supravieţuiseră se retrăgeau cu armele în mâini, iar printre ei şi fata cu pistolul de calibrul patruzeci şi cinci.

Farouk zăcea pe spate, cu o gaură cât o farfurie în piept. Fusese atins în plin de o rachetă. În jurul cadavrului erau împrăştiate pachetele cu bancnote de o sută de dolari, arse. Rupte, iar altele fuseseră spulberate de suflul exploziei. Nu îl observase pe bărbatul ascuns în garaj. Palestinianul râmase câteva secunde nemişcat lângă puştiul mort, apoi spuse:

— Haide repede, vor veni şi alţii...

Malko deschise portiera cabinei benei de gunoi. Găsise

contactul cu uşurinţă şi porniră la drum. Se străduiau să nu se gândească la eventualitatea unui contraatac al miliţienilor. O rachetă era de ajuns ca să arunce în aer încărcătura explozivă ascunsă în benă.

Motorul mergea, iar „Johnny” se urcă lângă el. Puştii care supravieţuiseră mergeau pe scară. O mare parte din garaj era în flăcări şi peste tot zăceau cadavre. Atacul durase doar patru minute. Acum trebuiau să străbată tot cartierul la volanul bombei volante.

— Lăsaţi-mă pe mine să conduc, spuse „Johnny”. Nu trebuie să fiţi văzut.

Malko îl lăsă la volan, iar el se instala alături, ascuns de puştii care stăteau în picioare pe scările benei. Toate străduţele erau la fel, atât de înguste, încât bena de-abia trecea. Malko aruncă o privire la tabloul de bord şi zări un buton lipit cu scotch, lângă maneta ştergătoarelor de parbriz.

— Butonul ăsta declanşează bomba cu ceas, spuse placid „Johnny”. Aţi avut dreptate.

Singura problemă era că nu ştiau când era programată să explodeze: la douăzeci de secunde, la un minut? Poate mai mult? De această întrebare simplă depindea viaţa lor. Ajunseră la un baraj. Malko se lungi pe podea, iar puştii îşi agitară armele strigând şi trecură fără probleme. Deodată, de pe un drum lateral se ivi o camionetă care se opri şi din ea coborâră mai mulţi oameni care le făcură semn să oprească. Malko îl văzu pe unul dintre micuţii palestinieni coborând cu RPG 7 de două ori mai mare decât el. Îngenunche şi îndreptă aruncătorul de rachete spre camionetă.

Se auzi o deflagraţie scurtă, iar vehiculul explodă, aruncându-i capota peste acoperişuri. Supravieţuitorii deschiseră focul şi o ploaie de gloanţe se abătu în partea din spate a benei. Malko îşi ţinu respiraţia, dar nu se întâmplă nimic.

„Johnny” întoarse bena, smulgând un colţ din zid. Puştiul sări din mers. Malko nu mai vedea nici ploaia, nici zidurile leproase. Nici puţinii trecători care se dădeau la o parte cu vioiciune. Trăia în ritmul schimbătorului de viteză. Bena nu era tocmai maşina ideală pentru o cursă de urmărire, mai ales că avea o încărcătură explozivă ce putea să se declanşeze la cea mai mică manevră greşită… Se gândi la miliţianul şiit, în urmă cu două luni, însărcinat să conducă o maşină-capcană până la Ambasada Franţei care s-a oprit în drum ca să-şi cumpere ţigări. O mişcare nefericită a volanului îl transformase în căldură şi lumină.

Împreună cu cincizeci de trecători şi trei clădiri. Malko se consolă zicându-şi că n-a simţit nimic.

„Johnny” frână brusc. Strada era blocată de drugi din fier. În spate, erau doi bărboşi şi un poster imens cu Moussa Sadr. Cei doi nu apucară să pună mâna pe arme. Puştii îi secerau deja de pe treptele benei. Mai rămâneau drugii de fier. „Johnny” sări din maşină, iar Malko trecu la volan.

— Haideţi, încetişor, spuse palestinianul. Vă ghidez eu.

Malko trecu de primul, iar bara de protecţie din faţă a benei începu să culce drugii la pământ. Nici nu mai respira... Centimetru cu centimetru îi îndoi pe toţi la pământ. Răsuflă uşurat. Reuşiră să treacă!

Se uită la feţele puştilor agăţaţi de trepte. Erau crispate, încordate, dar deloc înfricoşate. Erau ca nişte şobolani la pândă, gata să atace, să ucidă ca să nu fie ucişi. Nu îşi dădea seama de ce rămăseseră cu el. Pentru a-l apăra sau pur şi simplu pentru că străbăteau mult mai uşor zona periculoasă?

*

* *

Casele erau din ce în ce mai rare. Se apropiau de zona neconstruită, aflată între Bordj El Brajneh şi Hadeth. Unul dintre puşti bătu în portieră. Malko încetini. Îi văzu sărind din mers, apoi dispărând, fără să se uite în urmă. Ce se întâmpla cu ei? Bietul Farouk, nu va mai profita de dolarii lui. Îl revedea în minte faţa plină de sânge. Nici el nu avusese timp să simtă frica. Fusese prima greşeală din scurta lui viaţă.

— Atenţie! Suntem urmăriţi!

Avertismentul lui „Johnny” îl făcu să tresară. În oglinda retrovizoare, zări un Land-Rover care apăru de pe un drum lateral. Se apropia de ei. Îşi dădu seama pe loc. Era un supravieţuitor al masacrului din garaj care ghicise încotro se îndreptau. Malko acceleră şi examină mai atent vehiculul. Surprinzător, şoferul părea să fie singur în maşină.

Un gând îngrozitor îl făcu să simtă un ghem în stomac. Majoritatea maşinilor-capcană cu ceas aveau şi un sistem de declanşare prin telecomandă. Era de ajuns ca şoferul Land-Roverului. Care participase la „pregătirea” benei de gunoi, să se apropie destul de mult ca să-i arunce în aer pe Malko şi pe „Johnny”. Iar Land-Rover-ul era mult mai rapid decât bena galbenă de gunoi.

Capitolul XX

Malko avea impresia că se afla închis într-un bloc de gheaţă. Nu mai vedea ruinele din jurul lui, ci numai marginea cartierului Hadeth cu casele lui şi linia colinelor Chouf în depărtare, învăluite în ceaţă. Strivi pedala de acceleraţie, aplecându-se în faţă, de parcă acest lucru ar putea face ca bena să meargă mai repede. Slavă Domnului că Land-Roverul era la fel de găurit ca şi vehiculul lor... Se întoarse către palestinian.

— „Johnny", începu el, cel care ne urmăreşte are probabil o telecomandă care aruncă bena în aer de la distanţă. Dacă se apropie suficient...

Palestinianul se uită în urmă.

— E posibil, admise el. Va trebui s-o abandonăm repede.

— Săriţi, spuse Malko, eu îmi asum riscul să continuu drumul. Aveţi idee ce fel de mecanism folosesc?

„Johnny" urmărea încordat Land-Roverul care venea în spatele lor.

— Depinde, zise el. Nu cred că este ceva prea sofisticat, altminteri eram deja morţi. Trebuie să aibă o telecomandă de jucărie sau pentru uşă de garaj. Cu o rază de câteva zeci de metri...

Land-Roverul trebuie să se fi aflat la vreo sută de metri de ei. Rar jucase Malko o astfel de partidă la ruleta rusească... Bena galbenă mergea cu toată viteza. „Johnny" îşi trase bocancii plini de noroi. Nu se bărbierise, iar barba care crescuse dădea trăsăturilor un aer bolnăvicios.

Ochii mari şi bulbucaţi nu se dezlipeau de oglinda retrovizoare. Distanţa dintre cele două vehicule nu se micşora. Ajunseră la primele case din Hadeth.

— Mai avem mult? întrebă Malko.

— Dacă mergem drept, nu, îi explică palestinianul. Dar este un baraj mare şi suntem nevoiţi să ocolim.

Nu îşi puteau permite să oprească, având Land-Roverul pe urmele lor. Roata dreaptă din faţă nimeri într-o groapă plină de noroi. Malko îşi simţi inima în gât. Tâmplele îi zvâcneau şi în fiecare clipă îşi punea aceeaşi întrebare obsedantă: oare ce va simţi când va fi spulberat de viu?

Bena se aşează de-a curmezişul drumului şi fu cât pe ce să se

ciocnească de un stâlp, unicul vestigiu care mai rămăsese dintr-o clădire. Huruitul unui elicopter acoperi pentru o clipă zgomotul motorului, apoi se depărta. „Johnny” se agita nervos pe banchetă. Lui Malko i se păru că Land-Roverul se apropie.

— Aici, luaţi-o la stânga, spuse palestinianul.

Malko manevra bena la timp. Era un drum îngust, mărginit de case locuite încă. Printr-o gaură imensă în zid, se vedea întreaga familie care mânca, uitându-se mirată la bena galbenă.

— Încă o dată la stânga! spuse „Johnny”.

Era o curbă mare. Malko cârmi brusc volanul, înainte de a termina manevra. La capătul străzii, zări câţiva oameni înarmaţi, iar unul dintre ei avea un redutabil RPG 7. „Johnny” înjură, pierzându-şi pentru prima oară sângele rece.

— Nu ştiu unde duce!

Pierduseră doar câteva secunde preţioase. Malko îşi şterse fruntea plină de sudoare. Aflară repede unde ducea străduţa când ajunseră la următoarea curbă. Dădură peste un baraj adevărat făcut din blocuri de beton, din movile de pământ şi din şine de tren, ceea ce însemna că nu aveau cum să treacă. Bara de protecţie a benei se cufundă în pământul moale. Malko se uită în urmă. Land-Roverul venea cu viteză spre ei. Erau prinşi în capcană.

*

* *

Malko nu reuşi să-l oprească pe „Johnny”. Palestinianul sărise deja din maşină şi alerga spre Land-Rover, alunecând în noroi ca o broască uriaşă. Coborî şi Malko. Dacă bena exploda, nu schimba mare lucru. „Johnny” parcursese deja cincizeci de metri. Se ghemui şi puse kalaşnikovul pe umăr, apoi goli jumătate de încărcător…

Parbrizul Land-Roverului se opaciza, iar maşina merse în zig-zag continuând să înainteze, dar nimeni nu ştia dacă şoferul mai era încă viu. Palestinianul mai trase încă de trei ori, apoi Malko văzu bara de protecţie a Land-Roverului izbindu-l în plin pe „Johnny” şi trântindu-l la pământ. I se păru că o roată trecuse peste palestinian. Înmărmurit, Malko nu îndrăzni să se mai mişte. În timp ce Land-Roverul se clătina, se răsuci o dată, apoi se izbi de un bloc din beton.

Malko veni în goană lângă „Johnny”. Lungit pe spate, palestinianul era palid la faţă, cu ochii larg deschişi. O spumă rozalie se ivise în colţul gurii. Când Malko vru să-i atingă pieptul,

acesta scoase un ţipăt înăbuşit.

— Mă doare, oh. Mă doare.

Bara de protecţie îi strivise cutia toracică, iar o coastă îi străpunsese pleura şi plămânii. Abia mai respira cu gura căscată, apăsându-şi pieptul cu o mână.

— Plecaţi, murmură el. Încercaţi să treceţi de baraj, apoi ţineţi-o drept până la calea ferată. După aceea, luaţi-o la dreapta. Veţi recunoaşte...

Icni o dată şi închise ochii. Malko simţi ca îşi dă duhul. Nu putea să-l ajute cu nimic, iar focurile de armă ar fi putut să alerteze miliţienii. Fugi până la benă. Va regla conturile mai târziu... Când se urcă, observă pe podea o bară metalică pivotantă. Îşi dădu seama imediat că era un dispozitiv care putea să blocheze pedala de acceleraţie. Cei care o „pregătiseră" prevăzuseră totul dinainte. Se urcă şi porni în marşarier, evitând trupul lui „Johnny" care nu mai dădea nici un semn de viaţă.

Printre resturile Land-Roverului, zări un bărbat prăbuşit peste volan, plin tot de sânge. „Johnny" îi salvase viaţa. Încercă să nu se mai gândească. Puse pistolul Magnum 357 pe genunchi, continuă să meargă tot în marşarier, apoi acceleră pe străduţa îngustă. După ce parcurse douăzeci de metri, un miliţian înarmat îi făcu semn să oprească într-o mica piaţă.

Malko încetini ca să-l păcălească, apoi, când ajunse la câţiva metri, strivi pedala de acceleraţie. Miliţianul sări într-o parte ca să nu fie călcat. În trecere, Malko zări mai mulţi oameni miraţi şi auzi strigăte. După câteva secunde, zări un cap la portiera cealaltă. Luă pistolul şi trase. Capul dispăru, dar nu fu sigur dacă îl nimerise. În oglinda retrovizoare îi văzu pe urmăritori alergând spre un Land-Rover. S-ar putea să ajungă prea târziu. Concentrat asupra volanului. Malko uită cu totul de pericolul care îl pândea. Drumul i se părea fără sfârşit, în fine, zări şinele spre sud. Calea ferată fusese de mult dezafectată. O luă pe cărarea de lângă şine. Şi aici, totul fusese nivelat de bombe şi de obuze, în afara câtorva cabane. O singură teamă îl bântuia: că nu va găsi garajul de unde plecau ULM-urile. Poteca mergea înainte, iar neliniştea se transformă în furie. Fusese prea departe!

Aproape imediat zări minaretul unei moschei distruse care îi servi drept punct de reper. Baza lui Abu Nasra se găsea în dreapta, la mai puţin de cinci sute de metri. Se uită pe cer, aparatele nu plecaseră încă. De altfel, se informaseră bine: ştiau că întâlnirea preşedintelui Gemayel cu ambasadorul Statelor Unite avea loc la ora nouă. Ceasul lui Malko indica ora opt. Deja

Hadeth până la Baabda, erau doar cinci minute de zbor... în stânga lui, distinse o platformă şi gardul de sârmă ghimpată care împrejmuia perimetrul şi autobuzele vechi care apărau baza teroriştilor. Trebuia doar să urmeze acest drum ca să ajungă la punctul strategic. Spera să treacă uşor de baraje...

*

* *

Abu Nasra îşi observa oamenii care împingeau încet uşa blindată ce proteja hangarul în care se găseau cele trei ULM-uri. Şeful misiunii era într-o stare de euforie extraordinară. Toată noaptea se zvârcolise în patul său de campanie instalat lângă aparate, temându-se de o înrăutăţire a vremii, de ivirea unei complicaţii sau de un ordin de contramandare sosit de la Damasc. Cu sirienii, nu se ştia niciodată... Cerul era destul de degajat, ploaia se oprise, iar telefonul nu sunase. De altfel, liniştea asta începuse să-l îngrijoreze. Ar fi trebuit să fie anunţat de plecarea benei-capcană. Explozia ce avea să se producă în pasajul Muzeului, chiar lângă punctul de control al francezilor şi încă la o oră de vârf, avea să semene dezordine. Era programată să sară în aer la opt şi jumătate.

Brusc, îl cuprinse un fel de nelinişte. Nu ştia ce spusese tânăra şiită executată din ordinul lui. Agentul americanilor îi scăpase în mod misterios printre degete şi de atunci, îi pierduse urma de tot. Scăpase şi de comandoul care îl urmărea. Acestea nu erau semne bune...

Bău pe nerăsuflate o sticlă de Pepsi ca să se liniştească, dar îi făcu mai râu, căci era prea încordat şi stomacul refuza să funcţioneze normal. Verifică santinelele cu coada ochiului. Toţi aceşti oameni veniseră din Baalbek. Unii făceau parte din Amalul islamic, iar alţii erau chiar iranieni. Vegheau îmbrăcaţi în salopete de luptă, parcă făceau parte din echipajul a două tancuri de protecţie.

Abu Nasra prevăzuse şi eventualitatea unui atac militar american, de fapt singurul posibil, ţinând seama de climatul politic şi plasase „sonerii" peste tot, echipate cu binocluri, pe strada Paris, la mare, la intrările în tabăra puşcaşilor marini, chiar şi la Baabda. Aproape de punctul de control al Brigăzii a VIII-a. Avea timp destul ca să ordone plecarea ULM-urilor. Odată ridicate în aer. La altitudine joasă, nu se vedeau, nu se auzeau.

Cei trei piloţi se treziseră deja şi se rugau cu faţa spre Mecca, cu figuri transpuse, cu o bandană roşie în jurul capului. Au avut

voie să fumeze o ţigară cu haşiş. Trebuiau să se relaxeze puţin, dar fără să-şi piardă reflexele. Juraseră cu toţii să-şi dea viaţa pentru imamul Khomeiny.

Şansa lor de supravieţuire într-o misiune ca aceasta era zero. Un ULM echipat cu opt lansatoare de rachete trebuia să se aşeze primul lângă, piscină şi să-şi golească încărcătura, miile de bile de oţel nimicind tot ce era viu pe o rază de o sută de metri.

Celelalte două aparate veneau după aceea ca să desăvârşească masacrul cu hexogen. Declanşatoarele ceasurilor bombelor erau programate la fix optsprezece secunde. Aveau ordin să le activeze când mai aveau zece metri până la sol, înainte de a se aşeza în grădina reşedinţei ambasadorului. Dacă şocul ar deregla ceasul, exista încă un dispozitiv de declanşare a exploziei prin inerţie. În plus, Abu Nasra infiltrase în interiorul reşedinţei un om cu o telecomandă dublă reglată pe cele două lungimi de undă ale încărcăturilor explozive.

Odată preşedintele Gemayel asasinat, iar ambasadorul Statelor Unite anihilat, sirienii ar avea mână liberă. Americanii vor fi atât de dezgustaţi, iar creştinii atât de demoralizaţi. Încât nici nu vor putea să opună rezistenţă. Opoziţia va triumfa, dovedind astfel că putea să lovească în cine dorea şi când dorea. Iar el, Abu Nasra, se va implanta şi mai mult în rândurile şiiţilor din periferia sudică bucurându-se de gloria ce i-o va aduce o asemenea acţiune.

Piloţii se ridicară. Purtau cu toţii salopete de zbor în culorile Islamului cu portretul lui Khomeiny cusut pe piept. Abu Nasra se apropie de ei şi îi strânse îndelung în braţe, şoptindu-le la ureche vorbe încurajatoare, deşi nu aveau nevoie. Toţi ardeau de dorinţa de a muri pentru Islam; să ajungă în sfârşit martiri.

— A sosit timpul, fraţilor!

Ceilalţi iranieni se ridicară şi începură să împingă cele trei aparate spre ieşire. Era momentul cel mai periculos, când puteau fi văzuţi cu ocazia unei recunoaşteri aeriene. Dar nu va dura mult. Dar dacă se va întâmpla, le vor acoperi repede cu prelate. Tehnicianul verifică pentru ultima oară sistemele de declanşare a exploziilor şi le conecta la bateriile de pe aparate. Totul fusese pregătit până în cele mai mici amănunte. Telefonul începu să sune. Răspunse un miliţian, apoi îi dădu receptorul lui Abu Nasra.

— E de la moscheea Hussein.

Abu Nasra auzi vocea unui bărbat care gâfâia în timp ce îi povestea ceva de necrezut. Câţiva copii atacaseră garajul. Ei cred că au zărit un străin. Bena de gunoi dispăruse! Şeful

misiunii trânti receptorul în furcă, mut de furie. Amal susţinuse întotdeauna că în cartierul Chiyah era imposibil să pătrundă elemente duşmane. Se întoarse către cei trei piloţi:

— Pregătiţi-vă de decolare! Acum!

Trecu în revistă rapid acest caz neprevăzut. Cine furase benacapcană şi în ce scop? Răspunsul îi străfulgera mintea în clipa în care auzi o rafală de Kalaşnikov la intrarea în tabăra fortificată. Cu trăsăturile contractate de furie, strigă la piloţi:

— Decolaţi! Decolaţi!

Capitolul XXI

Malko trecu de ultimul obstacol cu stomacul strâns. Avea avantajul efectului surpriză, însă nu pentru mult timp. Drumul de laterit roşu şerpuia înaintea lui. Mărginit, aşa cum se obişnuieşte la puşcaşii marini, cu dâmburi de pământ. Deodată, în dreapta lui zări un turn din lemn şi un bărbat cu binoclu care începu să dea din mâini. După cinci metri: dădu de rulourile de sârmă ghimpată care puteau să oprească o maşină obişnuită.

Motorul benei mugi. Dar trecu, luând după ea sârma ghimpată. Până la drumul drept ce ajungea la hangar, mai avea de depăşit încă două serpentine. În faţă, îi apărură mai mulţi miliţieni cu Kalaşnikovurile pe umăr. Din fericire, nici unul nu avea un RPG 7. Malko se aplecă sub volan exact în clipa în care bucata ce mai rămăsese din bara de protecţie se pulveriza. Caroseria grea fu zguduită de impacturile surde. Un glonţ ricoşă şi rupse brusc volanul.

Malko fu obligat să arunce o privire afară şi văzu un bărbat cu faţa încordată, cu Kalaşnikovul la şold şi trăgând în bena de gunoi. Se aplecă din nou, fu zguduit de un şoc şi mai mult ghici decât văzu că bărbatul fusese lovit. Se mai auziră câteva bubuituri în caroserie şi Malko se ridică. Ce fusese mai greu trecuse. Paznicii barierei erau pe urmele lui. Auzi rafale trase în spate, însă tabla groasă a benei îl apăra. Acum nu se mai gândea decât la încărcătura mortală care putea exploda în orice moment. O singură idee îl frământa: să ajungă la ULM-uri.

Brusc se auzi o detunătură violentă, văzu în faţă un nor de fum şi fu cât pe ce să piardă controlul vehiculului. Tocmai îl ratase o rachetă trasă dintr-un RPG 7 pe care nu-l observase.

Fruntea îi sângera din cauza cioburilor împrăştiate peste tot. Mai avea de străbătut doar douăzeci de metri prin acest tunel în aer liber, apoi dădu de un spaţiu deschis. Se întrebă dacă cele două tancuri aveau timp să riposteze. Doar cu o singură ghiulea, l-ar fi transformat în terci, însă încărcătura explozivă şi-ar fi atins scopul. Imaginea castelului său şi figura senzuală a Alexandrei îl tulburară o fracţiune de secundă, apoi zări hangarul şi cele trei aparate în faţa lui.

Unul dintre ele pornise deja. Decolă imediat, ridicându-se la zece metri deasupra solului. Câţiva oameni se învârteau pe lângă

celelalte două. Malko fotografie totul: miliţienii care alergau, turelele celor două tancuri care se roteau, animaţia din jurul celor două aparate care se pregăteau să decoleze. Când ajunse la patruzeci de metri de hangar, Malko se aplecă din nou, pipăi după maneta metalică şi o ridică. Apoi apăsă pedala de acceleraţie până la fund şi răsuci maneta. Când ridică piciorul, aceasta menţinu pedala apăsată, iar bena porni greoaie înainte, drept spre ULM-uri. Verifică direcţia. Roţile erau drepte. Dădu un brânci cu umărul portierei şi apăsă pe butonul care pornea ceasul.

*

* *

Abu Nasra se uita la bena de gunoi galbenă care se îndrepta spre ULM-uri, cu mintea paralizată, nemaigândindu-se la pericolul care îl pândea. Împuşcăturile şi ţipetele nu-l mai deranjau. Ca un robot, porni spre adversar cu Kalaşnikovul în mână. Parcă l-ar fi putut opri cu puterea voinţei lui. Mintea îi spunea că se ducea la moarte, însă informaţia nu ajungea la centrii care guvernau frica.

După aceea, îl văzu pe şoferul benei sărind din mers, deşi ea continua să meargă mai departe, ca o insectă imensă şi stângace. În acea clipă, ridică arma şi începu să golească încărcătorul, încercând din răsputeri să oprească monstrul, încă mai trăgea când enorma bară de protecţie îl izbi la mijloc, strivindu-i bazinul. Culcat la pământ, nu apucă să vadă osia care îi zdrobi capul.

*

* *

Malko simţi o lovitură puternică în umăr şi în cap şi se rostogoli în timp ce văzu bena galbenă îndreptându-se spre hangar. Cu un singur avânt, se aruncă în şanţul enorm, plin cu apă stătută, care semăna cu o groapă comună. Rafale puternice împrăştiară ţărâna din jurul lui, apoi căzu la fund, nimerind într-o mocirlă gălbuie şi îşi dădu seama că îşi pierduse pistolul în cădere.

Se aştepta în fiecare clipă să-i vadă pe miliţienii care veneau să-l lichideze. Se ridică în picioare, încercând să se caţere pe peretele drept. Urcase doi metri, când explozia se produse. Un zgomot de sfârşit de lume, care i se păru că durează o eternitate. Începu să urle fiindcă îl dureau timpanele înfiorător. Suflul exploziei ajunse foarte slab până la el, dar o ploaie de rămăşiţe

începu să cadă peste el. Un obiect foarte greu căzu în noroi, continuând să ardă. Era turela unuia dintre tancuri, cu bucăţi dintr-un corp omenesc înăuntru... I se păru că zgomotul nu încetase, dar îl auzea doar în urechile lui. De fapt, se lăsase o linişte mormântală.

Se căţără ca un animal pe peretele gălbui, respirând cu mare greutate aerul plin de praf şi de mirosul greu al explozibilului. La început, nu mai recunoscu peisajul. Hangarul dispăruse cu totul, vehiculul blindat M 113 ardea răsturnat într-o parte. Unul dintre tancuri nu mai avea turela, iar celălalt era distrus complet. Două mingi uriaşe de foc ardeau cu un fum negru: era ceea ce mai rămăsese din ULM-uri. Văzu un braţ desprins de restul corpului care mai strângea încă arma, cadavre înşirate peste tot, bucăţi de carne, un cap care se rostogolise pe ciment. Un nor gros de fum albicios plutea peste acest dezastru. Carcasa benei galbene fusese aruncată la mai bine de o sută de metri, peste hangar. Nu era nici un semn de viaţă.

Malko înainta câţiva paşi, găsi un Kalaşnikov pe jos şi îl ridică. În depărtare, de auzeau sirenele câtorva ambulanţe. Când era vreo explozie în Beirut, oamenii acţionau rapid.

Se îndrepta spre capătul terenului ca o statuie de ţărână galbenă, mişcătoare, surdă, înnebunită, nerealizând încă amploarea deflagraţiei. O pildă din Sfânta Scriptură îi trecu prin minte în acel moment: *„Cine loveşte cu spada*, *de spadă va pieri...”* Din Nebunii din Baalbek rămăseseră doar bucăţi de carne sfârtecată. O răzbunase pe Neyla şi pe John Guillermin, pe colonelul Jack şi pe toţi ceilalţi.

Şanţul în care se aruncase îl protejase de suflul exploziei şi de toate resturile, însă deflagraţia îl şocase de-a dreptul. După ce escaladă imensul zid de pământ, se uită în urmă: o enormă ciupercă de fum albicios urca spre cer, lăsând dedesubt câteva focuri roşiatice. Oare câţi morţi erau? Zece? Douăzeci? Mai mulţi?

Din baza teroriştilor nu mai rămăseseră decât cadavre şi fiare contorsionate. Prin fum, Malko zări câteva siluete care agitau armele. Erau miliţienii din Amal care alergau. Gloanţele începură să şuiere, dar din fericire, prea departe ca să reprezinte vreun pericol. Încercă să se orienteze, îngreţoşat de tristeţe. Deodată, un zgomot slab de motor îl făcu să se uite în sus. Zări al treilea ULM care, după ce se îndreptase spre vest, viră ca să se ducă la Baabda.

Urlă de furie şi începu să alerge ca un nebun către sud, unde

se aflau puşcaşii marini. Cel de-al treilea aparat care scăpase de explozie era suficient ca să ducă la îndeplinire misiunea Nebunilor din Baalbek.

*

* *

În picioare pe acoperişul vilei de lângă reşedinţa ambasadorului. Robert Carver observa cartierul şiit cu binoclul, dar nu văzu nimic suspect. Pusese santinele de jur-împrejur, dar nimeni nu-i semnalase bena galbenă. Nu mai primise nici o veste de la Malko. Trei staţii de emisie-recepţie care stăteau lângă el îl puneau în legătură cu principalele posturi de control americane. Şase elicoptere ale puşcaşilor marini şi câteva „gunships", erau pregătite să intervină. Alături de el, o baterie formată din patru mitraliere grele întăreau dispozitivul existent. Se uită la ceas. Mai aveau timp. Deodată, un vacarm de voci care veneau dinspre drumul în pantă ce ducea la reşedinţa ambasadorului îl făcu să se apropie de balustradă. Zări trei soldaţi libanezi care se luptau cu un civil. Chemă prin staţie pe un puşcaş marin care păzea reşedinţa şi îl trimise să vadă ce se întâmplă. După câteva clipe, se auzi vocea sergentului care îl informă:

— Este un negustor ambulant care vine aproape în fiecare zi...

— De ce nu l-au oprit?

— Spun că are un accent ciudat. Nu are documente şi vorbeşte ca un iranian.

— Să-l percheziţionaţi.

De sus, de pe terasă, americanul asista la percheziţie. Bărbatul se zbătea cu furie. Soldaţii îl răsturnară cu capul în jos ca să-l poată controla mai bine... Un obiect îi căzu din pantaloni şi slobozi un urlet animalic. Sergentul îl luă de jos. Vocea acestuia izbucni în emiţător:

— Domnule, parcă ar fi un mic emiţător radio...

Robert Carver nu mai apucă să spună ceva. Prizonierul reuşise să scape. Se năpusti ca un apucat spre un M. 113 din apropiere, se sui pe el, îl trânti pe servantul de la mitralieră şi puse mâna pe ea. Un zgomot asurzitor făcu să se legene chiparoşii de prin preajmă. Sergentul căzu la pământ, ca şi cei doi soldaţi libanezi. Alţii alergau trăgând în blindatul M 113. Civilul, ciuruit de gloanţe, coborî pe blindaj, iar de acolo căzu în noroi. Şeful centralei cobora în goană scările. Ajunse la timp ca să vadă prin tricoul găurit al mortului portretul lui Khomeiny tatuat pe tot pieptul.

Americanul luă de jos obiectul căzut din mâna sergentului. Era o telecomandă ca acelea ce servesc la deschiderea garajelor de la distanţă. Dar destul de puternică pentru a declanşa o explozie. Era prima dovadă că informaţia lui Malko fusese exactă. Dacă omul acela se găsea aici, înseamnă că atacul se va produce în curând... Urcă în viteză la postul său de control de pe acoperişul vilei. Palatul prezidenţial se găsea la aproximativ un kilometru.

Prin urmare, Amin Gemayel nu plecase încă. Trebuia să mai întârzie întâlnirea, chit că se făcea de râs. În mod sigur avea încredere în Malko, dar nu avea curajul să joace la ruleta rusă viaţa preşedintelui libanez şi pe cea a ambasadorului său. Puţin îi păsa de persoana lui.

Ajunse pe terasă în momentul în care o explozie înfiorătoare se auzi înspre colinele din Baabda. Coloana de fum urcă repede spre cerul cenuşiu, în apropiere de calea ferată, pe câmpul de lângă aeroport. Apoi unda de şoc legănă copacii, iar aerul se cutremură, deşi distanţa era destul de mare. Fusese una dintre cele mai puternice explozii pe care le cunoscuse Beirutul. Poate că Malko reuşise. Dar unde era acum? Nimeni nu ar fi putut să supravieţuiască pe o rază de o sută de metri. Robert Carver îşi mai punea încă aceste întrebări când unul dintre aparatele de radio pârâi.

— Aici, Fox One, auzi o voce, am zărit un obiect zburător uşor în zona în care s-a produs explozia. Are viteză mică şi zboară la altitudine joasă. Se îndreaptă spre est. Terminat.

Informaţia venise de la postul puşcaşilor marini instalat pe acoperişul unei staţii-service, la marginea cartierului Bordj El Brajneh. Lui Robert Carver îi îngheţă sângele în vene: Malko nu reuşise. Înşfăcă celălalt emiţător şi chemă:

— Aici, Fox Leader. *Şase gun-ships*[17] să decoleze imediat şi să se ducă la Baabda. Reperaţi un ULM care zboară la altitudine mică. Doborâţi-l fără somaţiei.

Urmă o scurtă tăcere, apoi auzi o voce care întrebă:

— Aici, Fox One către Fox Leader. Repetaţi „fără somaţie”?

— Aici, Fox Leader, repetă Robert Carver. Afirmativ, afirmativ, afirmativ: „fără somaţie”!

Luă binoclul şi îl îndreptă spre tabăra puşcaşilor marini. După câteva secunde, primul elicopter se ridică deasupra taberei, urmate de încă cinci şi porniră în formaţie către Baabda.

Americanul cercetă strada cu binoclul, uitându-se după ULM-ul

[17] Elicoptere de luptă (n.a.).

semnalat. Norul de fum îl deranja şi în plus, dacă aparatul zbura la douăzeci de metri de sol. Colinele şi pâlcurile de copaci puteau să-l ascundă vederii până în ultimul moment. Se întoarse către servanţii de la mitraliere.

— Să fiţi cu ochii în patru! Un aparat sinucigaş se îndreaptă acum spre noi. Încărcat cu explozibil. Să trageţi imediat ce îl zăriţi.

Servanţii stăteau cu degetele pe trăgaciul mitralierelor şi pândeau pâlcul de copaci. Însă reşedinţa se afla puţin mai în vale şi puteau să observe aparatul prea târziu, în momentul în care ULM-ul ar coborî în grădină sau pe acoperişul casei ambasadorului. Robert Carver formă numărul diplomatului, îndată ce obţinu legătura, îl avertiză:

— Domnule, vă rog să coborâţi în adăpost, un aparat sinucigaş iranian se îndreaptă spre dumneavoastră. Vă anunţ când se termină alerta.

— *My God*! ţipă diplomatul înmărmurit. Ce se întâmplă cu preşedintele?

— Îl anunţ şi pe el.

Închise şi chemă pe unde scurte palatul prezidenţial. Trebui să, încerce de mai multe ori până reuşi să vorbească cu colonelul de serviciu. Robert Carver se prezentă, apoi întrebă:

— Unde este preşedintele?

— A plecat, îl anunţă ofiţerul libanez.

Robert Carver avu impresia că primeşte un şut în burtă.

— *Oh, no*! murmură el.

Închise fără nici o explicaţie şi chema prin staţii convoiul; prezidenţial. Dar nu reuşi să ia legătura. Încercă de mai multe ori, dar fără rezultat. În tot acest timp, preşedinţie se apropia de zona periculoasă. Cu toate că maşina era blindată, gărzile sale de corp nu puteau să-l apere împotriva ULM-ului sinucigaş. Americanul îşi aminti brusc: frecvenţa radio prezidenţială era schimbată în fiecare dimineaţă. Uitase acest amănunt în panica ultimelor ore. Îi era imposibil să vină în întâmpinarea convoiului care se îndrepta spre locul atentatului. Încercă cu înfrigurare să ia legătura din nou cu palatul.

*

* *

Un huruit uşor îl alertă. Robert Carver se ridică pe vârfuri încercând să se uite peste copaci şi avu senzaţia că i se opreşte inima în loc. Un ULM cu anvergura aripilor de zece metri, cu un

singur om în carlingă, urca o colină golaşă exact ca un hoţ care se căţără pe un zid. Ajuns pe creastă, aparatul se lăsă pe partea cealaltă, la reşedinţa ambasadorului.

În spatele lui zări şase siluete care se apropiau şi care păreau mult mai mari. Erau elicopterele. Îl descoperiseră prea târziu. Americanul strigă, de parcă l-ar fi auzit:

— *Jesus-Christ*! Trageţi odată, ce mai aşteptaţi!

Câteva dâre roşii porniră din elicopterul din frunte. După o fracţiune de secundă, în locul ULM-ului apăru o imensă minge de foc. Pământul se cutremură, iar o deflagraţie îngrozitoare asurzi totul pe o rază de un kilometru, iar suflul doborî servanţii cu tot cu mitraliere. Elicopterul puşcaşilor marini care trăsese explodă şi el din cauza valului de căldură, iar după el, al doilea şi al treilea. Copacii se îndoiră, rămăşiţele zburară în toate părţile, rănind sau omorând persoanele care nu apucaseră să se adăpostească. Luat de suflul exploziilor, Robert Carver fu proiectat şi el în balustrada de piatră şi căzu fracturându-şi bazinul.

Mingea de foc se risipi, iar din ULM-ul sinucigaş nu mai rămase decât o epavă care mai fumega încă pe coasta dealului. Vântul aduse mirosul acru al explozibilului, risipind treptat fumul albicios. Cele trei elicoptere care mai rămăseseră se învârteau deasupra colinei cerând în zadar ajutor. Nimeni nu putuse să supravieţuiască în elicopterele explodate.

— Cod roşu! Cod roşu! Cod roşu! striga în staţie şeful patrulei.

Pe punţile portavioanelor, echipajele se repeziră la avioane şi la elicoptere. În tot Beirutul, oamenii îşi telefonau, întrebându-se ce explodase la şiiţi... Robert Carver se întreba şi el unde era preşedintele Gemayel şi ce i se întâmplase lui Malko.

*

* *

Malko alunecă şi căzu, apoi se ridică plin de noroi. Avea senzaţia că fusese prins într-un storcător de rufe, dar mai ales, îşi pierduse simţul orientării şi surzise. Se întoarse: câţiva miliţieni fugeau spre el, trăgând la întâmplare rafale de Kalaşnikov. Inima îi bătea cu putere în piept şi simţea o înţepătură în partea dreaptă. Nu mai rezista. Brusc îi văzu pe urmăritori oprindu-se şi îndreptând armele spre cer. Unul dintre ei căzu. Întoarse capul şi zări o imensă „banană Sikorski”, un elicopter cu uşi mari laterale dreptunghiulare, pline cu puşcaşi marini şi mitraliere.

Aparatul se opri deasupra lui şi îi aruncă o scară de sfoară,

încercă să o apuce, dar nu îl mai ţineau puterile. După reculul ţevii şi după flăcări. Îşi dădu seama că una dintre mitraliere trăgea, însă nu o auzea.

Elicopterul Sikorski mai coborî, atingând practic pământul. Câţiva puşcaşi marini săriră din el şi îl ajutară să se urce în carlingă, apoi aparatul plecă pe burtă, trăgând cu toate mitralierele, apoi se aşeză la cinci sute de metri mai departe, după sacii cu nisip de la punctul de control, pe acoperişul staţiei-service. Un ofiţer se apropie de Malko şi strigă:

— Domnule, avem ordin să vă ducem la ambasador!

Malko înţelese cuvântul „ambasador” şi clătină din cap.

Parcă era învăluit în vată. Îl luară şi se trezi din nou în văzduh. Primul lucru pe care îl zări în grădina ambasadorului fu o targă pe care era Robert Carver. Tocmai îl coborau de pe terasă. În ciuda durerii atroce, americanul îi făcu vesel semn cu mâna. Malko se apropie de el şi văzu un bărbat care veni la el în goană şi îi strânse mâna cu putere. Realiză în sfârşit că nu auzea.

— Cred că am rămas surd, spuse el.

Se aşeză pe vine lângă targă. Iar Carver se agăţă imediat de el.

— Am reuşit! Am reuşit! strigă şeful centralei, i-aţi făcut praf şi pulbere pe ticăloşi! Ultimul a explodat chiar aici. Acum nu sunt pregătiţi în nici un caz s-o ia de la capăt...

Zări puţin mai departe un bărbat care cobora dintr-o limuzină şi se îndrepta spre reşedinţă, înconjurat de un adevărat zid uman. Era preşedintele Gemayel.

Malko simţi că îi vâjâie capul. Îl revedea în minte pe Farouk cu dolarii lui; cu spatele sfârtecat şi gâtul secţionat al Neylei. De asemenea şi figura calmă şi obosită a lui „Johnny”. Se simţea obosit, teribil de obosit. Prin faţa ochilor îi trecu un văl. Voia să spună atâtea lucruri, dar nu reuşea să scoată o vorbă.

Cineva îl luă de braţ, iar doi infirmieri ridicară targa lui Robert Carver. Se urcă în elicopterul cu care venise. Era din nou în văzduh.

„Banana zburătoare” era escortată de trei *gun-ships.* Trecură peste Hadeth. Fumul nu se risipise încă de tot. Câteva ambulanţe staţionau la faţa locului. Pilotul se întoarse spre Malko şi ridică degetul mare în semn de victorie.

— Aţi făcut o treabă bună! urlă el.

Malko privea Beirutul învăluit în ceaţa dimineţii; în aparenţă, era destul de liniştit. Oraşul se trezea bucuros că scăpase de încă o catastrofă. Şi asta datorită lui. Ar trebui să fie fericit. Cu toate

astea, se temea că, din păcate, nu oprise clepsidra destinului decât cu câteva firişoare de nisip.

Sfârşit

Cuprins

Capitolul I.....6
Capitolul II.....13
Capitolul III.....23
Capitolul IV.....34
Capitolul V.....44
Capitolul VI.....53
Capitolul VII.....60
Capitolul VIII.....67
Capitolul IX.....75
Capitolul X.....81
Capitolul XI.....91
Capitolul XII.....98
Capitolul XIII.....105
Capitolul XIV.....115
Capitolul XV.....124
Capitolul XVI.....134
Capitolul XVII.....142
Capitolul XVIII.....149
Capitolul XIX.....160

Capitolul XX.....167
Capitolul XXI.....173
Cuprins.....181